

ÉS ELEVAT ALS ALTARS ALS SIS ANYS DE LA SEVA MORT

Guillem Farré

Joan Pau II, nou beat per a l'Església

Des de l'1 de maig l'Església compta amb un nou beat: Joan Pau II. El Papa polonès és proposat com a model de santedat, cosa que ja en vida li era reconegut. D'aquí el clam popular, «*Santo subito*» quan va morir. A partir d'ara, arreu del món se celebrarà el beat Joan Pau II el 22 d'octubre. La beatificació no només és un gran esdeveniment per a Polònia, també per a tot el món perquè aquest Pontífex va saber conjuminar un gran amor a la seva pàtria amb l'obertura universal. Milions de fidels arreu del món s'han unit als pelegrins a Roma per viure la beatificació del Papa polonès, desenvolupada en tres moments: una vetlla de pregària el 30 d'abril, la cerimònia de beatificació l'1 de maig, i una eucaristia en acció de gràcies el dia 2.

Són molts els homenatges i reconeixements que es brinden a Joan Pau II, entre ells aquest quadre que reproduïm, obra del jove pintor Felipe Herreros Rodero i que decora una de les capelles de la basílica de la Mare de Déu del Lledó, patrona de Castelló de la Plana. Des de *Catalunya Cristiana* també ens sumem a aquest gran esdeveniment per a l'Església i us oferim un recorregut en imatges per la vida de Joan Pau II. En el proper número publicarem unes pàgines especials sobre la beatificació, amb tota la informació i testimonis des de Roma. **P 2-20-21**

Cristians i musulmans: un sol poble a Egipte

Les relacions entre els coptes i la majoria musulmana a Egipte han viscut durant segles en calma. Amb tot, en els darrers mesos la violència contra els cristians per part de musulmans terroristes és cada cop més cruenta. «No sé realment què està passant. Hi ha gent que està intentant dividir els egipcis», afirma Nathalie Manad, una cristiana de 28 anys que juntament amb altres testimonis explica en primera persona la violència que pateixen els coptes. No obstant aquesta voluntat de divisió, la realitat és que la creu i la mitja lluna s'han fusionat en les pancartes que reivindiquen un nou Egipte. **P 3-5**

El Papa rep l'ambaixadora Maria Jesús Figa

Maria Jesús Figa, que substitueix Francisco Vázquez com a ambaixadora d'Espanya davant la Santa Seu, va presentar el 16 d'abril les seves cartes credencials al Papa. Es tracta de la primera dona espanyola que ocupa aquest càrrec. Figa va al·ludir a aquest tret com un dels «signes dels temps de què va parlar el Concili Vaticà II» i també Joan Pau II en la seva carta apostòlica *Mulieris dignitatem*. La nova ambaixadora va remarcar, entre altres qüestions, els llaços existents des de fa segles entre Espanya i la Santa Seu.

P 26

El bisbe Irurita no hauria mort l'any 1936

En el seu darrer llibre, publicat per la Facultat de Teologia de Catalunya, i en el capítol titulat *Noves aportacions sobre la mort del bisbe Irurita (1936-1942)*, el capellà i historiador Joan Bada Elias conclou que el bisbe Irurita no va morir l'any 1936 i que la Santa Seu conserva el «secret» del que realment va passar. **P 23**

Veredict del Concurs Bíblic «La Bíblia, font de valors humans i socials»

P 33-36

Sumari

P 8 El Papa respon preguntes a la televisió

P 12 Les retallades a debat: serveis socials

P 25 Mn. Josep Antoni Fontanet, «in memoriam»

P 28 Exposició «Mater Dolorosa» a Alpicat

P 29 Reforma dels estudis eclesiàstics de Filosofia

Editorial

Joan Pau II, beat

Joan Pau II avui és beatificat. El Papa del nostre temps, aquell polonès que quan va arribar al solí pontifici tan pocs aquí coneixíem, el que va tenir un dels pontificats més llargs de la història, el que amb els seus viatges va donar la volta al món, el que va parlar de la persona humana i la seva responsabilitat —especialment de la dona en la seva dignitat— el que va demanar perdó cent vegades pels errors de l'Església, el que va impulsar el diàleg amb els creients d'altres religions, el que va introduir els catòlics al segon mil·lenni, el que va contribuir decisivament al canvi dels països de l'Est d'Europa, el Papa marià, pietós i proper, de veu ferma i gestos entranyables, arriba als altars de la mà del seu successor i durant anys col·laborador immediat, Benet XVI. Recordem que la beatificació és una declaració feta pel Sant Pare com a cap de l'Església que el servidor de Déu ha viscut una vida de santedat, que ha exercit les virtuts cristianes (fe, esperança, caritat, prudència, justícia, fortalesa, templança) en grau heroic i que és al cel. El *sensus fidelium* (el sentit sobrenatural dels fidels) havia percebut ja aquesta santedat i aquesta vivència extraordinària de les virtuts en Joan Pau II. Des d'ara la beatificació permet que se li tributi culte públicament amb certes limitacions perquè la veneració universal està reservada als sants canonitzats. El 13 de maig del 2005, festivitat de la Mare de Déu de Fàtima (a qui Joan Pau II va atribuir de sobreviure a l'atemptat més greu que va patir), Benet XVI anunciava a la basílica de Sant Joan del Laterà l'inici del procés de beatificació del seu venerat predecessor. La causa va començar oficialment el 28 de juny del 2005, és a dir, només dos mesos després de la mort del papa Wojtyła gràcies a la dispensa concedida pel mateix Benet XVI, atenent en certa manera a un clam popular, perquè la causa es pogués iniciar sense necessitat d'esperar els cinc anys preceptius que han de transcórrer entre la mort d'una persona i el començament de la seva causa. Aquesta dispensa havia estat

concedida també per Joan Pau II en el cas emblemàtic de la Mare Teresa de Calcuta, el procés de la qual va començar també només dos mesos després de la seva mort i que fou beatificada sis anys després a l'octubre del 2003. Benet XVI va disposar que ordinàriament les beatificacions fossin celebrades per un representant del Sant Pare (generalment el prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants) i que es realitzessin en les diòcesis que han promogut la causa del nou beat o en d'altra localitat que es consideri idònia. Les noves disposicions deixaven la porta oberta per tal que el ritu tingués lloc a Roma «a petició dels Bisbes i dels actors de la causa». Era evident que la beatificació de Joan Pau II havia de ser a Roma i presidida pel mateix Pontífex.

En aquesta històrica avinentesa, *Documents d'Església* ofereix una antologia de les 14 encíclics i d'altres textos de Joan Pau II per tal de poder conèixer millor i aprofundir en el seu magisteri. I *Catalunya Cristiana*, com ho va fer ja el 1988 amb motiu del Mil·lenari de Catalunya, ara ha volgut ser ben present en la beatificació de Joan Pau II i a través del Club+Amics ha organitzat el pelegrinatge diocesà encapçalat pel cardenal Lluís Martínez Sistach. Quan Joan Pau II va visitar Catalunya el 1982, mossèn Pere Ribot, poeta, va saludar-lo així: «Il·lumineu la joia dels sentits. Mireu els pobres, els petits. Tots un sol cor. Deu-nos coratge. Que sigui el Crist la imatge de l'home. Obriu la gràcia dels mots en l'ànima de tots.» Que aquesta sigui avui la nostra pregària al beat Joan Pau II.

TELÈFON PER ALS SUBSCRIPTORES

Hem obert un telèfon d'atenció perquè els subscriptors puguin notificar qualsevol incidència en la distribució del setmanari.

933 613 660

*CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Agustí Codinach, Pere Fàbregues, Eduardo Falcó, Guillem Farré, Enric Frigola, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Martínez Porcell, Joan A. Mateo, Javier Molina, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Jesús Renau, Josep Rius-Camps, Jordi Roglà, Anna M. Sales, Peio Sánchez, Lluís Serra, Pere Tena, Joan Vernet, Joan Viñas, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 120 €

Gibraltar i Portugal: 120,1 €

Resta d'Europa: 195,10 €

Amèrica i Àfrica: 233,11 €

Àsia i Oceania: 311 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

ELS DESCENDENTS DELS FARAONS
SOM CRISTIANS...

ELS DESCENDENTS DEL PROFETA
SOM MUSULMANS...

CALDRIA QUE SABÉSSIM ANAR JUNTS
CONTRA QUALSEVOL DICTADURA.

Els coptes cerquen el seu lloc sense Mubarak

La creu i la mitja lluna es van fusionar a les pancartes que reivindicaven un nou Egipte

Javier Molina
 El Caire

Els àrabs se solen referir al Caire amb el tendre sobrenom de «la mare del món». I està ben justificat. La ciutat dels mil minarets és una megalòpolis de 20 milions d'ànimes i capital del país més poblat de la regió que viu la seva primavera de llibertat. Egipte, amb més de 80 milions d'habitants, posseeix una activa minoria cristiana. Es calcula que un deu per cent de la població professa aquest credo.

Per història i tradició, l'Església ortodoxa copta és una institució respectada i liderada des del 1971 pel papa Shenouda III, que va ser reclòs en un monestir al desert des del 1981 fins al 1985 per ordre del govern egipci. La llengua copta, avui gairebé extingida, va ajudar a desxifrar els jeroglífics egipcis.

La primitiva Església ortodoxa va ser fundada per l'apòstol sant Marc, que va dur la predicació de la fe cristiana a Egipte al segle I, durant el govern de l'emperador romà Neró. Més enllà de la fascinant i fecunda civilització faraònica, Egipte és un erm d'amplies connotacions bíbliques. Josep i Maria s'hi van refugiar per escapar de l'amenaça d'Herodes. Des d'Abraham (Ibrahim, per als musulmans), el poble hebreu no va deixar de fer al·lusions a Egipte i hi va mantenir un contacte estret gràcies a Moisés, Josep o Jacob.

La doctrina copta té vida més enllà de la pròpia terra dels faraons. L'estructura d'aquesta branca ortodoxa està formada per la secció d'Alexandria, que inclou tot Egipte, i les d'Etiòpia i Eritrea, dos països en què és la religió majoritària. Professen el seu credo uns 60 milions de fidels, repartits entre Egipte (uns 7 milions), Etiòpia (51 milions) i Eritrea (2 milions).

La revolució de musulmans i cristians

Les relacions entre els coptes egipcis i la majoria musulmana han viscut durant segles en calma. Van superar la dècada del 1980 quan el país va patir el cop continuat de grups terroristes islàmics, disposats a derrocar els règims d'Anwar al-Sadat, assassinat el 1981, i el seu successor, Hosni Mubarak. L'home que va abandonar el poder l'11 de febrer després de 18 dies de protestes va ser implacable amb els islamistes i artífex d'un sistema de protecció fictícia de la minoria copta, que va quedar en entredit des de la nit de Cap d'Any passada.

Independents a les ordres de la cúpula copta, contrària a participar a les manifestacions contra el règim, els seus fidels es van afegir des del començament al clam popular que el 25 de gener va prendre els carrers egipcis al crit de «Fora Mubarak!» o «Pa, llibertat i drets humans». Encara era recent el macabre record de la darrera nit del 2010, quan un atemptat contra una església a la ciutat mediterrània

Diversos veïns del barri dels abocadors intenten apagar el foc en una empresa de tractament de brossa incendiada durant l'atac en aquest districte de majoria copta.

«Musulmans terroristes i violents ens van atacar quan centenars de joves del barri protestaven per l'incendi de l'església d'Atfeeh»

d'Alexandria, reivindicat per la xarxa terrorista Al Qaeda, va segar la vida de 21 creients i va deixar un rastre de 79 ferits.

La salvatge violència policial i l'apagada d'internet, detonant d'un aixecament pacífic que va ser convocat i retransmès al minut a través de la xarxa social Facebook i la pàgina Twitter, no van poder vèncer una revolta que es va fer imparable. La cèntrica plaça cairota de Tahrir es va convertir en el quilòmetre zero del desig de canvi de milions de persones.

Allí, en el laberint de coberts de plàstic i catifes, musulmans i coptes van fer junts la revolució. La creu i la mitja lluna es van fusionar a les pancartes que reivindicaven un nou Egipte, lliure de la impunitat, les tortures i la manca de drets de tres dècades de dictadura. Els divendres, dia festiu en el calendari musulmà i convertit en testimoni de multitudinàries manifestacions, va unir el sermó islàmic amb les misses coptes. Eren, com insistien els protagonistes, un mateix poble amb una sola aspiració: crear un estat civil que garantís la tolerància religiosa.

L'11 de febrer fidels de tots dos credos van compartir una nit d'insomni

a Tahrir i van celebrar junts la marxa d'un president ancià i obstinat que va recórrer a totes les tàctiques per afer-se al poder. Va fer servir sense clèmencia la força bruta de la policia fins que la nit del 28 de gener els agents van fugir en desbandada i el país es va enfonsar en l'anarquia. A començament de febrer, la plaça va resistir el pànic causat per l'atac de genets muntats sobre camells i per l'assalt de sicaris i acòlits del règim que van amenaçar d'alliberar-la a base de sang. Al final del malson, cada egipci va resar al seu déu per les més de 800 persones que no van arribar a veure la victòria. Van ser els màrtirs d'una revolució que va animar la flama d'altres revoltes de la primavera àrab.

Les llavors de la violència sectària

Aquella nit de celebració els egipcis ignoraven els desafiaments que la dictadura de Mubarak deixava sense resoldre. Amb les bastides del règim en procés de demolició, la ressaca festiva va acabar abruptament amb diversos casos de violència sectària l'autoria dels quals els coptes van atribuir als sicaris de la dictadura en col·laboració amb membres del moviment salafista (un corrent radical islàmic).

Tot va començar a l'humil poble d'Atfeeh, situat al sud de la capital egípcia i escenari de la història d'amor entre un copte i una musulmana. Aquesta versió egípcia de Romeu i Julieta va despertar el conflicte entre totes dues famílies. Alguns veïns van culpar la comunitat copta de la mort de diversos membres del clan de la jove musulmana, que mantenien entre ells un llarg historial de topades i comptes pendents. La tarda del 5 de març, a la sortida dels sepelis, un grup d'islamistes radicals va cremar l'Església local.

Consternats pels fets, els coptes van començar manifestacions arreu

del país. Es van aplegar durant dies a la vora de la seu de la radiotelevisió pública i, crucifix en mà, van acusar de la discriminació els «mitjans de comunicació corruptes» que durant dècades van difondre la imatge trucada del règim.

I va tornar a florir la violència sectària. Uns dos mil joves cristians, habitants del barri dels drapaires del Caire, van tallar una carretera als afores de la ciutat. Els incidents es van precipitar carregats de mals auguris. «Musulmans terroristes i violents ens van atacar quan centenars de joves del barri protestaven per l'incendi de l'església d'Atfeeh», relata Ezzat Naeim, una figura destacada del barri perquè gestiona una associació que promou l'alfabetització de nens i dones i la professionalització de la feina dels *zabalín* (drapaires, en àrab).

Cap a les quatre de la tarda del 8 de març desenes de salafistes van assaltar l'àrea proveïts d'«armes de foc i còctels molotov». «Extremistes i militants del Partit Nacional Democràtic (del deposat president Hosni Mubarak) van disparar amb pistoles i metralladores i van cremar algunes cases i locals de reciclatge. Nosaltres amb prou feines disposàvem de pedres i maons per defensar-nos», afegeix Ezzat.

Quan tot es va tornar un infern

Els enfrontaments, els més greus des de la caiguda del dictador, van ferir 140 persones i van segar la vida de 13 cristians, entre ells la de Shenouda Adly i Mina Hanna, de 14 i 15 anys respectivament. El més gran dels morts només tenia 28 anys. El Ministeri de Sanitat egipci va fer públic l'endemà el tràgic balanç mentre, amb la primera claror, el barri elaborava un inventari de pèrdues materials i plorava els seus màrtirs. Una desena d'edificis van ser devorats per les flames. Al veí Anwar

Abu Saad li van destrossar el sistema de tractament de paper i el rentatge de plàstic, el seu únic mitjà de vida. I la botiga de Girgis Fauzi va quedar reduïda a runa.

Al barri dels abocadors, trist escenari de la violència sectària, milers de famílies cristianes malviuen entre les restes de la brossa que genera el gegant cairotà. Ubicat als peus de la muntanya de Moqattam, els veïns encara recorden que el foc creuat va durar fins ben entrada la matinada. Aquell dia el seu suburbi de carrers sense pavimentar ni enllumenat es va convertir en un infern. Per protegir-se, els homes aixecaven barricades i van veure impassibles la inacció dels uniformats. «L'exèrcit va arribar molt tard i no va intentar aturar els atacants sinó que es va limitar a observar com ens disparaven i saquejaven les nostres cases», denuncia Ezzat.

Encara avui les causes d'aquell atac continuen sent incertes i tenallen les esperances de la comunitat copta. «No sé realment què passa. Hi ha gent que intenta dividir els egipcis», opina Nathalie Manad, una cristiana de 28 anys que rebutja la possibilitat que hi hagi una persecució generalitzada contra la seva confessió. «Des del 25 de gener, estem més units. No hi va haver cristians i musulmans a les revoltes, sinó el poble.» «El mes posterior al triomf de la revolució, no hi va haver cap incident. Ni una sola església va ser atacada quan la policia va desaparèixer.»

Rajos d'esperança

No tot han estat reessos per a les aspiracions dels coptes. La majoria dels musulmans professen una fe moderada i la Universitat d'al-Azhar, la institució més prestigiosa de l'islam sunnita i una de les màximes autoritats religioses a Egipte, manté una condemna clara de la violència sectària.

Alguns dels seus membres van anar fins a Atfeeh, epicentre que va propagar els atacs aïllats contra els coptes, i es van reunir amb la comunitat local. L'11 de març, centenars de milers d'egipcis van tornar a Tahrir per celebrar el «divendres de la unitat nacional» i van rebutjar qualsevol discriminació i intolerància. Les consignes van tornar a dibuixar el de-

Agiad Girgis, un venedor de moniatos de 58 anys, té por per la seva família i la possibilitat que els atacs es repeteixin.

sig majoritari de ser pont entre totes dues confessions. I el Consell Suprem de les Forces Armades, que dirigeix els designis del país des de la sortida de Mubarak, va iniciar la reconstrucció de l'església enderrocada a la llar del Romeu i Julieta egipcis i va prometre perseguir els responsables de la destrucció del temple.

En l'efervescència política que va inaugurar la revolució, la qüestió religiosa és objecte de discussió per a l'àgora egípcia, instal·lada entre glopades de te i pipades de *shisha* (pipa d'aigua). Hi ha certa unanimitat a l'hora d'assenyalar que el règim depositat va ignorar les creixents tensions sectàries durant la darrera dècada.

El país va celebrar la seva primera votació democràtica el 19 de març passat amb el referèndum que sotmetia a plebiscit una limitada reforma de la constitució. La majoria dels coptes hi van votar en contra juntament amb els joves artífexs de la revolució, destacats intel·lectuals i els principals candidats presidencials, l'actual secretari de la Lliga Àrab, Amro Musa, i el premi Nobel de la Pau i excap de l'Organisme Internacional per a l'Energia Atòmica (OIEA), Mohamed el-Baradei.

Així i tot, el poble es va expressar majoritàriament a favor de la revisada carta magna, que estarà vigent durant la transició i fins que el nou parlament redacti un text definitiu. La raó de la comunitat cristiana per no donar-hi suport es troba al segon article de la constitució, que diu així: «L'islam és la religió de l'estat (...) i la principal font de legislació és la jurisprudència islàmica (xaria).» Conscients de les arrels musulmanes del país, els cristians demanen que s'hi afegixi un aclariment que garanteixi la igualtat de tracte cap a les minories.

Els Germans Musulmans, a la recerca de l'entesa

Al bàndol dels defensors de les esmenes constitucionals, van coincidir vells enemics: les restes de la formació de Mubarak i els Germans Musulmans, el principal moviment opositor durant la dictadura. Fundat el 1928, se'l considera un grup políticament reformis-

«Els nostres pares, cristians i musulmans, no es van atrevir a aixecar la veu. Ho vam fer nosaltres, els joves»

ta però moralment ultraconservador. L'activitat d'aquest corrent i la legalització de la formació islàmica moderada Al Wasat després de 16 anys de temptatives fallides despertaren el recel dels cristians, que temen convertir-se en ciutadans de segona classe en un Estat islàmic.

El seu vicepresident, Rashad al Bayumi, explica la posició de la formació en relació amb els coptes: «Rebutgem la violència contra els cristians. Disposem d'un assessor copte i demanem que siguin tractats amb bondat. Hem viscut llargs períodes d'entesa i respecte mutu. La violència sectària sempre va ser utilitzada pel règim depositat per ocultar la corrupció.»

Els Germans Musulmans preparen aquests dies un partit polític amb el qual participaran a les eleccions parlamentàries previstes per al setembre vinent. La nova llei electoral manté la prohibició de constituir formacions polítiques a partir de principis religiosos. Segons Al Bayumi, l'agrupació serà independent del moviment islàmic i hi seran benvinguts els cristians i els laics.

Els coptes no ho tenen fàcil però, exsúbdivs juntament amb els seus compatriotes musulmans d'una llarga dictadura, confien que la revolució porti aires nous.

Un rosari de desigualtats

El règim de Mubarak va naturalitzar la desigualtat. La minoria més gran del país gaudia d'una reduïda quota

de representació al parlament i a les dependències ministerials. En canvi, no hi havia possibilitat d'ascensos a llocs de més responsabilitat en l'administració pública. Les associacions de drets humans denuncien que els cristians no estan prou representats en el govern, la policia, l'exèrcit i els consells regionals.

Les traves burocràtiques encara eren més grans per a la construcció o ampliació d'una església. Segons dades del Ministeri d'Afers Religiosos, a Egipte només hi ha 2.000 temples cristians en contrast amb unes 93.000 mesquites.

La confessió religiosa està gravada en el document d'identitat de cada egipci. I és indeleble perquè és un cromosoma més de la identitat nacional. Les conversions són un calvari més difícil d'efectuar segons sigui el camí que es vulgui recórrer. És gairebé impossible que un musulmà aconseguixi el plàcet governamental per convertir-se al cristianisme, però en la ruta inversa no hi ha tants obstacles.

Diversos advocats calculen que uns dos mil musulmans convertits al cristianisme esperen que el seu carnet d'identitat oficialitzi el seu canvi de credo. «Tahrir no només va demanar un govern democràtic sinó també una societat democràtica que respecti la llibertat religiosa i garanteixi totes les llibertats individuals», assegura Hosam Bahgat, director de la Iniciativa Egípcia de Drets Personals.

Bahgat és optimista perquè, segons el seu parer, els seus compatriotes tenen més en comú que les diferències religioses que els divideixen.

El desvetllament islàmic

Egipte s'ha convertit en un insòlit laboratori polític. Els seus habitants són uns principiants en l'exercici democràtic però estan profundament orgullosos d'haver derrocat un dictador octogenari abans que completés la seva successió en la figura del seu fill Gamal.

I confiats per haver encapçalat una revolució pacífica amb accions basades en la resistència i la desobediència

facebook

Busca'ns al Facebook i clica «m'agrada»

Un manifestant a la plaça Tahrir del Caire amb la bandera i les ensenyes de la creu i la mitja lluna.

civil. La seva actitud heroica va servir de far a la resta de la regió. Encara que, de moment, l'èxit popular no s'ha repetit. L'espurna va saltar a la veïna Líbia però els rebels de Bengasi, la capital alliberada del jou de Gaddafi, s'enfronten als deliris d'un boig. I a Síria i al lemen el ferri aparell repressiu i els interessos occidentals procuren ofegar el crit.

Amb els comicis legislatius i presidencials a final d'any, els partits s'organitzen a contrarellotge per ser presents a totes dues cites. De la fràgil oposició de l'era Mubarak, la formació que té una base social més gran i un aparell millor és la dels Germans Musulmans.

A part d'aquest moviment, en l'espectre islàmic competeixen els salafistes i organitzacions com la Jihad Islàmica o Al Gama Al Islamiya, que van sembrar el terror en instal·lacions turístiques fins a finals dels noranta. La persecució de la implacable Seguretat de l'Estat del règim deposat els va empènyer a l'exili o els va condemnar *sine die* a la presó.

La Llei d'Emergència, que la junta militar s'ha compromès a derogar abans de les cites electorals, permetia detencions prolongades sense càrrecs i limitava els drets individuals.

Arran del triomf de la revolució, molts dels seus membres han abandonat les presons després d'haver complert amb escreix les condemnes. Entre ells, Abud i Tarek el Zomor, dirigents històrics de Jihad i Al Gama Al Islamiya i autors intel·lectuals de l'assassinat l'any 1981 del llavors president Anwar al-Sadat.

Tots dos afirmen que, enderrocada la dictadura, no hi ha excuses per prosseguir amb la lluita armada. És temps d'optar per la via política. Fins al veredict de les urnes poc se sap sobre quina és l'adhesió que desperta en una societat moderada l'ideari d'aquests moviments. En qualsevol cas, els Zomor sentencien: «Els coptes tenen els mateixos drets i deures que tots els egipcis. I és erroni atemptar contra ells o els seus béns.»

Els Germans Musulmans s'oposen que un copte o una dona es postu-

«La sort que tinguin els coptes, integrats i situats al llarg de totes les classes socials, serà el termòmetre per a la resta de cristians que habiten la complexa terra del Pròxim Orient»

lin per a la presidència del país, però Abud el Zomor precisa que «una cosa és que hi tinguin dret i una altra que sigui realista». «És que potser un musulmà pot ser escollit a Espanya? És molt difícil que Egipte tingui un president copte.»

Els salafistes han protagonitzat diversos incidents des del començament de la transició. Almenys, se li atribueixen tres atacs a temples cristians en diferents punts del país. Un d'ells va tenir lloc al 27 de març passat a l'humil barri d'Imbaba, al Caire.

Uns 500 salafistes armats amb pals es van concentrar a les portes d'una església del districte per exigir-ne el tancament. Van argumentar que era «una zona musulmana i una església no hi hauria de ser permesa».

Un futur millor

Al barri dels abocadors, els veïns arrensen les espatlles quan se'ls demana pel demà. Encara tenen por d'abandonar la zona amb les seves furgonetes per recollir la brossa de la resta de la ciutat. Els que els van atacar, diuen,

viuen als districtes del costat. «Qui són els que ens agredeixen i ens cremen les esglésies? No sabem qui són. Volem una investigació», exigeix Agiad Girgis, un venedor de moniatos de 58 anys que tem per la seva família i la possibilitat que els atacs es repeteixin.

La jerarquia eclesiàstica es va afegir tard a la revolució. Tradicionalment, la seva cúpula s'havia alineat amb el PND i el papa Shenouda III solia donar suport públicament als candidats de la formació del deposat Mubarak, avui debilitada per la deserció de militants i els processos judicials oberts contra els seus antics dirigents. La tendència es va trencar als comicis del novembre passat quan la màxima autoritat copta va votar per un candidat d'un partit liberal opositor. Després de l'atemptat d'Alexandria, les relacions entre els coptes i l'estat es van tornar encara més tenses amb la denúncia que el govern era incapaç de protegir-los.

El tic-tac d'un canvi inesperat que es va gestar en 18 dies ha portat noves esperances a la comunitat cristiana d'Egipte. Envoltat de mosques, Romani Munir, de 24 anys, beu cerimoniosament un got de te en un cafè. Com la resta de companys de tertúlia, el futur projecta incerteses i una trista lletania de laments: «La societat egípcia ens considera gent de segona classe. Teníem l'esperança que la revolució ens portés una vida nova.»

Al seu costat, Ezzat aixeca la mà i enumera el llistat de demandes: «Hem de ser ciutadans amb els mateixos drets que els musulmans i la nova Constitució ha de revisar que la principal font de llei a Egipte sigui la jurisprudència islàmica. Aspirem a viure en un país civil amb una carta que no concedeixi privilegis a una religió sobre una altra.»

La jove Nathalie Manad va ser a Tahrir i se li encén la mirada quan recorda com la seva generació ha trencat totes les cadenes. Van caldre hores perquè el caràcter dòcil dels egipcis s'esfumés. Tots es van mirar i van compartir les causes de la seva indignació: la recerca fallida de feina, la corrupció governamental, una existència de sacrificis i

penúries, l'estat policial, l'abisme que separa rics i pobres, l'absència de futur, els somnis trencats... I es van citar al carrer per ser amos de les seves vides i recuperar la dignitat i l'esperança. «Els nostres pares, cristians i musulmans, no es van atrevir a aixecar la veu. Ho vam fer nosaltres, els joves», afegeix Nathalie. Ella és forta. I diu que no té por. «Crec que tot anirà més bé. Tinc fe. Els egipcis no deixarem que el sectarisme ens separi. No permetrem que res destrueixi el nostre país.»

Tahrir va resistir i va vèncer la dalla d'una elit governant que no va entendre mai el missatge del carrer. Cap oracle va poder predir el «tsunami» que purgaria Egipte de dictadors i torquemades. Ara ningú no sap del cert cap a on va el país.

La transició ha canviat de revolucions i els tribunals han iniciat la revenja amb el vell règim. Hi ha una certesa: el refugi de Josep i Maria continua sent la mare del món. A vista d'ocell, la seva capital s'estén sense límit dotada d'amenaçants proporcions faraòniques. Al carrer, animats mercats i caòtiques avingudes amb prou feines esbossen l'horitzó d'un país insultantment jove i acabat d'arribar a la vida democràtica.

La sort que tinguin els coptes, integrats i situats al llarg de totes les classes socials, serà el termòmetre per a la resta de cristians que habiten la complexa terra del Pròxim Orient. Nathalie respira i exclama: «Ignoro si la situació realment empitjorarà o millorarà per a nosaltres. Déu només fa el millor. Però fins i tot si hi ha problemes es resoldran. La tragèdia va ser la que vam patir fins al 25 de gener. Abans no hi havia opcions. Un funcionari no es podia promocionar a la feina si era cristià...»

RàdioEstel

DE
MATINADA

Nits de dissabte a
diumenge
de 00.20 h a 1.30 h

Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

NOSAR
COMUNICACIÓ
Tel. 606 974 623

Programació 2011

Club⁺amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

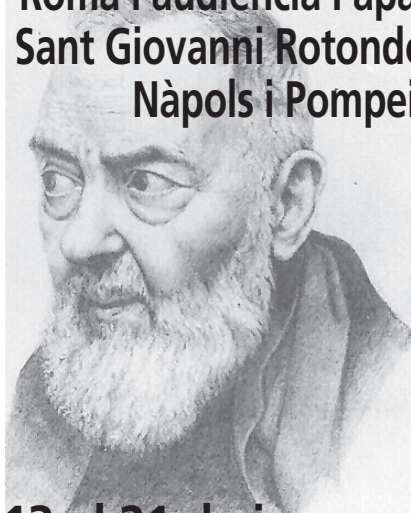
Pelegrinatges a Terra Santa

Del 22 al 29 d'agost

Del 5 al 12 de desembre

RUTA DEL PARE PIUS

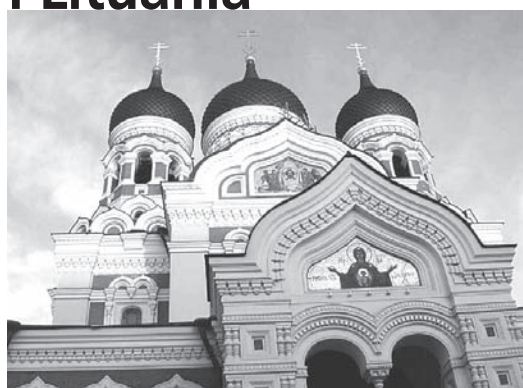
Roma i audiència Papal,
Sant Giovanni Rotondo,
Nàpols i Pompeia

13 al 21 de juny

SANTUARIS DEL BÀLTIC

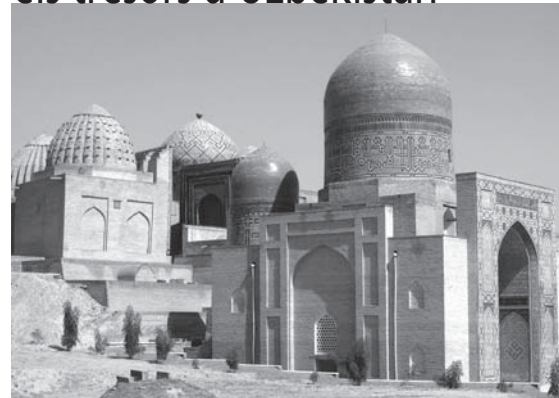
Estònia, Letònia
i Lituània

4 a l'11 de juliol

RUTA DE LA SEDA

Samarkanda i
els tresors d'Uzbekistan

18 al 26 d'octubre

Petits Pelegrinatges

Organització tècnica **relitur** viatges GC 1045 D

Fàtima en avió

11 al 14 de maig
VINT PLACES DISPONIBLES

Lourdes

4 al 6 de
juny

14 al 16
d'octubre

Ruta de Sant Ignasi

12 al 18 de
setembre

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

La resurrecció de Crist, un fet, no una especulació

El Papa demana, en el seu missatge pasqual, diàleg per a Líbia i el Pròxim Orient

Zenit
Ciutat del Vaticà

En el seu missatge de Pasqua Benet XVI ha volgut subratllar que «la resurrecció de Crist no és fruit d'una especulació, d'una experiència mística», sinó un fet. Una vegada més, com ha fet en cada diumenge de resurrecció des de l'inici del seu pontificat, va destacar el fet històric en el qual el cristianisme troba el seu fonament.

«Fins avui —fins i tot en la nostra era de comunicacions supertecnològiques— la fe dels cristians es basa en aquell anunci, en el testimoni d'aquelles germanes i germans que van veure primer la pedra fora de lloc i el sepulcre buit», va assegurar.

«La resurrecció de Crist no és fruit d'una especulació, d'una experiència mística —va recalcar—. És un esdeveniment que sobrepassa certament la història, però que té lloc en un moment precís de la història deixant-hi una petjada indeleble.»

«La llum que va enlluernar els guardians encarregats de vigilar el sepulcre de Jesús ha travessat el temps i l'espai. És una llum diferent, divina, que ha trencat les tenebres de la mort i ha portat al món l'esplendor de Déu, l'esplendor de la Veritat i del Bé.»

Davant d'un autèntic espectacle de flors, portades i ornamentades per floristes holandesos, el Pontífex va continuar el seu missatge pasqual assegurant que «així com durant la primavera els raigs del sol fan brollar i obrir les gemmes dels arbres, així també la irradiaió que neix de la resurrecció de Crist dona força i significat a tota esperança humana, a tota expectativa, desig, projecte».

«A dalt del cel, tot és pau i joia. Però a la terra, malauradament, no és així», va reconèixer el Bisbe de Roma, que

després va recórrer els racons del planeta que pateixen situacions de «misèria, fam, malalties, guerres, violències». «I, malgrat tot, Crist ha mort i ressuscitat precisament per això. Ha mort com a conseqüència dels nostres pecats d'avui, i ha ressuscitat també per redimir la nostra història d'avui», va concloure, resumint el missatge central que els cristians continuen anunciant dos mil anys després d'aquell esdeveniment.

El Pontífex va pronunciar el seu missatge de felicitació per Pasqua en 65 idiomes.

El Papa demana solidaritat

Benet XVI va demanar diàleg per superar els conflictes de Líbia i el Pròxim Orient i solidaritat per als refugiats d'Àfrica. A la llum del fet històric de la resurrecció de Crist, el Pontífex va voler que el seu missatge de Pasqua arribés a tots els pobles, i com a «anunci profètic, especialment als pobles i les comunitats que pateixen un temps de passió, perquè Crist ressuscitat els obri camí de la llibertat, la justícia i la pau».

Abans de felicitar la Pasqua, va desitjar «que el fulgor de Crist arribi també als pobles del Pròxim Orient, perquè la llum de la pau i de la dignitat humana venci les tenebres de la divisió, de l'odi i la violència». «Que, a Líbia, la diplomàcia i el diàleg ocupin el lloc de les armes i, en l'actual situació de conflicte, s'afavoreixi l'accés a les aju-

«La fe dels cristians es basa en el testimoni d'aquelles germanes i germans que van veure primer la pedra fora de lloc i el sepulcre buit»

des humanitàries als qui pateixen les conseqüències de la guerra.»

Després va continuar desitjant que «als països d'Àfrica septentrional i del Pròxim Orient, tots els ciutadans i particularment els joves, s'esforcin a promoure el bé comú i construir una societat en la qual la pobresa sigui derrotada i tota decisió política s'inspiren en el respecte a la persona humana».

«Que arribi la solidaritat a tots els nombrosos pròfugs i refugiats que provenen de diversos països africans i s'han vist obligats a deixar els seus afectes més entranyables, que els homes de bona voluntat siguin il·luminats i obrin el cor a l'acollida, perquè, de manera solidària i concertada es pugui alleujar les necessitats urgents de tants germans», va demanar. Va oferir per això «l'ànim i la gratitud» dels cristians «amb tots els que prodiguen els seus esforços generosos i donen testimoni en aquest sentit».

Tot seguit va afrontar el conflicte civil que viu Costa d'Ivori, «on cal emprendre amb urgència un camí de reconciliació i perdó per guarir ferides provocades per les violències recents».

No es va oblidar tampoc del Japó, «en aquests moments en què afronta les dramàtiques conseqüències del recent terratrèmol», i va desitjar que «trobis alleujament i esperança, i en trobin també aquells països que en els darrers mesos han estat provats per calamitats naturals que han sembrat dolor i angoixa».

«En el nostre cor hi ha joia i dolor; en el nostre rostre, somriures i llàgrimes. Aquesta és la nostra realitat terrena —va acabar dient—. Però Crist ha ressuscitat, és viu i camina amb nosaltres. Per això cantem i caminem, amb la mirada posada en el Cel, fidels al nostre compromís en aquest món.»

Amor creador i redemptor de Déu

L'home no és un producte casual de l'evolució, sinó de l'amor creador i redemptor de Déu que dona sentit a la vida, va explicar Benet XVI durant la Vetlla Pasqual.

En presidir la «mare de totes les vetlles» i batejar sis catecúmens del Perú, Suïssa, Albània, Rússia, Singapur i la Xina, el Pontífex va voler respondre en la seva homília les preguntes de tot home i dona sobre l'origen i destí de la seva existència. «Si l'home fos només un producte casual de l'evolució en algun lloc al marge de l'univers, la seva vida no tindria sentit o seria fins i tot un destorb de la naturalesa», va afirmar. «Però no és així», va continuar dient, ja que l'ésser humà ha estat creat per Déu, que és amor, perquè és raó.

«I ja que és raó, ha creat també la llibertat; i com que de la llibertat

es pot fer un ús inadequat, hi ha també allò que és contrari a la creació», va reconèixer. «Malgrat aquesta contradicció, la creació com a tal continua sent bona, la vida continua sent bona, perquè en l'origen hi ha la raó bona, l'amor creador de Déu. Per això el món pot ser salvat», va dir explicant el missatge d'esperança que deixa la passió, mort i resurrecció de Crist.

Així, va assegurar, «podem i hem de posar-nos de part de la raó, de la llibertat i de l'amor; de part de Déu que ens estima tant que ha patit per nosaltres, perquè de la seva mort sorgís una vida nova, definitiva, saludable».

El Papa va batejar sis catecúmens.

El Papa dóna esperança responent preguntes a la televisió

La iniciativa, sense precedents, va ser emesa el Divendres Sant

Zenit

Ciutat del Vaticà

Responent a set preguntes plantejades per sis cristians i una musulmana, Benet XVI va voler llençar un missatge d'esperança i confiança en l'amor de Déu per la humanitat en un programa emès el Divendres Sant. Per primera vegada a la història, un Pontífex va respondre a la televisió les preguntes procedents del públic. A la redacció del programa religiós del primer canal de la televisió pública italiana (RAI), havien arribat milers de preguntes de tots els continents. En un primer moment se n'havien triat tres, però el Papa en va acabar responent set. A les respostes, va reconèixer la necessitat d'encomanar-se a Déu davant de realitats tan dures com ara el terratrèmol del Japó o un fill en estat vegetatiu.

La primera pregunta va ser planteja-

amagada sent en profunditat el vostre amor, encara que no pot comprendre els detalls, les paraules, etc., però sent la presència de l'amor».

Iraq

El seu missatge d'esperança també va arribar al grup de joves cristians iraquians de Bagdad, que li van preguntar com és possible ajudar els membres de la seva comunitat, «perseguits com Jesús», «perquè es replantegin el desig d'emigrar a altres països».

«Reso cada dia pels cristians de l'Iraq —va assegurar Benet XVI. Són els nostres germans que pateixen, com també en altres terres del món, i per això els sento especialment propers al cor i, en la mesura de les nostres possibilitats, hem de fer tot el possible perquè puguin resistir la temptació d'emigrar, cosa que, en les condicions en què viuen, resulta molt comprensible.»

«És important que estiguem a prop vostre, estimats germans de l'Iraq, que us vulguem ajudar i quan vingueu, rebre-us realment com a germans», va admetre.

El Vaticà, va explicar, «està en contacte permanent amb les diferents comunitats, no només amb les comunitats catòliques, sinó també amb les altres comunitats cristianes, amb els germans musulmans, siguin xiïtes o sunnites». Va assegurar el seu compromís per «fer una feina de reconciliació, de comprensió, també amb el govern, ajudar-lo en aquest camí difícil de recompondre una societat esquinçada». Per al Papa, el problema de la societat iraquiana és que, a causa d'aquestes divisions, ja no té consciència de la seva pertinença.

«I nosaltres volem, en diàleg precisament amb els diferents grups, ajudar al procés de reconstrucció i animar-vos a vosaltres, estimats germans cristians de l'Iraq, a tenir confiança, a tenir paciència, a tenir confiança en Déu, a col·laborar en aquest procés difícil».

El Papa també es va adreçar a una dona musulmana de Costa d'Ivori, Bintu. Viuda amb quatre fills, que va recordar com, al seu país, cristians i musulmans sempre han viscut en harmonia, mentre que «ara tot ha canviat», amb la guerra civil.

«Jesús era un home de pau. Vostè, com a ambaixador de Jesús, què aconsellaria al nostre país?», va preguntar.

«La violència no ve mai de Déu, no ajuda mai a produir coses bones, sinó que és un mitjà destructiu i no és el camí per sortir de les dificultats», va assegurar el successor de l'apòstol Pere. «L'únic camí és la renúncia a la violència, tornar a entaular el diàleg, tractar de trobar junts la pau, una nova atenció dels uns als altres, la nova disponibilitat per obrir-se l'un a l'altre.» «El veritable missatge de Jesús» el va sintetitzar en aquestes paraules: «Cerqueu la pau amb els mitjans de la pau i abandoneu la violència.»

«La violència no ve mai de Déu, no ajuda mai a produir coses bones, sinó que és un mitjà destructiu i no és el camí per sortir de les dificultats»

da per una nena japonesa de set anys, Elena, que va compartir la seva tristesa «perquè molts nens de la meua edat han mort» arran del terrible sisme de l'11 de març.

«També jo em demano: per què és així?», va confessar el Pontífex. «No tenim resposta, però sabem que Jesús ha patit amb vosaltres, innocents, que Déu veritable es mostra amb Jesús, és al costat vostre.»

Al mateix temps, cal «ser conscients que, un dia, jo comprendré que aquest patiment no era una cosa buida, no era inútil, sinó que rere del patiment hi ha un projecte bo, un projecte d'amor».

L'esperança també va ser la característica de la segona resposta a una mare, Maria Teresa, que va preguntar si l'ànima del seu fill, Francesco, en estat vegetatiu des de Pasqua del 2009 «ha abandonat el seu cos, atès que ja no és conscient, o encara hi és».

«Certament l'ànima encara és present al cos. La situació és una cosa així com la d'una guitarra que té les cordes trencades i que no es pot tocar. Així també l'instrument del cos és fràgil, vulnerable, i l'ànima no pot "tocar", per dir-ho d'alguna manera, però hi continua present», va dir el Bisbe de Roma.

I va afegir que «aquesta ànima

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebien notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

- Amèrica i Àfrica:** 233,11 € **Missioner** Edició en català
 Àsia i Oceania: 311 € **Missionera** Edició en castellà
 Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

□ □

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
 Comtes de Bell-lloc, 67-69
 08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Benet XVI reviu al Colosseu el drama de Jesús

Les meditacions del Via Crucis van ser escrites per una religiosa agustina

Zenit
Ciutat del Vaticà

Benet XVI va reviu juntament amb desenes de milers de pelegrins el drama de la mort de Jesús, al Colosseu romà, durant la nit del Divendres Sant. Al final de l'acte de pietat cristiana, des de la muntanya del Palatí, el Pontífex va convidar els fidels que van recórrer en una nit de clima agradable les catorze estacions de la passió i mort de Jesucrist a submergir-se «en el silenci de la mort de l'Home rebutjat, oprimat i esclafat».

D'aquesta manera, els fidels que duïen a la mà una espelma encesa que

il·luminava aquest indret de suplici en la Roma imperial, van reviu, per invitació del Bisbe de la Ciutat Eterna, «el drama de Jesús, carregat de dolor, del mal i del pecat de l'home».

El Papa va adreçar les seves paraules amb veu clara després d'una llarga jornada de pregària, en la qual hores abans havia presidit la celebració de la Passió del Senyor a la basílica de Sant Pere del Vaticà.

«La creu no és signe de la victòria de la mort, del pecat i del mal, sinó el signe lluminós de l'amor, més encara, de la immensitat de l'amor de Déu, d'allò que no hauríem pogut mai demanar, imaginar o esperar»,

va assegurar.

El Via Crucis d'enguany va tenir com a novetat dos infants, germans, que van llegir en italià la descripció de les catorze estacions: Diletta de 10 anys, i Michele de 12.

La creu va ser portada en estacions successives pel bisbe vicari del Papa per a la diòcesi de Roma, el cardenal Agostino Vallini, una família romana amb cinc fills (trigèmins i bessons), una família d'Etiòpia, dues monges agustines, un franciscà d'Egipte i una jove d'aquest mateix país, un malalt en cadira de rodes acompanyat d'un voluntari, i dos frares franciscans de la Custòdia de Terra Santa.

Benet XVI va presidir el ritu agenollat davant del Colosseu. Les estacions del Via Crucis van avançar per l'interior del Colosseu, van continuar per davant de l'Arc de Trajà i van finalitzar al Palatí.

Per primera vegada en aquest pontificat, les meditacions que acompanyaven les estacions van ser escrites per una dona, sor Maria Rita Piccione, mare agustina. I una dona, també religiosa agustina, sor Elena Manganelli, és l'artista que ha creat les imatges que van il·lustrar aquestes estacions tant a la televisió com en el llibret que es va repartir entre els pelegrins amb els textos.

El P. Raniero Cantalamessa predica la celebració de la Passió

Zenit / Ciutat del Vaticà

El patiment no pot ser una cosa absurda si Crist, que és Déu, va decidir experimentar-lo, va assegurar el Divendres Sant el predicador del Papa durant la celebració de la Passió del Senyor. «En el fons del calze hi ha d'haver una perla», i aquesta perla és la resurrecció, va afirmar el pare Raniero Cantalamessa, o.f.m.cap., durant l'homilia que va pronunciar davant de Benet XVI i els fidels que omplien la basílica de Sant Pere.

«Hi ha una veritat que cal proclamar fortament el Divendres Sant. Aquell a qui contemplem en la creu és Déu "en persona"», va afirmar el predicador. «Fins que no es reconegui i no es prengui seriosament el dogma fonamental dels cristians, que Jesucrist és el Fill de Déu, és Déu mateix, de la mateixa substància que el Pare, el dolor humà restarà sense resposta», va reconèixer el frare caputxí. «No podem dir que "la pregunta de Job resta encara sense resposta", o que

tampoc la fe cristiana no té una resposta a donar al dolor humà, si d'entrada rebutgem la resposta que aquesta diu que té», va afegir.

«Com es pot fer per demostrar a algú que una determinada beguda no conté verí?», es va preguntar el pare Cantalamessa. «Se'n beu abans que ell, davant d'ell! Així ha fet Déu amb els homes. Ell va beure el calze amarg de la passió. No pot estar per tant enverinat el dolor humà, no pot ser només negativitat, pèrdua, absurd, si Déu mateix ha decidit assaborir-lo.» Per això, en el fons del calze hi ha d'haver una perla», va assenyalar. «El nom de la perla el coneixem: resurrecció!»

Enmig del recolliment propi del Divendres Sant, el predicador va explicar que la creu «no és el "no" de Déu al món, sinó el seu "sí" d'amor». Per la seva creu el mal ha estat «eliminat, vençut». «La resposta de la creu no és només per

a nosaltres els cristians, és per a tothom, perquè el Fill de Déu va morir per tots», va precisar. I va posar l'exemple dels màrtirs, que van «beure el calze després de Jesús. «No podem deixar en silenci el seu testimoni», va dir, i va citar entre els «testimonis moderns de la fe» els monjos de Tibhirine, assassinats l'any 1996, i més recentment el ministre pakistanès Shahbaz Bhatti, «assassinat per la seva fe el mes passat», que volia viure i morir per Crist, com el màrtir sant Ignasi d'Antioquia.

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES - OLIS - TRÍPTICS
- RETAULES - IMATGES RELIGIOSES - MEDALLES
- RESTAURACIONS - MIRALLS
- ICONES - ORFEBRERIA.

Estamperia San José
Fundada en 1919

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: info@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

El Pontífex clama per la unitat dels cristians

Presideix la Missa de la Cena del Senyor del Dijous Sant

Zenit

Ciutat del Vaticà

Benet XVI va reconèixer en la Missa de la Cena del Senyor de Dijous Sant que Satanàs destria els deixebles de Crist davant dels ulls de la humanitat. En una basílica de Sant Joan del Laterà, el Pontífex va pronunciar una homília en la qual va clamar per la unitat dels deixebles de Crist i va confessar la importància que tenen en la seva vida les pregàries dels creients pel seu ministeri. «Avui comprovem de nou amb dolor que a Satanàs se li ha concedit destriar els deixebles de manera visible davant de tot el món», va reconèixer el Papa. Concretament, va constatar com la infidelitat dels cristians es pot comprovar en els països occidentals. «Els llocs buits en el banquet nupcial del Senyor, amb excuses o sense, són per a nosaltres, ja des de fa temps, no una paràbola sinó una realitat actual, precisament en aquells països en què havia mostrat la seva particular proximitat», va lamentar.

«Jesús ens desitja, ens espera. I nosaltres», va preguntar «tenim veritablement desig d'ell? No sentim al nostre interior l'impuls d'anar-lo a trobar? Anhelem la seva proximitat, aquest ser un amb ell, que se'ns regala a l'Eucaristia? O estem, més aviat, indiferents, distrets, ocupats totalment en altres afers?» Fent referència a la pregària de Jesús a l'Últim Sopar perquè els deixebles no es divideixin,

el Bisbe de Roma va afegir: «Quina angoixa devia sentir dins seu!» «La unitat dels cristians només té lloc si els cristians estan íntimament units a ell, a Jesús», va afirmar. «Aquesta unitat no és una cosa tan sols interior, mística. S'ha de fer visible, tan visible que constitueixi per al món la prova de la missió de Jesús per part del Pare.»

Aquest és el sentit de la pregària en la missa pel Papa, va explicar. «Això no és un afegit exterior al que succeeix interiorment, sinó expressió necessària de la mateixa realitat eucarística.» «I anomenem al Papa i al bisbe pel seu nom: la unitat és totalment concreta, té noms. Així, es fa visible la unitat, es converteix en signe per al món i estableix per a nosaltres mateixos un criteri concret», va aclarir. Adreçant-se als «estimats amics» que l'escoltaven, Benet XVI va confessar que «és un gran consol per al Papa saber que en cada celebració eucarística tothom prega per ell; que la nostra pregària s'uneix a la pregària del Senyor per Pere.»

L'homília va concloure amb aquesta pregària original: «Senyor, vos teniu desitjos de nosaltres, de mi. Vos heu desitjat donar-vos a nosaltres en la santa Eucaristia, d'unir-vos a nosaltres. Senyor, suscitem també en nosaltres el desig de vos. Enfortiu-nos en la unitat amb vos i entre nosaltres. Doneu a la vostra Església la unitat, perquè el món cregui.»

«Ens hem convertit en un poble d'incredulitat?»

AICA / Ciutat del Vaticà

«Nosaltres, el Poble de Déu, que potser no ens hem convertit en un poble d'incredulitat i de llunyania de Déu? No és veritat que Occident, que els països centrals del cristianisme, cansats de la seva fe i avorrits de la seva pròpia història i cultura, ja no volen conèixer la fe en Jesucrist?» Així ho va expressar Benet XVI durant la Missa Crismal celebrada a la basílica de Sant Pere. El Pontífex va dedicar l'homília a parlar del significat dels sants olis que es beneeixen aquell dia a tota l'Església, i especialment del crisma, que es fa servir en la Confirmació i en l'Ordenació Sacerdotal. Aquesta «unció sacerdotal converteix els cristians en santuari de Déu en el món», va explicar. Però es va preguntar a continuació

si aquesta missió s'està realitzant, o si en lloc d'«obrir als homes l'accés a Déu», al contrari, «els l'amaguem».

El Papa va convidar els fidels en aquesta hora a cridar a Déu: «No permeteu que ens convertim en no-poble. Feu que et reconeguem de nou. Feu que la força del teu Esperit es faci novament eficaç en nosaltres, perquè donem testimoni del vostre missatge amb alegria.» En aquest sentit, va afirmar la importància de la propera beatificació de Joan Pau II, «un gran testimoni de Déu i de Jesucrist al nostre temps».

Tot i «la vergonya pels nostres errors, no podem oblidar que també avui hi ha exemples lluminosos de fe; que també avui hi ha persones que, mitjançant la seva fe i el seu amor, donen esperança al món», va afegir el Papa.

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

«M'agradaria ser més el bisbe que el polític»

Mons. Fouad Twal, patriarca llatí de Jerusalem

Cristina Sánchez

Mons. Fouad Twal (1940) va néixer a la localitat jordana de Madaba. Format al seminari de Beit Jala (Palestina) i en la diplomàcia vaticana de Roma, el patriarca llatí de Jerusalem gaudeix amb el contacte dels fidels, denuncia amb valentia les injustícies que veu al seu país i advoca per «resar i estimar més i parlar menys» com a motor del canvi. L'arxidiòcesi que presideix té jurisdicció sobre els practicants dels ritus llatins catòlics a Israel, els territoris palestins, Xipre i Jordània.

Des del 2008 és el patriarca llatí de Jerusalem. Un repte en la seva carrera, sens dubte.

Estic feliç de ser el patriarca de Jerusalem. És la diòcesi més bonica del món, i la més complicada també. [Rialles] Jerusalem és l'Església del Calvari en tots els sentits. És el veritable i històric Calvari, però també el fet de patir, de no tenir pau, de les divisions dels pobles i dels cristians fa que aquest Calvari sigui avui encara viu. Al mateix temps és l'Església de la tomba buida, de la resurrecció, de l'alegria, l'optimisme. Vull encomanar i fer arribar aquesta alegria a tots els habitants de Terra Santa, cristians, hebreus i musulmans.

Està augmentant el nombre de pelegrins que visiten Terra Santa. Satisfet?

Ens agrada el contacte amb els cristians de fora. En primer lloc per dir-li a la meva petita comunitat d'aquí que no estem sols, que hi ha gent a fora que pensa i prega per nosaltres. La meva comunitat són també els milers d'estrangers que arriben aquí, que hi viuen, i la meva parròquia és tot el món.

Jerusalem, un lloc privilegiat per parlar de diàleg interreligiós. Com ho afronta?

El diàleg és el remei a tots els problemes, i és veritat que Jerusalem és la capital per dialogar. Però el diàleg no és una meta en ell mateix, ha de ser una mesura per arribar a alguna cosa més, millor i més profunda. Dialogar per arribar a una solució, a una pau, a una justícia, per conèixer-se millor. És indispensable.

També l'ecumenisme.

L'ecumenisme ha d'entrar en el cap, la cultura i el cor dels nens a través de les escoles. Parlar amb els altres és com el pa, com l'aigua, l'estudi, la pregària... és una cosa fonamental.

Els cristians són el 2% de la població d'Israel. Els catòlics, un 1%. Minoria entre les minories.

El fet de ser una minoria no ha de ser una presó per a nosaltres per por. Al contrari, ens serveix per obrir més el cor, respirar amb els pulmons de l'Església universal.

En quin punt ens trobem pel que fa a l'emigració de cristians de Terra Santa?

L'emigració és un fenomen humà i mundial. Sempre n'hi ha hagut, començant pel nostre pare Abraham. Hi ha una emigració per a més cultura, per a més economia, però és pitjor quan és forçada per la por, perquè no

es pot viure en un lloc. Hem tingut aquesta immigració a Palestina, d'una manera especial entre els cristians que tenen més cultura i no aguanten una situació d'injustícia. Al mateix temps he de dir que hi ha immigració, gent que arriba. A Jordània i a Palestina tenim 50 mil treballadors immigrants asiàtics, catòlics. Per a mi són ànimes que estan en el meu territori, i me'n sento responsable. No podem posar fi a la immigració, però la podem frenar. Gent que va, que arriba..., és normal, no hem de dramatitzar.

Quina part de diplomàtic o de polític té la seva missió?

Ara com ara, i de manera especial a Terra Santa, no es pot evitar la política. Qualsevol discurs ens hi porta. M'agradaria ser més el bisbe que el polític, però és inevitable tocar la política. Per això alguns no estan gaire contents de sentir-nos... Però l'Església no pot callar! Hem de dir les coses: amb calma, amb amor i perdó, però dir-les. Aquelles que estan bé i aquelles que estan malament. I l'ocupació és ocupació, és dolenta. Fa mal tant a l'ocupat com a l'ocupant. No podem negar-ho.

Pot ser l'Església mediatra en aquest conflicte?

Ho som, i hem de ser-ho. Perquè som part integrant de la gent que pateix i al mateix temps dels responsables de la destinació dels pobles. Som i hem de ser un punt de referència cap a la política, la vida social, la família. Hem de ser prudents, moderats en el judici, donar consells..., que tots sàpiguen que som per al Bé de l'home, i qualsevol home: jueu, musulmà, cristià... És la nostra missió. I si hem deixat la

Aquí veig el risc. Però el que demanen és just: més democràcia, més llibertat, més dignitat, més treball, més justícia. L'Església dona suport això al 100%.

Els qui el coneixen diuen de vostè que li encanta la vida pastoral...

M'encanta la gent! Potser és herència del meu origen. Tincen la meva sang un sistema tribal: com més gran és la tribu, millor és. Ara la meva tribu és la meva diòcesi, i amb aquesta dimensió mundial tota l'Església. M'estimo la gent, el públic, la massa... Sento el que sent la gent, pateixo amb ells, m'alegro amb ells. Potser sóc feble. Algunes vegades em vénen les llàgrimes fàcilment.

És un gest molt humà.

És humà, però és feble. De vegades em sento humiliat, quan em sento incapaç de canviar una situació d'injustícia, de violència. Perquè a vegades no depèn de nosaltres. A vegades la nostra gent espera massa de nosaltres. Què farà el patriarca? Sóc dèbil com els altres. Demano col·laboració, oracions del món i suport de la comunitat internacional per ajudar-nos a fer una vida més normal per a tots.

Tenim la impressió que tothom té por.

Els jueus tenen por dels canvis. Els altres tenen por de la situació, del futur. Por, por, por! Vull treure aquesta por dels cors de la gent, per poder tenir més alegria de viure, més amor. Esperem que la festa de la resurrecció sigui una veritable resurrecció per a tots.

Vostè és un pare amb molts fills. I tots amb necessitats diferents... Com fa rutilar aquesta casa?

Jo no sé si arribo a fer-la rutilar... [rialles] Moltes vegades es queixen que no arribo prou a ells. Rebo invitacions d'arreu del món. Si aquesta invitació serveix a l'Església local, hi vaig. Si no, no em moc. Jerusalem no està feta només per a les petites famílies que hi ha aquí. Som per al món, per a tots. I després d'aquests anys crec que hauríem d'estimar més, pregar més i parlar menys. I deixar alguns problemes al Senyor. No podem solucionar-ho tot al món.

Sempre ha tingut les portes obertes de casa als periodistes. Què els diria?

Volem que tinguin la força de parlar més, de dir la veritat. Per a mi la tasca dels periodistes no és una feina, és una missió. I hi ha sacrificis, obstacles, incomprensió, acceptació... És una missió amb moltes conseqüències: podeu canviar un poble, una mentalitat, una cultura! I per això estem amb vosaltres.

família per aquesta missió és la nostra responsabilitat.

Parla d'una Església profètica.

Sí, i al mateix temps aquí a Jerusalem es viu aquesta dimensió mundial. La gent espera el nostre discurs, les nostres paraules. Així que hem de ser molt prudents en tot.

Veurem caure el mur?

El mur no és sinó la realització d'altres murs que l'home ha construït al cor de l'home. El dia que tinguem gent més sana, més serena, sense por, amb més amor i respecte no necessitem aquest mur. El mur caurà, és clar que sí! Però abans de començar amb les pedres comencem amb l'educació, amb la cultura, amb la conversió de l'home. Aquesta és la recepta.

Com veu la situació política i social en la seva terra, al Pròxim Orient?

Era necessari un canvi. Un canvi sense color polític, de gent senzilla que vol més dignitat, més treball... Tinc por pel «després». Ara que el semàfor s'ha posat verd, i tots podem passar, sabem on volem arribar? Qui conduirà aquest moviment i l'aprofitarà al seu interès?

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES
per a grans persones grans

Places disponibles i preu assequible, ambient familiar

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Punt de vista

Jordi Roglá

Director de Càritas. Diòcesi de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa

Les retallades a debat: serveis socials

Fa escassament un any m'adreçava des d'aquestes pàgines als lectors i lectores de *Catalunya Cristiana* alertant sobre les retallades socials i econòmiques que en aquell moment, maig del 2010, havia anunciat el Govern espanyol. En el meu article feia referència al Comunicat de Càritas a les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa contra les retallades anunciades i els efectes negatius que la reducció de prestacions —en un context de falta de sortides laborals— tindria en les famílies i persones afectades per l'atur; les que havien contret deutes hipotecaris o de lloguer. També en les persones grans amb pensions mínimes, que veien amb impotència com s'ajornava la dignificació de les seves pensions. Sense oblidar les conseqüències negatives per als infants, afectats en el seu desenvolupament per la pobresa dels seus pares, i per als joves que no podien incorporar-se al mercat laboral mentre la destrucció d'ocupació anava en augment.

Ara, un any després, les retallades les tenim aquí, per partida doble i novament per mandat europeu. Els governs, el de Catalunya i l'espanyol, defensen que són inajornables per reduir el dèficit públic. Són retallades que ja han començat a aplicar-se i que són especialment dures en el camp de l'assistència sanitària pública, fins ara considerada una de les millors del món i un dels àmbits que requereix —per mantenir la qualitat— més inversió pública. Són els mateixos metges els qui avisen que els veritables afectats seran sobretot les persones més pobres de la societat, les que no es poden pagar les mútues privades, les que han tingut vides més dures i tenen la salut més malmesa. Les que, quan es fan grans, requereixen més atenció mèdica i sanitària. I els infants amb pato-

logies que es poden cronificar o agreujar si no s'atenen convenientment, entre d'altres grups.

Tampoc en altres àmbits el panorama no és millor. Les taxes d'atur són altíssimes: 20% entre la població adulta i 40% d'atur juvenil. I a Càritas estem veient, i alertant de fa temps, que les persones no ens demanen subsidis sinó feina. Les darreres xifres de l'INEM publicades el març del 2011 parlen d'1,1 milions de desocupats a Espanya que no tenen subsidi d'atur. Com poden sobreviure? Dèiem i seguim dient a Càritas que en els anys de bonança econòmica el nostre sistema econòmic ha estat incapaç d'equilibrar les desigualtats entre els sectors socials. I que és urgent la reforma d'un sistema, allunyat de valors ètics, que afavoreix el màxim lucre d'uns pocs mentre va deixant —a les voreres del camí— les persones que no poden seguir el ritme frenètic d'una societat cada vegada més competitiva i deshumanitzada.

En aquest moment, a Càritas tractem de reforçar l'escolta i l'acompanyament a les persones, a més d'oferir —en la mesura de les nostres possibilitats— ajudes econòmiques puntuals per atendre les necessitats més bàsiques; pisos compartits per a dones soles amb fills, per a homes sense llar; suport psicològic, formació per al treball. Amb això, a tot estirar es pot aturar el cop, però no és la solució. Perquè no podem oblidar la responsabilitat dels governs que són els qui han de fer polítiques per evitar que les persones caiguin en la pobresa. I si ja hi han caigut, que se'n puguin sortir. Però, com a societat, i com a cristians, tenim també la responsabilitat i el deure moral de no mirar cap a una altra banda mentre hi ha tantes persones que necessiten ajuda.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Què vol dir celebrar la Pasqua

Sant Atanasi, patriarca d'Alexandria (295-373), entre altres obres de teologia, va escriure les *Cartes pasquals*. Aquest Pare de l'Església va viure un vida molt atzarosa. Sofrí l'exili diverses vegades. Va ser un gran teòleg. Aportà molt a l'afinament del pensament teològic, gaudí d'uns grans coneixements bíblics, fou molt hàbil en la controvèrsia i un home de fortes conviccions. Una de les seves obres importants és la *Vida de sant Antoni*.

A les *Cartes pasquals*, hi ha aquesta perla: «L'exultança veritable, la genuïna solemnitat pasqual, consisteix a treure'ns de sobre els mals; per arribar-hi hem de tenir costums rectes i meditar en la pau del temor de Déu.»

La feliç expressió es completa amb alguns exemples. «Els sants van viure així i s'alegraven de qualsevol temps, perquè els era com de festa. Un d'ells, parlo de sant David, s'alçava a la nit no una, sinó set vegades, i es guanyava Déu amb la seva oració. Un altre, el gran

Moisés, exultava amb els seus himnes i cantava lloances a Déu per tal com els israelites havien vençut el Faraó i tots els altres que els oprimien. N'hi havia d'altres, finalment, que es dedicaven amb joia contínua al culte sagrat, com el gran Samuel i aquell home tan sant i conegut, Elies; amb els seus costums irreprotxables van conquerir la llibertat, i ara celebren la festa pasqual en el cel; es gaudeixen d'haver peregrinat abans en el món com entre ombres i ara ja poden discernir el que és figura i el que és veritat.»

El sant bisbe continua: «Nosaltres tanmateix, que anem a celebrar aquesta festa (la Pasqua), quins camins fressarem? La festa ja és a prop: qui serà el nostre guia? No cap altre, estimats meus, que aquell que vosaltres mateixos, juntament amb mi, anomenem "Nostre Senyor Jesucrist"; ell va dir: "Jo sóc el camí." Ell és, tal com diu sant Joan, "el qui pren damunt seu el pecat del món". Crist purifica les nostres ànimes, tal com diu en algun lloc el profeta Jeremies: "Detureu-vos als camins, mireu, i demaneu el bon camí, seguiu-lo, i trobareu repòs."»

Serveixen de cloenda aquestes belles paraules: «... ara, la gràcia del Verb de Déu ens neteja a tots, abundantment. Si no la menyspreem, podrem celebrar i meditar aquí aquella festa eterna, com si ens trobéssim ja en el vestíbul de la Jerusalem celestial. També els sants apòstols, que seguien el seu cabdill Jesucrist, foren i encara ens són mestres d'una gràcia d'aquestes; escoltem-los: "Mireu, nosaltres ho hem deixat tot per venir amb vós." També nosaltres seguim el Senyor, i celebrem la seva festa no només de paraula, sinó també d'obra.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Pluralisme a l'Església

Com alguna altra vegada, interrompo els meus comentaris a la celebració de la missa, per fixar-me en una qüestió que sempre m'ha preocupat. L'acostumo a plantejar així: més alarmant que la divisió dels cristians és la desunió dels catòlics.

Qualsevol iniciativa que tingui èxit encara que sigui petit, exigeix de seguida l'anàlisi crítica, amb la corresponent enumeració d'errors possibles, per part de qualsevol que tingui possibilitat de lluir-se fent-ho. En la zona on em moc, neixen o viuen, amb més o menys èxit, associacions o moviments. Hom viatja i s'assabenta que allà, qui es mou inquieta i generosa, té una altra «marca de fàbrica». M'agrada preguntar, assabentar-me i admirar com actuen els altres, de manera diferent com jo faig o faria, però fidels a la mateixa fe.

Lamentablement, quan obrim pàgines, de paper o virtuals, i coneixem iniciatives que sorgeixen de bona fe, de seguida llegim crítiques condemnatòries de gent que milita en sistemes que no corresponen exactament al que ells pensen.

En primer lloc, penso que se sobredimensiona el valor de l'autoritat. Quan llegim sant Pau, ens adonem que per a ell, hi ha preocupacions preferents a les de govern. Esmento dos textos. «En l'Església, Déu ha posat, en primer lloc, apòstols; en segon lloc, profetes; en tercer lloc, mestres; després, els qui tenen poder d'obrar miracles; després, els qui tenen el do de guarir, d'ajudar els altres, de guiar-los, de parlar en llengües» (1Co 12,28). «I és ell qui ha fet a uns el do de ser apòstols, a d'altres, el de ser profetes, a d'altres, el de ser evangelitzadors, a d'altres, el de ser pastors i mestres; i així ha preparat els qui formen el poble sant perquè exercixin el ministeri» (Ef 4,11). És clar que, a diferència de Pere, l'Apòstol dels gentils, no va tenir mai una diòcesi pròpia on manipular. Tinc la impressió que si visqués avui dia, se sentiria més bé navegant per internet que nomenant vicaris episcopals, rectors, etc. He conegut bisbes exemplars, li ho agraeixo molt a Déu, i n'he conegut d'altres que no ho han estat tant. Les aventures del bisbe de Bruges, que, segons expliquen, no van ser, fa anys, exemplars, no m'inquieta. Sóc dels que pensen que la urgència d'avui, en aquesta cultura que anomenem occidental i que és decadent, és l'evangelització. Agraeixo molt a Déu que ara que visc jubilatíssim i marginat, em faciliti exercir aquest carisma.

Torno al principi. Jesús va dir: «A casa del meu Pare, hi ha lloc per a molts; si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos-hi estada?» (Jn 14,2). Però n'hi ha que, més que mansions a mida i la idiosincràcia de cadascú, els agradaria que la casa del Pare fos monòtona i repetida, com un rusc. El Jardí del Regne, aquí a la terra, no és uniforme com un parterre anglès. És ric en flors, els màrtirs, diferents en la seva vida i en el seu testimoni. Els evangelitzadors també són desiguals, penseu i compareu la Chiara Lubich amb Helder Cámara. Els missioners, a més d'evangelitzadors, en l'àmbit de la sanitat, de l'ensenyament, de l'assistència social, de l'estimulació agrícola o de la captació d'aigua, cadascú a la seva manera, enriqueixen l'Església. I es reuneixen en assemblees o en Jornades Mundials de la Joventut, i aconsegueixen millorar la nostra actualitat.

Imagino que els que segueixen estatuts antics i els que intueixen noves maneres de propagar l'Evangeli, són fidels a la recomanació del Senyor: «Sigueu astuts com les serps i innocents com els coloms» (Mt 10,16).

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Il·lusions infantils que moren aviat

La reacció d'un adolescent en una situació familiar i social de mitjana normalitat és sovint inesperada. El creixement i el pas de la infantesa a la joventut passa per aquesta crisi que anomenem adolescència i que tanta por fa moltes vegades als pares. Tots l'hem viscut en més o menys grau de dificultat o l'hem patit al nostre voltant, com a pares, germans o educadors.

Però hi ha adolescències que són molt més problemàtiques quan, a la dificultat pròpia de l'edat, s'afegeixen unes altres problemàtiques familiars i socials. És el cas d'alguns dels nois i noies que conec i que tracto en el reforç escolar del Raval.

L'A. normalment és un noi assenyat. Es comporta com qualsevol nen de la seva edat —13 anys—, i no dona gaires problemes als professors de l'escola. Però, l'altre dia va sortir amb unes rebequeries i una agressivitat que ens haurien sorprès a tots, si no coneguéssim prou la seva situació familiar. Va ser molt difícil calmar-lo.

Visitem casa seva i coneixem el que està passant, i no és estrany gens ni mica que, de tant en tant, es manifesti amb una violència desmesurada. Com pot viure amb tranquil·litat un noi que és testimoni d'escenes com la que vam veure la meua companya i jo l'altre dia? Van tardar a obrir-nos la porta. Quan ho va fer ell, el gos bordava desesperat. Així vam entrar a la sala que hi ha al costat de la porta de l'escala. La televisió emetia a molts decibels un programa *escombraria*; allà mateix, ajagudes al sofà, dormien profundament la mare i la filla petita de sis anys. Les vam cridar, el noi les va sacsejar i no van respondre. Què havia pres aquella dona i què li havia donat a la seva filla perquè dormissin totes dues tan profundament? Del pare no en podem parlar, perquè està a la presó. Sabem que fa mesos que la mare no paga el lloguer i que no compleix amb les exigències de l'assistenta social.

Amb tot això, ens pot estranyar la conducta irregular d'un adolescent que té l'edat suficient per veure la tragèdia que es viu a casa seva, però que encara no la té per poder-hi posar remei?

Un altre cas. En D. cridava desesperat que no li donava la gana fer el que li manaven i que ja estava fart de tot, que «més valia morir-se», que el deixessin en pau, etc. Però potser el que més em va impressionar de tot el que va dir va ser la frase que repetia enmig de la seva ràbia i desesperació infantil: «Jo no tinc la culpa que la meua família sigui una merda, però al final me les carregaré jo i em portaran a un pis de la Generalitat, ja ho veureu, al final pagaré per tot el desastre que jo no m'he buscat... No hi ha dret!»

Els nostres adolescents marginats no es moren de gana, com en alguns països, és veritat, però les seves il·lusions infantils sí que moren massa aviat.

Zoom

Eduard Brufau

Parlament de Catalunya

El 15 d'abril passat el president-delegat de la Junta Constructora de la Sagrada Família, Joan Rigol, va rebre la Clau de Barcelona, reconeixement que concedeix el Club d'Amics de la Clau de Barcelona a persones que hagin ajudat a promocionar la ciutat. Joan Rigol va rebre el guardó de mans de la presidenta del Parlament de Catalunya, Núria de Gispert, que va lloar «l'humanisme» i el tarannà «dialògic» del veterà polític democratacristià.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

De l'uniforme i altres coses

El debat sobre l'uniforme a l'escola ha arribat fins als editorials dels diaris. Per a uns, consisteix en una maniobra de distracció per defugir els problemes greus en els quals es troba immers el sistema educatiu. Per a altres, el camí de l'excel·lència s'inicia per tenir cura dels mínims detalls i per aconseguir que l'escola gaudeixi del seu espai peculiar, diferenciat del lleure i del carrer. N'hi ha que opinen que, paradoxalment, portar uniforme és de dretes i no portar-lo d'esquerres; que els pares n'agraïren l'existència; que els professors evitarien amb l'uniforme l'imperi de les modes a les aules... Opinions per a tots els gustos.

Potser hi ha un rerefons segons el qual l'uniforme remet a èpoques preterites i autoritàries, que cal superar. Però no passa el mateix en el món anglosaxó, on l'uniforme conviu amb les conviccions democràtiques més fermes.

No obstant això, la meua reflexió apunta a una incoherència que es produeix als centres educatius i, també, en la societat. S'ha volgut desterrar la competència de les aules. No hi ha jerarquia. Ni primer ni segon. No hi ha nomenament de notes ni premis. No hi ha diplomes d'assistència ni de puntualitat. Objectiu: igualar tothom evitant les diferències. No s'ha de produir cap trauma perquè hom sàpiga menys o no estigui tan ben dotat intel·lectualment. Fora tota competitivitat de les classes. Els centres escolars proposen una educació integral, «holística» com alguns en diuen avui. L'intent és bo, però amaga enganys. Els nous criteris progressistes implantats a les aules no serveixen a l'hora dels esports escolars. Aquí sí que hi ha jerarquies, des del capità de l'equip fins al jugador indiscutible. Per haver guanyat un campionat de cap de setmana t'emportes a casa un trofeu que no et cap a l'habitació. Els pocs dotats no tenen espai o escalfen banqueta sense pietat. Es fan estadístiques. Hi ha llista de màxims golejadors o anotadors. Guanyar és l'objectiu, a qualsevol preu. La competitivitat és màxima. A les aules, no hi ha uniformes. A l'esport, l'equipació oficial és preceptiva. Els pares protesten si un professor diu al seu fill o a la seva filla que és un inútil perquè fa malament una operació matemàtica o perquè fa faltes ortogràfiques a la pissarra. Demanen parlar amb direcció, indignats fins a l'extrem. En canvi, quan aquests mateixos pares són a la pista d'esports mentre el seu fill o filla competeix en calendari oficial, si l'entrenador el posa verd perquè falla un xut, perquè erra un cop o perquè no s'ha sabut moure al terreny de joc, els pares s'empassen la bilis, per por que l'assegui a la banqueta o el condemni a la suplència permanent. La pressió que introdueixen quan critiquen els àrbitres, si no xiulen segons els seus interessos, fa pensar que cada partit constitueix una final de la «champions». El goig lúdic es transforma en el deure d'aconseguir la victòria. Molts pares somien a tenir a casa un futur número u de qualsevol especialitat. Els somnis dels progenitors són cars per als fills, que els han de pagar amb tensió i angoixa. Hi ha educadors inquiets que opten pel joc cooperatiu, però les seves propostes tenen poca acceptació. La societat respira altres valors. Treballar a contracorrent no és còmode.

Més enllà de les aparences, caldria aprofundir en els missatges contradictoris que donem als alumnes, mitjançant un debat sincer i sense hipocresies. Una tasca massa àrdua per a molts.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informeu-vos-en al telèfon: **934 092 810** Fax: **934 092 775**,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catalunyacristiana.cat

Des del monestir

La «Verbum Domini» i santa Teresa de l'Infant Jesús

Tot llegint l'exhortació apostòlica *Verbum Domini* del Sant Pare Benet XVI sobre la Paraula de Déu, he trobat el número 48 amb el títol *Els sants i la interpretació de l'Esclatada*, on es llegeix que aquesta interpretació quedaria incompleta si no es tingués també en compte els qui s'han deixat plasmar per la Paraula a través de l'escolta, la lectura i la meditació assídua del Text Sagrat, és a dir, els sants. Entre els molts que allí es citen, he trobat la nostra germana Teresina, que, com diu la mateixa exhortació, «trobà l'Amor com la seva vocació personal en escrutant les Esclatades» i que descriu així el seu atractiu: «Quan poso la mirada en l'Evangelí, respiro immediatament els perfums de la vida de Jesús i sé per on he de córrer» (MsC, 35v.) També darrerament Benet XVI li ha dedicat una de les catequisis de les audiències generals dels dimecres i ha

invitat els fidels a «redescobrir aquest petit-gran tresor, aquest lluminós comentari de l'Evangelí plenament viscut que és la *Història d'una ànima*», la seva autobiografia.

El que voldria destacar és precisament això: el fet que va arribar a fer l'Esclatada tan seva, especialment els Evangelis, que desitjà descobrir-hi fins els últims detalls de les actituds de Jesús, per així reproduir-los ella en la seva vida. Un cas concret és la lectura que fa del capítol 17 de l'Evangelí de Joan, la pregària de Jesús al Pare abans de la Passió pels homes que li havia donat. Teresina no troba res millor per expressar els seus desitjos més profunds que les paraules íntimes de comiat del seu Mestre i cita aquest capítol diverses vegades, elevant també ella la seva pregària al Pare per les germanes que

li havien estat confiades. Així, en el Manuscrit C 34rº, en les darreres pàgines de la *Història d'una ànima*, ens diu: «Senyor, tu saps que jo no tinc més tresors que les ànimes que tu has volgut unir a la meua. Aquests tresors tu me'ls has confiat. Per això m'atreveixo a fer meves les paraules que vas dirigir al Pare celestial l'última nit... també per a mi arribarà l'última nit, i llavors voldria poder dir-te: Déu meu "Jo t'he glorificat a la terra..." (Jn 17,4-24). I aquí comencen les llargues cites del capítol 17: "Et prego per aquells que m'has donat i que són teus..." "Pare Sant, guardeu-los en el vostre nom els que m'heu donat..." "Que els que m'heu confiat estiguin amb mi"...» En Teresa de Lisieux tenim així un bon exemple de fins a quina profunditat podem pouar en les Esclatades i fer-les vida de la nostra vida.

Anna M. Sales
Carmel de Terrassa

La sal de la terra

Retalls a la sanitat: com fer-los?

La societat catalana està preocupada amb les retallades dels serveis públics com la sanitat i l'ensenyament que el govern anuncia a causa de la manca de recursos de la Generalitat i la dificultat que els donin crèdit, tenint una balança d'ingressos i despeses negativa, fet que empitjora el dèficit.

El nostre sistema sanitari és quasi únic al món. Tothom té dret a anar gratuïtament al metge i quan vulgui i rebre el que necessiti. Si volem salvar una bona assistència per a tothom cal retallar despeses. Però: com es fa això?

Canviar el sistema a altres semblants a Europa dins del sistema de benestar social sempre serà

mal vist si provoca costos addicionals i pèrdua de drets anteriors. Però, si no hi ha més remei: no és millor fer les retallades pactades, sense que afectin els més pobres, els més malalts, els que més ho necessiten, ni baixar la qualitat del sistema públic, i pagant una mica els que ens ho podem permetre? No és més lògic deixar de mirar cap a una altra banda i contribuir i ajudar els que més ho necessiten, per salvar el sistema sanitari en crisi? Els polítics haurien de prioritzar al màxim les despeses; eliminar les més luxoses i prescindibles i prioritzar les socials i les que ajuden a crear riquesa.

sa. Els professionals de la salut, especialment els metges, hauríem de col·laborar en la selecció dels malalts més greus als quals un retard perjudica la salut, i demanar les mínimes proves sense escatimar les necessàries. Els ciutadans haurien d'acceptar pagar una mica per anar al metge, amb l'excepció dels que no poden i tenen «carnet de l'assistència social», tenir confiança en el metge i no exigir-li més proves, acceptar quan arriba el final de la vida i poder morir en pau sense tractaments que, a més de donar-los un mal final, són molt cars.

Repartir la riquesa i col·laborar a ajudar els més necessitats és creure en Jesús.

Joan Viñas
Rector de la Universitat de Lleida

Mirada al món

El llibre del Sant Pare i Netanyahu

L'esperada publicació del llibre de Joseph Ratzinger, Benet XVI, *Jesús de Natzaret*, 2a part, ha estat molt ben acollida en el món catòlic, no cal dir-ho, perquè un llibre sobre el tema central de la fe cristiana escrit per un Papa té una especial garantia de veritat i de solidesa doctrinal. Aquesta segona part tracta de la fi de la vida de Jesús: la seva passió, mort i resurrecció, precedides per l'entrada de Jesús a Jerusalem i l'última Cena amb els seus deixebles.

El Papa elabora tota la seva explicació teològica i espiritual sobre la historicitat dels fets narrats en els quatre evangelis. La fe cristiana està fortament radicada en la història i aquesta no es pot negar ni disminuir. Per al Sant Pare no hi ha ni creacions de la comunitat ni dels evangelistes en els fets evangèlics, ni invencions d'aquests fets suggerides per la predicació de la primera comunitat. Com ell ja deia en la primera part del seu llibre: «Jo tinc confiança en els evangelis» en el que diuen i com ho diuen, tot descrivint fets i paraules que es recordaven fidelment en la comunitat cristiana primitiva. Com han rebut els àrabs i musulmans aquest llibre? Amb un fort desencant, ocasionat per allò mateix que per als jueus ha estat ocasió d'un fort

alleujament. Benet XVI diu exactament que no es pot adjudicar als jueus en general la culpa de la mort de Jesús, sinó que els únics responsables són les autoritats religioses d'aleshores i de les autoritats romanes.

Això ha tret de sobre un malson per als jueus que, al llarg dels segles, han estat acusats de deïcides per la mort de Jesús. No han estat ells, els jueus en general, i menys els jueus de tots els temps, sinó únicament les autoritats del temple del temps de Jesús que provocaren l'adhesió de la turba present davant del pretori de Pilat; no sabem exactament quantes persones serien.

A penes publicat el llibre i arribat a Israel, Netanyahu va llegir o el van informar sobre un punt cabdal referent a la responsabilitat o culpabilitat dels jueus en la mort de Jesús.

Immediatament després, el primer ministre israelià va escriure a Benet XVI felicitant-lo per les paraules justes i equilibrades amb les quals explica el problema. El llibre diu exactament: «Qui eren precisament els acusadors de Jesús?» I, fet un estudi del text, conclou: «L'aristocràcia del temple.» L'aristocràcia del temple eren les autoritats religioses jueves del temple de Jerusalem, els grans sacerdots

Annàs i Caifàs i els saduceus. No els jueus en general ni els jueus com a poble. L'explicació del Sant Pare és clara i convincent, encara que per als àrabs i musulmans ha estat motiu de decepció perquè ells veien a l'evangelí una clara acusació dels jueus en la mort de Jesús.

Netanyahu ha fet bé de felicitar el Sant Pare. Ha estat un gest de cortesia i de confiança, no gaire habitual en les relacions entre Israel i la Santa Seu. Però si ell hagués conegut d'antuvi el document del Concili Vaticà II sobre els jueus, *Nostra aetate*, segurament no li hauria calgut felicitar el Sant Pare perquè el que ell diu ja ho havia dit l'Església en un document oficial del Concili: «Encara que les autoritats jueves i els seus seguidors provocaren la mort de Crist, tanmateix el que es va fer a la seva Passió no pot ser imputat indistintament ni a tots els jueus que aleshores vivien ni als jueus del nostre temps» (4,866).

Nosaltres ens alegrem del fet. S'ha aclarit un cop més la difícil qüestió sobre la culpabilitat dels jueus en el procés de Jesús, de tan tràgiques conseqüències per als jueus i motiu de molta confusió i dolor per als cristians. Tant de bo no torni a rebrotar mai més.

Joan Vernet
Salesià des de Jerusalem

Comunió als malalts

Fa uns mesos vaig viatjar amb la meva germana al santuari de Lourdes. Hi vaig anar amb molta il·lusió; és una cosa que tenia al cap des de fa molts anys. Ni el fred ni la neu, que ens van acompanyar durant el viatge, no van ser cap impediment per disposar-me a viure una experiència irreplicable.

I dono fe que ho va ser. Quan vam arribar al santuari, i esperàvem la celebració de la missa en castellà, vaig rrelliscar en trepitjar una placa de gel i em vaig trencar la tibia de la cama dreta. El dolor va ser terrible, però gràcies a Déu l'atenció rebuda va ser excel·lent. Dos dies més tard em van operar a l'hospital de Sant Joan Despí. Abans d'entrar al quiròfan vaig fer el senyal de la creu, vaig tancar els ulls i em vaig abandonar a la voluntat de Déu.

L'operació va ser tot un èxit, però la meva cama havia d'estar un mes i mig enguixada, i després fer rehabilitació. La pena més gran era la impossibilitat d'anar a missa, amb la qual cosa vaig contactar amb la Pastoral de la Salut de la meva parròquia, Sant Joan Baptista, de Sant Feliu de Llobregat, per poder rebre la comunió a casa. Des d'aquest dia, cada diumenge em van portar la comunió a casa, i m'injectaven una gran dosi de moral i d'esperança. Estic especialment agraïda a en Gregorio, de l'equip de Pastoral de la Salut, que s'ha mantingut fidel i sol·lícit durant tot aquest temps.

Explico la meva experiència per posar en relleu la importància que té en una comunitat parroquial l'atenció als malalts. És una tasca encomiable, que suposa un gran esforç, però que sovint passa bastant desapercebuda. Valorem, doncs, com cal, un ministeri que fa possible que cada diumenge la presència del Senyor a moltes llars sigui gran motiu d'esperança.

MARIBEL VALERO
Sant Feliu de Llobregat

Al servei de la societat

Senyors polítics, tots els espanyols ens estremem el cinturó i vostès creuen que Espanya es pot permetre una despesa de dues eleccions en un any. Per què no aprofitem una única despesa? Què representen unes eleccions? És com si una família en crisi celebrés dues bodes el mateix any, tirant la casa per la finestra. El polític està al servei de la societat o n'hauria d'estar. No ho oblideu.

PILAR FUSTÉ
Barcelona

Austeritat per a tothom

Vivim un moment social de crisi important i cada dia ens parlen d'austeritat. Els ciutadans el vivim a casa nostra. Som conscients i intentem controlar la nostra econo-

El secret de Joan Pau II

Després de sant Pere, potser Joan Pau II, proclamat beat l'1 de maig, és el Papa més estimat i admirat. El seu secret? Crec que l'entrançable amor a la Mare de Déu, la Mare celestial que va acaronar el seu cor d'infant des dels nou anys, quan va perdre la seva mare terrenal. A Ella es va lliurar totalment (*Totus tuus*) i a Ella va consagrar el món (25 de març del 1984). L'amor de Joan Pau II a la Mare de Déu el va portar a valorar en alt grau la dignitat de la dona i a escriure la seva carta *Mulieris dignitatem*.

Valorava la dona i n'apreciava també la vida que en brolla. La seva encíclica *Evangelium vitae* acaba amb una pregària a Maria, «Aurora del món nou, Mare dels vivents», i li prega que miri «el nombre immens d'infants als quals els és impedit de néixer, de pobres als quals es fa difícil viure, d'homes i de dones víctimes d'una violència inhumana, d'ancians i malalts morts a causa de la indiferència o d'una pietat enganyosa». Així mateix, demana que faci que «els qui creuen en el teu Fill sàpiguen anunciar amb fermesa i amb amor als homes del nostre temps l'Evangeli de la vida» i aconseguixin «el coratge de testimoniar-lo amb sol·lícita constància, per construir, juntament amb tots els homes de bona voluntat, la civilització de la veritat i de l'amor».

JOSEFA ROMO GARLITO
Valladolid

mia. No obstant això, cada dia els que ens dirigeixen apugen la llum, l'aigua, el transport... i ens fan més difícil la vida.

Els nostres representants a l'ajuntament no preveuen la crisi amb austeritat com els ciutadans. Ho podem valorar a les informacions que llegim: «La despesa en publicitat de l'ajuntament de Barcelona és de 21 milions en quatre anys i 6 en els tres darrers mesos.»

Per què cal aquesta despesa tan considerable? A qui afavoreix i beneficia amb aquests diners invertits? En les obres socials, escoles i residències que necessitem amb urgència? Espero que la despesa es converteixi en inversió social.

NINA VILLALONGA
Barcelona

Un huracà d'optimisme

He tingut l'oportunitat d'assistir a la preestrena de *Cartas a Dios*. La pel·lícula em va agradar i em va sorprendre gratament. Sóc mare i vaig estudiar Infermeria, i potser per això em vaig involucrar en el tema d'una manera més intensa. És un film per a tots els públics i totes les situacions perquè, qui no pateix alguna vegada pels altres?, qui no ha tingut por alguna vegada davant del que no entén o no espera?, qui no vol ser feliç per sempre?

El guió podia haver estat un drama i és justament tot al contrari: un huracà d'optimisme i d'esperança. És molt interessant que el cinema es dediqui amb naturalitat a parlar de la realitat, que és el que ens explica aquesta pel·lícula; com n'és, de meravellós, viure a fons. Una història que té a veure amb tots d'una manera o altra, d'una o una altra edat o situació... Crec sincerament que no va decebre a ningú amb cor; o sigui, a ningú.

És una ocasió estupenda per veure bon cinema, gaudir d'unes interpretacions magnífiques i fer després un cinefòrum familiar. Aquesta pel·lícula compleix amb

escreix la possibilitat d'aturar-nos i repassar, d'animar-nos pensant que tot i que hi ha coses que no entenem sempre hi ha Algú que ens escolta, que ens mira amb amor i que no ens abandona. Una pel·lícula que es veu amb tendresa i que provoca esperança, totalment necessària en aquesta època d'incertesa i desconcert.

PILAR PÉREZ
Pamplona

Els avis i la Jornada Mundial de la Joventut

S'ha posat en marxa una campanya publicitària amb motiu de la propera Jornada Mundial de la Joventut 2011, que se celebrarà el 16 d'agost a Madrid. Un dels anuncis va dirigit als avis perquè participin en aquest esdeveniment com a voluntaris. Per a això s'ha creat el Club d'Avis i la sòcia número ú és María Rosa García Gisbert, mare de 13 fills, àvia de 42 néts i besàvia de 7 besnèts. Aquesta acció porta el lema: «Ets avi? Amb aquesta targeta tornaràs a sentir-te jove.»

Arreu del món, els avis tenen en l'educació dels més petits un paper decisiu, ja que serveixen com a models de comportament, i els transmeten normes, actituds i valors morals, al mateix temps que ells reben la companyia i l'amor dels seus néts.

A més, una investigació titulada *La generació de la transició: entre la feina i la jubilació* desvetlla que fa milers d'anys, el model familiar «incloïa no només un pare i una mare, que s'ocupaven de la bona criança dels fills; també hi havia una àvia que els ajudava en aquesta tasca». Moltes famílies funcionen més bé gràcies als avis. I en temps d'inestabilitat o crisi econòmica, aquests gestos tenen més transcendència.

CLEMENTE FERRER
Madrid

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Consentir les burles?

No li sembla preocupant l'augment de burles i escarnis a la fe cristiana al nostre país? Em refereixo al que ha passat en algunes universitats, la processó atea que es preparava a Madrid i altres coses per l'estil. No creu que els catòlics ens estem acovardint? Per què no fan el mateix amb els musulmans?

Fa poc un bisbe espanyol nomenat recentment va dir que la fe cristiana a Espanya no es podia considerar assetjada, però sí bastant incompresa. Crec que té molta raó tot i que el seu judici em sembla excessivament benèvol. Hi ha una campanya innegable contra la fe catòlica. El mateix papa Benet XVI, fa ben poc, quan va rebre les cartes credencials de la nova ambaixadora d'Espanya, va al·ludir amb molta claredat a les «formes sovint sofisticades d'hostilitat contra la fe» i a la marginació de la religió recurrent a la denigració i la burla. I el Pontífex denunciava tot això com una violació del dret fonamental de la llibertat religiosa inherent a la dignitat de la persona humana. En ambients diplomàtics es van interpretar les paraules del Papa com un missatge clar als responsables del país perquè no es tolerin fets semblants. En una societat civilitzada i que vol construir una convivència justa i pacífica, els fets que vostè esmenta són absolutament injustificables. Per exemple, és inconcebible que en un lloc tan emblemàtic com la universitat per a la raó i el diàleg es donin conductes tan aberrants com les que hem vist. Ja sabem que és una minoria qui hi ha darrere de tot això, però no es pot tolerar. Els catòlics hem d'utilitzar totes les vies legals perquè aquests comportaments delictius siguin eradicats.

Vostè té raó quan diu que no s'atreveixen amb els musulmans. Per què? Perquè els tenen por. Fa poc un autor forassenyat presentava a Andorra un llibre amb un títol ofensiu per als cristians. Algú li va preguntar: «Posaria el mateix títol amb el nom del fundador de l'islam?» Resposta del valent: «Sóc provocador, però no suïcida.» Com a cristians no volem ser temuts, però sí respectats. Exigim el mateix respecte que tributem als altres. Ni més ni menys. I evidentment cal ser més valents i actuar quan la fe catòlica és injustament i grollerament escarnida. En aquest sentit, les campanyes ciutadanes ben gestionades donen fruits. Si tots ens impliquéssim més a exigir el respecte degut a totes les conviccions legítimes dels ciutadans, prou fariem una altra cara.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Celebració del 35è aniversari de Joventut Alegre de Sarrià

Ramon Sitjes Marqués

L'associació Joventut Alegre de Sarrià (JAS) de l'arquebisbat de Barcelona va celebrar el 9 d'abril els actes commemoratius del seu 35è aniversari. Van consistir en una trobada conjunta de pares, infants i joves al col·legi Sagrat Cor de Sarrià, que va acabar amb una missa al mateix centre educatiu, presidida pels sacerdots Robert Baró, Joan Obach i David Álvarez, consiliaris de l'associació, així com pel diaca Edison Fañanas i el seminarista Alberto Sols, antics membres de JAS. A la nit, a l'Hotel Barceló Sants de Barcelona es va fer un sopar de germanor entre les diferents generacions que durant aquests anys han passat per l'entitat. Els actes, presidits per Pedro Sols, president de JAS, van congregat més de 300 persones.

JAS neix l'any 1976 de la mà dels germans Francesc i Ignasi García Rafanell al barri de Sarrià de Barcelona. Es defineix com un grup de joves de cara als joves i dirigit per joves que vol viure l'experiència cristiana a la vida de cada dia en estreta relació eclesial. És Mn. Jarque, antic director de Catalunya

Cristiana i responsable pastoral, qui dóna autorització al JAS per actuar a tota la diòcesi de Barcelona. Més tard i amb el suport de Mn. Antoni Matabosch i el cardenal Lluís Martínez Sistach, esdevé una associació privada de laics que opera amb tota normalitat d'acord amb el seu ideari.

Durant tots aquests anys són més de 1.500 els joves que han passat per l'entitat. Alguns envien ja els seus fills a l'associació, tancant un cercle generacional que autoalimenta els nous inscrits, malgrat que les places

cada any són limitades segons el nombre de monitors disponibles. L'entitat centra les seves activitats en les reunions setmanals del dissabte al col·legi Sagrat Cor, els cercles d'estudi per als joves, accions de voluntariat i diverses excursions que culminen amb els campanyaments i les colònies a l'estiu.

Darrerament, es veu recolzada per una altra associació anomenada Amics del JAS, formada per exmembres no tan joves que han deixat de tenir responsabilitats directes en la gestió diària. Tots dos es valen d'una

revista digital (www.respostadigital.com), on s'inclouen els programes, calendaris i diferents articles d'interès formatiu i general.

Els actes de l'aniversari van ser un èxit per a tots els assistents. Pares, infants i joves es van trobar en un entorn complementari al seu propi familiar i es van eixamplar noves amistats entre membres de diferents generacions per tal de compartir un mateix ideari que s'ha transmès en les diferents generacions durant aquests anys.

La cloenda de l'aniversari es va celebrar durant el sopar, on els responsables de les diferents tandes van comentar als assistents les activitats actuals de l'associació. Més tard, el president Pedro Sols va manifestar el sentiment conjunt de joia i retrobament que ha marcat aquest 35è aniversari. Finalment, Ignasi García Rafanell va explicar uns trets sobre la història i la fundació de JAS, el goig de contemplar com uns nens de fa molts anys ara són pares actius en l'actualitat i dues característiques pròpies: el protagonisme dels joves i el seu paper primordial en la direcció de l'entitat i la seva vinculació estreta a l'arquebisbat de Barcelona.

Xerrada de Mn. Xavier Sobrevia a Sant Boi

Josep Ferrés i Sabadell

El 3 d'abril, Mn. Xavier Sobrevia va impartir a la parròquia de Sant Baldri, de Sant Boi de Llobregat, una conferència titulada *El valor de la vida naixent a la Bíblia i els primers cristians*. Hi van assistir unes trenta persones, les quals van ser obsequiades amb un pin «Pies preciosos» i una postal. La conferència-col·loqui va ser organitzada per la Pastoral de Família i Vida de l'arxiprestat de Sant Boi de Llobregat.

Homenatge a la beata Carme de Jesús Sallés

Vicenç Granés, o.m.f.

El 2 d'abril va ser posada en el baptisteri de la catedral de Vic una placa que recorda que allí fou batejada, el 1848, la beata M. Carme de Jesús Sallés i Barengueres, filla de la ciutat i fundadora de les Concepcionistes Missioneres de l'Ensenyament. Aquest any celebrem el centenari del seu traspàs a la Casa del Pare. Primer, va tenir lloc una eucaristia, participada per un bon nombre de religioses concepcionistes, alumnes de les seves escoles i membres de l'ONG Siempre Adelante,

que patrocinen aquestes religioses. Després, es va visitar l'ajuntament de Vic, on, a la sala dels fills il·lustres, hi ha un quadre de la beata mare Sallés. Després, es va dinar al Seminari del bisbat. A la tarda, es va visitar el temple de la Sagrada Família de Barcelona. Aquests actes van comptar amb la presència de la mare general, M. de la Luz Martínez. L'endemà, membres de l'ONG i algunes religioses, abans de tornar als seus llocs d'origen, van assistir a l'eucaristia dominical, celebrada a la basílica de Santa Maria del Mar. Hi van participar membres de la Coral Sant Jordi.

Dues campanes de Rifer per a una ermita

Redacció

El 10 de març passat, a l'hora de l'Àngelus, l'empresa Rifer va fondre dues campanes per a l'ermita de Sant Josep, construïda al col·legi Cor Immaculat de Maria, de Sentmenat, on reposen les despulles del P. José M. Alba Cereceda, fundador d'aquest col·legi. La campana gran té un pes de 100 kg i porta la inscripció següent: «*Nuestra Señora Bien Aparecida. Totus Tuus*». Per la seva banda, a la campana petita, que té un pes de 60 kg, s'hi pot llegir: «*Santa Margarita María. Sursum Corda*». Les campanes van ser foses a la Foneria Rifer amb el sistema tradicional que utilitzen des de fa més de 300 anys. Van ser beneïdes el dia de Sant Josep i es van estrenar per Pasqua.

Paraula i vida

La beatificació d'un Papa excepcional

Aquest 1 de maig es preveu a Roma una gran aflluència de gent dels cinc continents —sobretot de Polònia— per assistir a la cerimònia de beatificació de Joan Pau II, en aquest segon diumenge de Pasqua que ell mateix va voler que fos dedicat a la Divina Misericòrdia, sobre la qual va escriure una de les seves encíclics, la titulada *Dives in misericòrdia*, és a dir, *Déu ric en misericòrdia*. Es dona a més la circumstància que la mort li arribà exactament la vigília d'aquesta festa, el 2 d'abril de 2005.

Amb aquesta beatificació es fa realitat el desig manifestat per moltes persones en ocasió de la mort del Papa polonès. Tothom deu recordar una fotografia molt divulgada que mostrava una pancarta a la plaça de Sant Pere que demanava que fos declarat «*Santo subito*». Ara aquest desig es fa realitat. El procés per a la beatificació de Joan Pau II, tanmateix, s'ha fet seguint les normes que exigeix l'Església abans d'eleva un dels seus fills o filles a l'honor dels altars. Benet XVI ha declarat en diverses ocasions que no té cap dubte sobre la santedat del seu venerable predecessor.

Com ha explicat el cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, el Sant Pare actual només ha fet, en aquest cas, dues

excepcions al procediment habitual. En primer lloc, establint una dispensa de la regla segons la qual un procés de beatificació no pot ser obert fins que passin almenys cinc anys de la mort de l'interessat. I després, com ha explicat el mateix cardenal, a aquesta causa se li ha concedit una *via prioritària*, evitant l'espera a què obliga el gran nombre de causes de beatificació i de canonització que arriben a Roma.

D'aquesta manera, la beatificació del Papa polonès té lloc només sis anys després de la seva mort, un veritable rècord que només ha igualat la mare Teresa de Calcuta, contemporània de Joan Pau II, morta l'any 1997 i beatificada l'any 2003. Teresa de Calcuta, recordada per tothom, fou la fundadora de les Missioneres de la Caritat, presents també a la nostra ciutat de Barcelona amb una meritòria labor en favor de les persones més necessitades, en una fundació que va obrir la mateixa fundadora en una de les seves estades a la nostra ciutat.

Aquestes dues beatificacions tenen una mateixa conseqüència: ens fan la santedat més propera. El reconeixement de l'Església no recau sobre persones llunyanes en el temps, que coneixem gràcies a la història i a les seves biografies. Aquestes beatifi-

cacions ens posen davant dels ulls uns sants i santes que han estat contemporanis nostres, que hem vist i amb qui en certa manera tots —gràcies sobretot als mitjans de comunicació— podem dir que hem conviscut.

És bo que la santedat se'ns faci propera, perquè la santedat és el veritable tresor de l'Església i, com va dir el Concili Vaticà II, és la vocació de tots els cristians, sigui quin sigui el seu estat de vida i la seva missió. Amb el testimoni dels sants es manifesta la mateixa santedat de l'Església i es continua l'obra de la salvació. Els sants i les santes són veritables testimonis de la fe i sempre han estat font i origen de renovació en els moments més difícils. Roma viurà avui, segons totes les previsions, un d'aquells grans esdeveniments, caracteritzats per una gran participació popular, que van marcar el llarg pontificat de Joan Pau II. I podem ben dir que, gràcies als moderns mitjans de comunicació, aquesta beatificació serà seguida a tot el món. Com va dir Benet XVI, en comunicar als fidels la beatificació del seu predecessor, del qual ell fou un dels més propers i estimats col·laboradors, «tots els qui el van conèixer, tots els qui el van apreciar i estimar, seran feliços amb l'Església per aquest esdeveniment».

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Un gran dia per al món

Aquest diumenge, 1 de maig, és un gran dia per a tothom, perquè serà beatificat Joan Pau II, una personalitat de relleu mundial que va contribuir a fer la nostra societat més lliure. Ho és per a l'Església, que veu com és glorificat un Papa que la va governar a cavall entre el segle XX i el XXI. Per a mi, personalment, és un dia d'acció de gràcies a Déu per aquest gran Pontífex que, el 2004, em va cridar a l'episcopat i a servir així l'Església a Tarragona. Recordo de manera entranyable les meves trobades amb ell, ja ancià i malalt. Tenies la impressió de trobar-te davant d'algú per a qui no resultes una simple visita. El seu secretari, Stanislaw Dziwisz, explica que tenia a l'abast de la mà un gran atlas geogràfic en el qual estaven indicats els països i les diòcesis d'arreu del món. I diu que ell procurava saber-se de memòria tots els noms dels responsables de les diòcesis, de manera que «quan rebia els bisbes, no havien de recordar-li ni tan sols d'on

venien». Però no només la trobada amb cada bisbe era per a ell una cosa especial, també ho era el diàleg amb cada persona. Hereu de la filosofia personalista i, sobretot, un veritable pare, en cada ésser humà veia l'empremta de Déu.

Abans d'anar a dormir, explica també el seu secretari, s'acostava a la finestra de la seva estança i, sense que ningú pogués adonar-se'n, beneïa Roma traçant el signe de la creu mentre mirava la ja des poblada plaça de Sant Pere. Aquesta benedicció a tots es concretava en el seu amor per cada persona, fos o no catòlica o ni tan sols cristiana. En una trobada multitudinària amb la joventut a París, un noi li va dir que era ateu. Quan va tornar a Roma el portava encara en el pensament i va demanar si era possible que es localitzés a França aquell jove per escriure-li i mirar d'atraure'l a la fe.

Ningú no li resultava estrany. L'ecumenisme era per a ell un fruit natural del seu amor per la humanitat

i per cada persona en particular. Va ser el primer Papa que va visitar una sinagoga, la de Roma, i el primer que va entrar en una mesquita, la de Damasc. El primer també que va voler una trobada amb totes les grans religions, que va ser a Assís. Quan es proposava fer un d'aquests gestos, no faltava algun col·laborador que l'avisés del perill que no fos ben entès, però desestimava l'advertiment; per a ell tothom era germà en Crist, que va venir per a la salvació del món. L'Església el proposa avui, en beatificar-lo, com un exemple de santedat, de persona coherent amb la fe que va viure de manera excelsa les virtuts cristianes. Que el seu exemple, tan proper —un Papa que hem vist i tocat— ens serveixi per advertir que la santedat no és cosa d'un altre temps, que a tots crida el Senyor a no tenir por d'«obrir les portes a Crist», com ens ho va demanar aquell llunyà any 1978 quan va ser elegit per governar la nau de Pere.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primate

La Bona Notícia també a internet
www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAI I)

TEMPS DE PASQUA

(SALTERI: SETMANA 2)

MAIG

1. DIUMENGE

Diumenge II, Blanc. Lectures: Fets 52,42-47 / Salm 117 / 1Pere 1,3-9 / Joan 20,19-31

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Josep, obrer; Jeremies, prof.; Orenc, b.; Teodard, b.; Segimon, mr.; Aniol, sotsdiaca i mr.; Ricard Pampuri, rel.; Santes, Grata, viuda.

2. DILLUNS

La Mare de Déu de Montserrat (S), Blanc. Lectures: Fets 1,12-14 / Salm 86 / Efesis 1,3-6.11-12 / Lluç 1,39-47

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anastasi, b. i doctor; Segon, b. i mr.; Santes, Zoa, mr.

3. DIMARTS

Sant Jordi (S), Vermell. Lectures: Apocalipsi 12,10-12a / Salm 33 / 1 Joan 5,1-5 / Joan 15,1-8

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Felip o Jaume, apòstols; Alexandre I, p. i mr.; Santes, Antonina, vg. i mr.

4. DIMECRES

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 5,17-26 / Salm 33 / Joan 3,16-21

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silvà, b. i mr.; Florià, mr.; Gotard, b.; Pelegrí Laziosi, rel.; Josep Maria Rubio, prev.

5. DIJOUS

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 5,27-33 / Salm 33 / Joan 3,31-36

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Àngel de Sicília, prev.; Amador, prev. i mr.; Martí de Finjosa, b.; Santes, Irene, vg. i mr.

6. DIVENDRES

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 5,34-42 / Salm 26 / Joan 6,1-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domènec Sàvio; Justí, prev.; beat Francesc de Laval, b.; Santes, Beneta, vg. i mr.

7. DISSABTE

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 6,1-7 / Salm 32 / Joan 6,16-21. Tortosa (comarques valencianes): **La Mare de Déu dels Desemparats (F), Blanc.**

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sixt i Heovald, mr.; Benet II, p.; Santes, Gisela, rel.

Lectures bíbliques

Diumenge II de Pasqua

Lectura primera

Ac 2,42-47

Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns

Lectura dels Fets dels Apòstols:

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles. Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú.

Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

Salm responsorial

117

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor. Que respongui la casa d'Israel: perdura eternament el seu amor.

R. Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.

Que respongui la casa d'Aharon: perdura eternament el seu amor. Que responguin els qui veneren el Senyor: perdura eternament el seu amor. **R.**

Lectura segona

1Pe 1,3-9

Ens ha fet néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts

Lectura de la primera carta de sant Pere:

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dona és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.

Al·leluia

Jn 20,29

Diu el Senyor: Tomàs, per què m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista

Un escrit per mostrar que Jesús Messies és el Fill de Déu

El tradicionalment considerat com «Evangeli de Joan» és més aviat un escrit adreçat directament a una comunitat ja creient amb una doble finalitat: «Molts i altres senyals féu Jesús en presència dels seus deixebles, que no es troben escrits en aquest llibre; aquests, però, han estat escrits perquè arribeu a creure que Jesús Messies és el Fill de Déu i perquè, creient, tingueu vida eterna en el seu nom» (Jn 20,31: en cursiva les variants del còdex Beza respecte al text ordinari). Segons això, la finalitat d'aquest «llibre» és molt clara: que la comunitat que ja creia que Jesús era el Messies faci un nou pas i pugui arribar a creure que «Jesús Messies és el Fill de Déu» —un títol més ampli que el de «Messies», que òbviament quedava restringit a Israel—, d'abast universalista, exactament com el de «Fill de l'home», com Jesús se solia presentar. La concatenació dels dos temps verbals, «arribeu a creure» i «creient» marca l'inici i el resultat del procés de «creure en el Fill de Déu». Recapitulant el que ja ha dit repetidament (Jn 3,15.16.36;6,40.47), el deixeble estimat, autor de l'escrit, afirma ara sense pal·liatius que tot el qui cregui en el Fill de Déu té la vida eterna assegurada. El darrer dels senyals que ens ha narrat ha estat la doble aparició de Jesús als deixebles el primer dia de la setmana (el nostre diumenge) i vuit dies després. Malgrat que en la primera Jesús ha alenat sobre ells perquè rebessin l'Esperit Sant, en la segona aparició continuen tenint les portes tan tancades com en la primera i sense pau interior. El fet que Tomàs, el Bessó, no estigués amb ells el dia de Pasqua, però sí en l'octava, serveix per recalcar, d'una banda, la realitat de la passió i mort de Jesús que, malgrat hagi ressuscitat, continua portant els senyals de la crucifixió i, de l'altra, constitueix una lliçó per a les futures comunitats creients que no en foren testimonis oculars: «Perquè m'has vist, has cregut? Feliços els qui, sense haver vist, han cregut.»

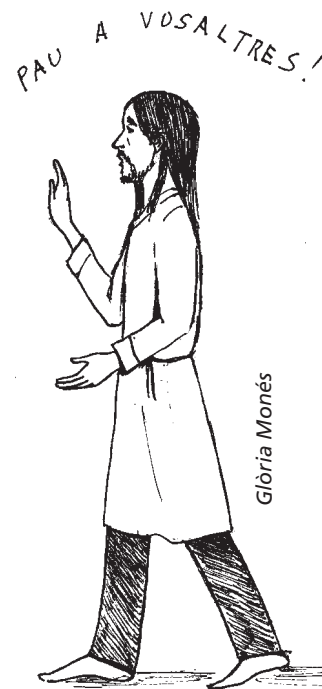
Evangeli

Jn 20,19-31

Vuit dies més tard, Jesús entrà

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

El temps de la mistagògia

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Mirades des de dins

L'itinerari dels adults que reben els sacraments de la iniciació cristiana no acaba amb la celebració mateixa dels sacraments, a la Vetlla Pasqual. Des de la institució mateixa del catecumenat, en els primers segles, està previst que els neòfits continuïn durant la Cinquantena pasqual participant d'una manera pròpia a les celebracions, que experimentin què significa viure en l'Església, i que vagin copsant personalment el significat dels ritus sacramentals per mitjà dels quals han estat incorporats al misteri de Crist. Aquest temps és anomenat, per això, el temps de la mistagògia (entrada en el misteri). Encara avui, en el Ritual de la iniciació cristiana dels adults, està previst que se segueixi aquest itinerari durant la Cinquantena pasqual. Els Pares de l'Església ens han deixat admirables exemples de la catequesi «mistagògica» adreçada per ells als neòfits. Així com la Quaresma és per als batejats l'oportunitat de renovar el propi camí baptismal, així ho és la Cinquantena per renovar en tota l'Església la mistagògia. De fet, la litúrgia de la Paraula proposada en el leccionari ferial del temps pasqual està organitzada amb aquesta intenció. Cada any, amb els nous fills de l'Església, som invitats a gustar la fe cristiana «des de dins», com ens correspon als qui hem estat agraciats per Déu, el nostre Pare, per esdevenir imatges del seu Fill.

La setmana de les aparicions del Ressuscitat

La primera setmana de Pasqua, o «octava de Pasqua», ens porta a la mistagògia de la presència del Ressuscitat en la vida i en la missió de l'Església. Després de l'evangeli de l'anunci de la resurrecció (Nit de Pasqua) i del sepulcre buit (Matí de Pasqua), segueixen les aparicions de Jesús a les dones (Mateu, dilluns) i singularment a Maria Magdalena (Joan, dimarts). El dimecres i el dijous és el torn de Lluc, amb la narració de l'aparició als deixebles d'Emmaús (dimecres) i als dotze reunits a Jerusalem (dijous). El divendres torna Joan amb l'aparició del Senyor vora el llac de Tiberíades, i acaba la setmana amb el resum que fa Marc del conjunt de les aparicions del Ressuscitat. El diumenge II de Pasqua està assenyalat per l'evangeli de les aparicions als deixebles, descrites per Joan. Per què aquesta insistència? Per indicar-nos la realitat del misteri de la nostra fe, que és el Crist vivent en la seva Església, en la Paraula, en l'Eucaristia sobretot, en la intimitat de la pregària, en els Apòstols enviats a estendre la missió messiànica de Crist amb la força de l'Esperit Sant. Això és el «principi i fonament» de la vida cristiana. Estem cridats a una esperança viva per la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts, i això ens ho fa conèixer l'evangeli. Sense aquesta mirada «interior» a la realitat de l'Església, no és possible mirar l'Església en la seva veritat.

La setmana de la iniciació cristiana

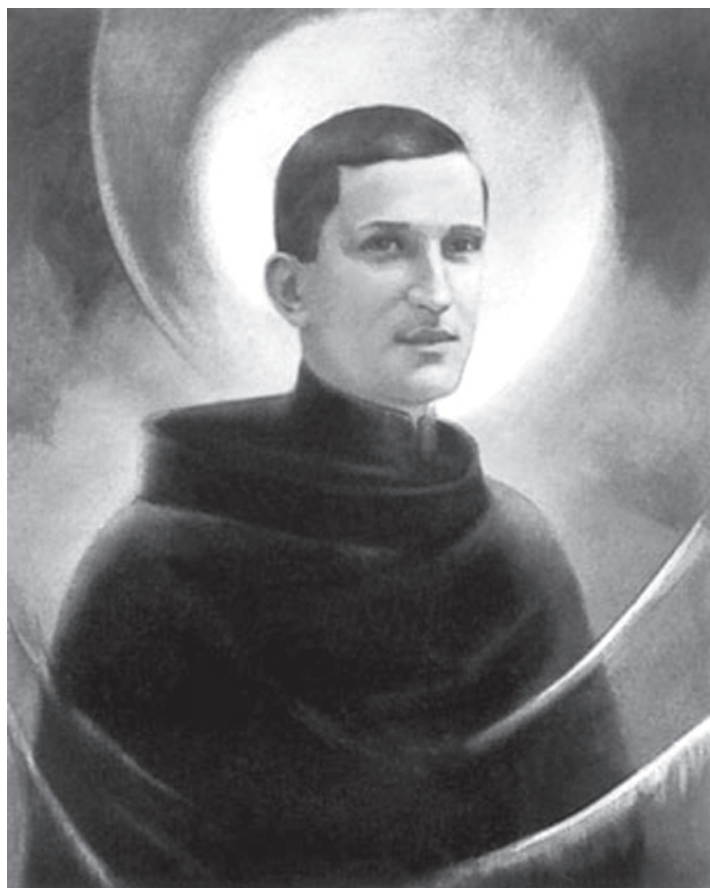
La segona setmana de Pasqua reprèn la lectura de l'evangeli de Joan, amb el diàleg de Jesús amb Nicodem (dilluns-dijous) i els signes introductoris al discurs del pa de vida: multiplicació dels pans (divendres) i camí de Jesús sobre l'aigua (dissabte). Aquests textos ens remetent als sacraments de la iniciació cristiana: baptisme, confirmació i eucaristia. Escoltant-los, entrem en el misteri del nostre naixement nou/de dalt, de l'aigua i de l'Esperit, naixement no pas de la carn sinó de l'Esperit, do de l'amor amb què Déu estima el món, revelat en el lliurament de Jesucrist per la salvació del món, quan fou enlairat en la creu perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. L'Església viurà aquest any el segon diumenge de Pasqua, i tota la setmana, la joia de la beatificació del papa Joan Pau II, tan proper al nostre record. Recordarem el seu magisteri sobre la iniciació cristiana, en tantes ocasions. Una, la seva crida repetida a diverses esglésies locals: «¿Què n'heu fet del vostre baptisme?» Una altra, la seva exhortació, a l'inici del nou mil·lenni, a viure el baptisme amb la intensitat que correspon a la vocació de santetat, i defugir, com incoherent, «una vida mediocre, viscuda sota el signe d'una ètica minimalista i d'una religiositat superficial» (Joan Pau II). Els qui hem contemplat el rostre de Crist ressuscitat present entre nosaltres (1a setmana) sabem d'on ve la Vida!

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Ricard Pampuri

- ✓ Nascut prop de Pavia, nord d'Itàlia
- ✓ Metge i germà de l'orde de Sant Joan de Déu
- ✓ Es va dedicar a l'atenció sanitària als pobres
- ✓ Va morir de tuberculosi l'any 1930 a Milà
- ✓ Canonitzat l'any 1989 per Joan Pau II

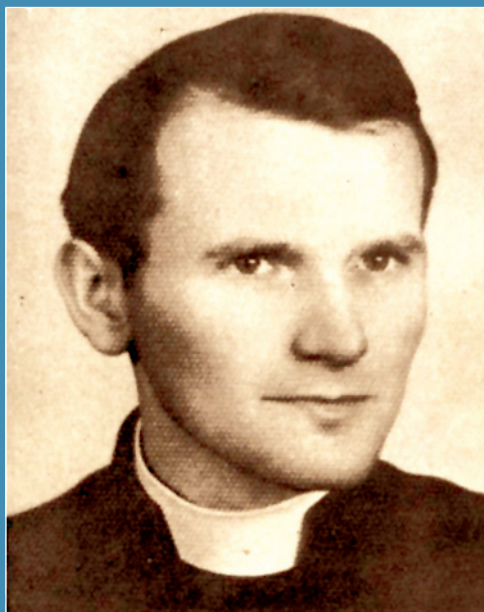
Penúltim d'una família d'onze germans, aquest sant italià de nom de pila Erminio va quedar orfe de mare als tres anys i de pare als deu. Va poder rebre, tanmateix, una bona educació a casa dels seus oncles materns.

Des d'adolescent va sentir la necessitat de fer-se missioner, però tenia una salut massa feble per ser-ho, i llavors va decidir estudiar medicina a la universitat de Pavia. Quan encara no havia acabat els estudis va esclatar la Primera Guerra Mundial, i sant Ricard Pampuri va ser destinat al cos mèdic de l'exèrcit italià, on va poder viure en persona tots els mals de la guerra. Acabat el conflicte va reprendre els estudis, i així que es va llicenciar va començar a exercir la pràctica mèdica entre els pobres dels voltants de Milà. Al mateix temps sovint organitzava recessos per a laics.

Així i tot aquella crida que havia sentit anys enrere continuava viva, fins que l'any 1927 va entrar a la vida religiosa, concretament a l'orde Hospitalari de Sant Joan de Déu, amb el nom de Ricard. Com a germà santjoanista va continuar tractant els pobres, sempre de franc. Va morir amb només 33 anys a causa de la tuberculosi.

Karol Wojtyła, Lolek, com li deien familiarment a casa i els amics, va néixer a Wadowice, a 50 km de Cracòvia, el 18 de maig del 1920. Va ser el segon dels dos fills de Karol Wojtyła i Emilia Kaczorowska. Des de ben petit, la seva vida va estar marcada per la creu: va perdre la mare l'any 1929, el germà el 1932 i el pare el 1941.

L'any 1938 es va matricular a la Universitat Jagellonica de Cracòvia i en una escola de teatre. Les forces nazis van tancar la universitat i Karol va haver de treballar en una pedrera i en una fàbrica química. Va estudiar al seminari clandestí de Cracòvia i va ser ordenat sacerdot el 1946.

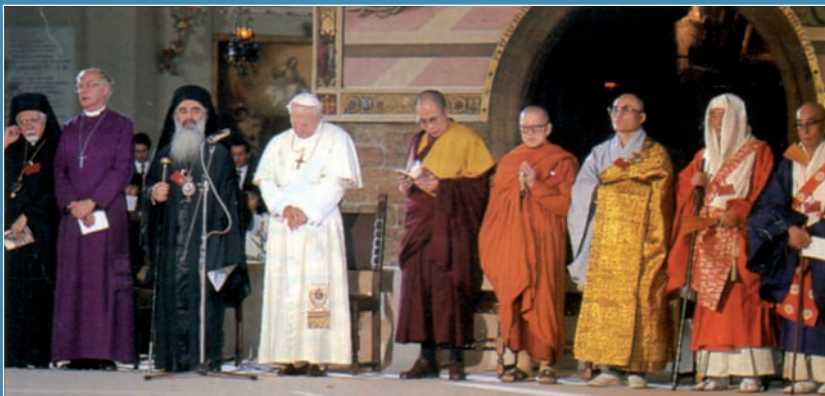
A Roma es va doctorar en Teologia amb una tesi sobre el tema de la fe en les obres de sant Joan de la Creu. El 1948 va tornar a Polònia on va exercir com a vicari en diverses parròquies, capellà dels universitaris i professor al Seminari Major de Cracòvia i a la Facultat de Teologia de Lublin. L'any 1958 va ser nomenat bisbe auxiliar de Cracòvia; l'any 1964, arquebisbe de Cracòvia i l'any 1967 va ser creat cardenal. Va participar en el Concili Vaticà II i va contribuir en l'elaboració de la constitució *Gaudium et spes*.

El 16 d'octubre del 1978 va... El seu pontificat va ser un c... 17 dies. La seva elecció va ca... Les primeres paraules que v... Pontífex: «No tingueu por!

Joan Pau II era conegut com «el Papa viatger». Al llarg dels seu ministeri va recórrer milers de kilòmetres pels cinc continents, sostenint l'Església. Va fer 104 viatges apostòlics fora d'Itàlia i 146 per l'interior del país. A Espanya hi va ser cinc vegades: 1982, 1984, 1989, 1993 i 2003. Durant el seu primer viatge va visitar Montserrat i Barcelona, en una jornada marcada pel mal temps i la pluja.

El 27 d'octubre del 1986 ens va regalar una foto que ha passat a la posteritat: per primer cop caps i representants de les Esglésies cristianes i comunitats eclesials i de diferents religions s'aplegaven a Assís, convidats per Joan Pau II, per resar per la pau. Des d'aleshores, l'«esperit d'Assís» es reviu any rere any.

Karol Wojtyła, una vida de santedat

Rosa María Jané Chueca

«*Santo subito*.» Aquest era el clam que ressonava amb força a la plaça de Sant Pere quan va morir Joan Pau II. Sis anys després, el Pontífex polonès és proclamat oficialment beat. La seva fama de santedat va provocar que la causa de beatificació s'iniciés abans de l'acabament del termini de cinc anys d'ençà de la mort. El miracle que ha fet possible la beatificació de Karol Wojtyła ha estat la curació científicament inexplicable de sor Marie Simon-Pierre, malalta de Parkinson. Des d'aquestes pàgines us oferim un breu recorregut per una vida que l'Església proclama com a exemple de santedat.

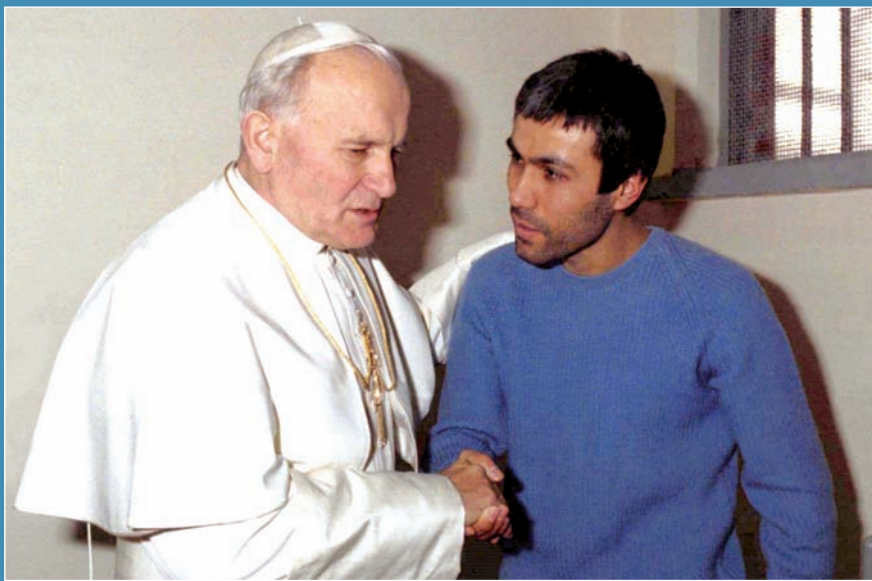
El Papa polonès era un gr... tunitat per trobar-se amb... pelegrins van participar e... sense comptar les audiè... audiències o trobades am... primers ministres...

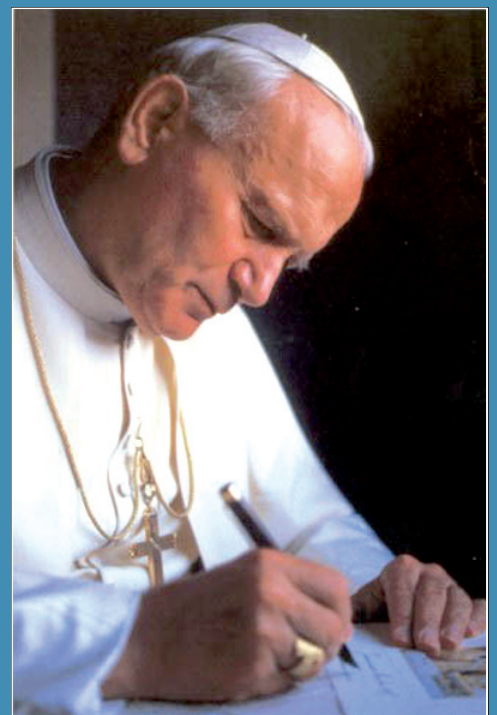
MAIG NOU BEAT DE L'ESGLÉSIA

ser escollit Papa i va triar el nom de Joan Pau II. dels més llargs de la història: 26 anys, 5 mesos i usar sorpresa: qui era aquell cardenal Wojtyła? a dir, però, van ser mostra del caràcter d'aquest! Obriu de bat a bat les portes a Crist!»

El 13 de maig del 1981 el turc Ali Agca va intentar matar el Papa en un atemptat a la plaça de Sant Pere, abans de l'audiència general. Joan Pau II sempre va sostenir que va ser la Mare de Déu de Fàtima qui li va salvar la vida. El Papa es va trobar, amb una conversa de 21 minuts sense testimonis, amb Agca. Quan va acabar, Joan Pau II va afirmar: «He parlat amb Agca com es parla a un germà al qui he perdonat.»

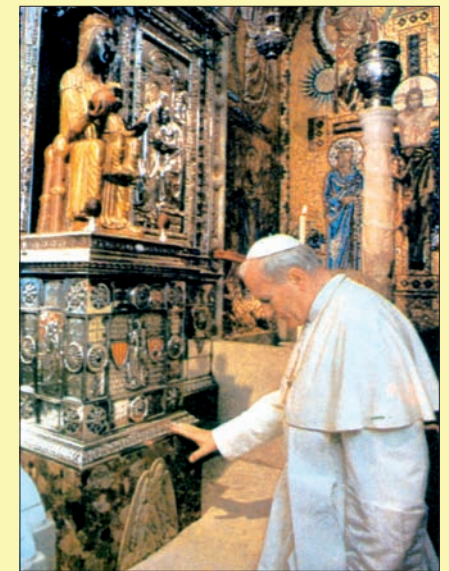
Joan Pau II va escriure 14 encíclics, 15 exhortacions apostòliques, 11 constitucions apostòliques i 45 cartes apostòliques. Va promulgar el Catecisme de l'Església catòlica, va reformar el Codi de Dret Canònic i el Codi de Cànon de les Esglésies orientals. També va publicar cinc llibres, entre ells *Travessant el llindar de l'esperança*.

an comunicador i no deixava escapar cap oportunitat a la gent. Les xifres maregen: més de 17.600.000 persones en les 1.166 audiències generals dels dimecres, audiències especials i les cerimònies religioses, 738 trobades amb caps d'Estat i 246 audiències i trobades amb

Els darrers anys de pontificat ens van mostrar un Papa dèbil, malalt, desgastat al servei de l'Església... però amb el mateix ànim de continuar portant la creu rere les empremtes del ressuscitat. Es complia en ell aquella frase de sant Pau: «Però portem aquest tresor en gerres de terrissa, perquè quedi ben clar que aquest poder incomparable ve de Déu, i no pas de nosaltres» (2Co 4,7).

Benvinguda al Sant Pare Joan Pau II a Catalunya

Toqueu terra de llum i d'esperança, Pare de tots. Perquè som la ciutat de la terra de Déu, l'amor per unitat i rel de Crist, lloança. Il·lumineu la joia dels sentits. Mireu els pobres, els petits. Tots un sol cor. Deu-nos coratge. Que sigui el Crist la imatge de l'home. Obriu la gràcia dels mots en l'ànima de tots. Ombra vivent de Pere, bé ens escau una abraçada de llum i de pau. Tots som Església vivent i taula d'intimitat. Llesqueu-nos pa d'enyor que tenim fam i set d'amor del gust etern de la Paraula. Visible Cap de l'Invisible, brasa de l'Esperit que no perd mai l'alè. Som un sol poble amb Vós i Única Casa el Crist, Pedra angular, la nostra fe.

Pere Ribot
7 de novembre de 1982

Amb mà ferma va guiar l'Església cap al tercer mil·lenni i va celebrar el Gran Jubileu de l'any 2000, a partir de les línies assenyalades per ell a la carta apostòlica *Tertio millennio adveniente*. Una segona carta, *Novo millennio ineunte*, marcava el camí del nou mil·lenni.

La joventut va ser sense dubte una de les grans preocupacions de Joan Pau II. Sempre es va adreçar a ells d'una manera directa, sincera... el Papa confiava en els joves i volia que tinguessin el seu espai dins l'Església. En el seu pontificat es van iniciar les Jornades Mundials de la Joventut, l'any 1985, a Roma.

Joan Pau II sempre va ser un enamorat de la Mare de Déu. «*Totus tuus*» («Tot teu») va ser el lema del seu pontificat, apuntant a una nova pietat mariana profundament cristocèntrica. En la carta apostòlica *Rosarium Virginis Mariae* va afegir cinc misteris més al Rosari, els Misteris de Llum.

Tarragona

El futur Centre del Seminari un atri dels gentils

L'arquebisbe va presentar el projecte a Madrid

Joan Boronat
Madrid

«El cristianisme necessita centres de referència per al diàleg interreligiós.» Amb aquestes paraules obria la seva intervenció l'arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, Mons. Jaume Pujol, en l'acte que va tenir lloc el dia 11 d'abril al Centre Blanquerna de Madrid. I és en aquesta direcció que l'arquebisbat de Tarragona es proposa fer realitat un gran projecte que ja està en marxa i que ha de convertir l'antic Seminari Pontifici de la capital tarragonina en un atri dels gentils, centre cultural i pastoral de primer ordre amb projecció a la ciutat i a tot el país.

De la magnitud d'aquest projecte se'n va poder adonar un nodrit grup de persones, entre elles l'ambaixador de Turquia a Espanya, Ender Arat, i membre del Ministeri de Turisme d'aquell país. La figura del diplomàtic turc, que en breu deixarà el càrrec que ostenta a Madrid, va destacar la presentació que es va fer del vídeo que resumeix els sis dies de pelegrinatge que el mes de febrer passat va fer una delegació de l'arquebisbat de Tarragona a Turquia.

L'expedició, que va estar encapçalada per Mons. Jaume Pujol, va ser convidada pel mateix ambaixador Arat a visitar les ciutats d'Istanbul, Antioquia, Tars, Iconi i Ankara.

A la sala d'actes del Centre Blanquerna de la capital de l'Estat espanyol, el vicari general de l'arxidiòcesi de Tarragona, Mn. Joaquim Fortuny, va fer una invitació extensiva a l'auditori de conèixer *in situ* la rehabilitació que s'està obrant a l'edifici del Seminari tarragoní i que l'ha

Imatge virtual de la nova Aula Magna del Seminari de Tarragona.

de convertir en «un lloc de trobada entre fe i cultura i d'evangelització».

Segons les previsions, la meitat de l'edifici quedarà rehabilitat aquest estiu, per emprendre després la segona fase d'unes obres que ascendeixen, en el seu conjunt, a deu milions d'euros, una quantitat que «sens dubte obtindrem», va subratllar convençut Mn. Fortuny, en la confiança de comptar amb les aportacions de persones que, com les presents a l'acte, se sentin identificades amb el projecte. Plena confiança també compartida per Luigi Burgalla, responsable de la captació de recursos per al finançament del futur centre, quan va manifestar que «mai un projecte ha estat tan fàcil de finançar»; projecte que va qualificar «d'oasi en un gran desert de cultura i valors», en clara referència als corrents actuals.

El Centre Pastoral i Cultural El Semi-

nari serà la renovada seu de l'Institut de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona, que s'especialitzarà en cristianisme primitiu i, a la vegada, gresol de serveis pastorals diocesans i de la cultura; el marc on desenvolupar una càtedra d'ètica empresarial, amb espais per a la celebració de programes de formació, conferències, concerts o congressos, com també d'exposicions «tant temporals com permanents», va manifestar Mn. Fortuny. El vicari general recordà que s'obrirà l'antiga biblioteca del Seminari, que compta amb un excepcional fons de 120.000 volums, «de gran utilitat per als estudiosos i investigadors».

El visionament del DVD que recull el pelegrinatge efectuat per la delegació tarragonina a Turquia va fer palès els lligams entre totes dues cultures. Amb una durada de quinze minuts, el muntatge fa un repàs a la història del país, des del seu

naixement, l'expansió de l'imperi otomà, la seva decadència i el final, vençut a la Primera Guerra Mundial, o la proclamació de la República; els grans personatges de les arts i la cultura; la cuina turca i la seva influència en molts confins. Estrènyer llaços d'amistat i establir diàleg amb la societat civil i eclesial, *Cercant les nostres arrels*, que és com es titula el vídeo, es va vehicular a través de la visita dels tarragonins al país turc.

Les coincidències són moltes: a Antioquia va encunyar-se la paraula *cristià*; sant Pau era de Tars, i tot fa pensar que aquest podria haver evangelitzat Tarraco; santa Tecla, la patrona de Tarragona i deixeble de sant Pau, era d'Iconi. I finalment, dos arquebisbes de Tarragona, Pere de Clasquerí i Fernando de Lloaces, van ser patriarques d'Antioquia, encara que no van anar-hi mai. Ara ha estat l'arquebisbe de Tarragona i primat, Jaume Pujol el qui, en certa manera, «ha reparat» aquest deute històric. Ha visitat els llocs on és arrelat el nostre cristianisme, ha dialogat amb la societat civil i política, les comunitats cristiana i islàmica, i ha celebrat l'eucaristia amb fervor ecumènic.

L'ambaixador Arat no va dubtar, en la trobada de Madrid, a qualificar la visita de la delegació tarragonina a Turquia de «pas important per apropar dos països copatrocinadors de l'aliança de les civilitzacions» i va destacar la necessitat del seu país d'incorporar-se a la Unió Europea per millorar la democràcia i la defensa dels drets humans: «És per això que hem de fer costat, en la mesura que tinguem a l'abast, iniciatives com la del Centre el Seminari de Tarragona que ajudin a assolir aquests objectius», va concloure el diplomàtic.

MONS. JAUME PUJOL, ARQUEBISBE DE TARRAGONA

«Tarragona és clau en la cristianització de la nostra terra»

J. B.

L'arquebisbe Jaume Pujol ha deixat clar que convertir l'antic Seminari en centre pastoral i cultural és una decisió meditada. Creu que serà l'aparador de la ciutat, obert a Catalunya i al món que, amb el pas del anys, Tarragona agrairà. De l'orientació del centre i les repercussions que l'equipament pot tenir per a l'Església de Tarragona i la societat en general, el prelat en parla en aquesta entrevista.

En quina mesura serà beneficiós aquest equipament?

Serà un centre cultural de primera categoria. No serà l'únic a Tarragona, puix que sortosament la ciutat compta amb instal·lacions força reexides, però en el cas del nostre Seminari, aquest tindrà una altra dimensió: a les seves finalitats pastorals i culturals, s'uneix la d'espai per a la reflexió. Propiciarà la presa de decisions vocacionals en l'àmbit professional i qui sap si religioses.

Confia a poder reeditar el Seminari com a centre formatiu per al sacerdoti?

Hem de romandre esperançats. La

manca de seminaristes, en el seu moment, va obligar a donar un gir i adoptar alternatives pel que fa a centres de formació. D'entre les múltiples activitats que es faran a redós del rehabilitat edifici, hem reservat una part pensant que, si Déu vol, pugui acollir aspirants al sacerdoti, en qualitat de Seminari major o menor. Hi ha un total de 40 habitacions molt ben disposades que momentàniament podran ser utilitzades com a residència si s'hi organitzen convivències o tandes d'exercici espirituals.

El Centre revaloritzarà d'alguna manera la part alta de Tarragona?

Evidentment que sí. Les persones que visitin per qualsevol motiu Tarragona es trobaran amb la que anomeno «la milla d'or» de la ciutat. D'aquí a un parell o tres d'anys valdrà la pena veure una catedral ja restaurada, amb el seu nou orgue; el Museu Bíblic, el Museu Diocesà, que trigarà una mica més, la muralla, l'edifici del Seminari Centre Cultural i Pastoral... Però si fem tot aquest esforç és també per evangelitzar; per tal que la gent senti que els que van fer aquests edificis i els que

Mons. Pujol en l'intercanvi de regals amb l'ambaixador de Turquia.

tribuir l'Any Jubilar i els congressos?

Les nostres arrels cristianes són molt profundes, més antigues que Catalunya. Tarragona és clau en la cristianització de la nostra terra i no només no ho hem d'oblidar sinó que s'ha de transmetre a les generacions, en moments d'ignorància religiosa, no tan sols de la Bíblia o l'Evangelí, sinó també de la nostra història. L'Any Jubilar ha donat a conèixer la figura de sant Fructuós, de manera que fa pocs dies, preguntats uns noiets i noiets de catequesi de primera comunió, van ser molts els que van aixecar

continuem fent-los creien i creiem en quelcom més que en les pedres. No és només una cultura o l'existència d'uns elements arquitectònics, sinó que és fer un pas cap a la transcendència. L'amor a Déu és el que ens mou.

Tarragona cerca les seves arrels i les vol difondre. Com hi han con-

la mà volent respondre la pregunta, feta en grup, a les escales de la catedral. El congrés internacional sobre Pau i Fructuós ha tingut molta repercussió al més alt nivell i, a la tardor, en celebrarem un altre sobre *Santa Tecla, deixeble de Pau*, que també ha d'apropar-nos a la santa patrona.

Barcelona

El bisbe Irurita no hauria mort l'any 1936

El professor Joan Bada conclou que es va establir el «secret pontifici» sobre els fets

Carme Munté

Barcelona

En els darrers anys han estat nombrosos els historiadors (Hilari Ragner, Joan Bada, Antoni Sospedra, Miquel Mir...) que gràcies a les seves recerques han ajudat a posar llum sobre la misteriosa mort de Manuel Irurita Almandoz, bisbe de Barcelona entre els anys 1930 i 1942, quan va ser nomenat el seu successor, Mons. Gregorio Modrego.

Encoratjant-los en la recerca han comptat amb els testimonis orals i escrits dels qui el 28 de gener de 1939, tres anys després del seu suposat afusellament, van veure Irurita sortir del Palau Episcopal de Barcelona acompanyat d'un altre personatge, van conversar-hi i el van veure enfilat el carrer del Bisbe en direcció a la plaça de Sant Jaume.

Sis persones sorpreses i astorades d'haver parlat i d'haver vist en vida el bisbe que creien que havia mort afusellat el 3 de desembre del 1936 van romandre com a testimoni privilegiat d'uns fets envoltats sempre pel misteri. «Hi havia un convenciment: que el que havíem vist no era cap mena de visió sobrenatural», ha deixat escrit Mn. Josep M. Aragonés, que aleshores tenia 13 anys.

Joan Bada i Elias, capellà i professor emèrit de les Facultats de Teologia de Catalunya i de Geografia i Història de la Universitat de Barcelona, dedica un capítol del seu darrer llibre a fer noves aportacions sobre la mort del bisbe Irurita. Noves aportacions que el porten a afirmar que el bisbe Irurita no va ser assassinat el dia que s'acostuma a assenyalar; que l'any 1939 continuava viu i ben viu i que, per tant, les restes que es troben a la capella del Crist de Lepant de la catedral de Barcelona (el reconeixement de les quals ja va ser

polèmic) no corresponen al nom que podem llegir a la placa que acompanya el sepulcre. Correspondrien més aviat al prevere Marcos Goñi Almandoz, parent del bisbe Irurita que sí que va ser assassinat el 3 de desembre del 1936 al cementiri de Montcada.

Però en el seu llibre (*Societat i Església a Catalunya*, editat per la Facultat de Teologia de Catalunya), el professor Joan Bada encara va més enllà i apunta com a hipòtesi la possibilitat que la San-

ta Seu hagués cregut convenient d'acceptar la renúncia d'Irurita com a bisbe de Barcelona i que hagués optat per establir sobre els fets el silenci amb secret pontifici. «Quan sigui possible consultar el procés consistorial del nomenament de Mons. Modrego, probablement es pugui treure de la penombra la data real de la mort de Mons. Manuel Irurita Almandoz, bisbe de Barcelona», afirma Mn. Bada al llibre.

Però perquè això sigui possible encara haurem d'esperar alguns anys perquè Mons. Gregorio Modrego va ser nomenat bisbe de Barcelona el 29 de desembre del 1942, i l'espai de temps establert per a l'obertura dels arxius eclesiàstics és de 75 anys.

Amb tot, segons ha reconegut Mn. Bada en declaracions a *Catalunya Cristiana*, pot ser que tota la veritat no s'arribi a saber mai perquè des de l'any 2005, segons les normes que regeixen l'Arxiu Secret Vaticà, els documents relatius a nomenaments episcopals poden o no fer-se públics; depèn de la voluntat de la Santa Seu.

Noves descobertes

Mn. Bada presenta les noves descobertes sobre la mort del bisbe Irurita a partir de la documentació trobada en arxius civils com són l'arxiu Tarra-dellas, situat al monestir de Poblet, el Centre de Documentació de la Creu Roja Espanyola o els fons del Govern d'Euskadi a Catalunya, de l'Arxiu Nacional de Catalunya o de la Fundació Sabino Arana.

Tota aquesta documentació permet demostrar que el bisbe Manuel Irurita va estar reclòs a la txeca de Sant Elies fins al maig del 1937 (el ministre Manuel de Irujo va gastar 24.000 pessetes durant set mesos per conservar-lo en vida),

moment en què va ser traslladat al castell de Montjuïc (hi ha un document del Comitè Internacional de la Creu Roja certificant que el bisbe Irurita el mes de juny del 1937 es troba al castell de Montjuïc). També queden demostrades les negociacions per rescatar el bisbe o intercanviar-lo amb altres presoners. Segons revela Mn. Bada al llibre, el 26 de gener del 1938 fins i tot va haver-hi un intent, tot i que infructuós, d'intercanviar el bisbe Irurita pel polític català Carrasco i Formiguera.

El misteri que envolta el destí final del bisbe Manuel Irurita encara continua, ja que no sabem encara quan i on va morir finalment, ni en quines circumstàncies.

«Seria molt difícil d'imaginar el trauma espiritual d'un home profundament religiós i que en treu la conseqüència que no pot presentar-se d'una manera plausible com el bisbe supervivent de la gran matança», afirma Mn. Bada al llibre.

El fet que el seu nebot i els dos germans Tort que l'havien acollit a casa haguessin estat afusellats al cementiri de Montcada el 3 de desembre del 1936; mentre que ell hauria comptat amb la protecció de la mateixa FAI (primer Duruti i després Garcia Oliver)... explica que els darrers temps del bisbe Irurita haguessin estat molt durs.

Segons diu Mn. Bada a *Catalunya Cristiana*, «ni a l'Església ni a Franco no els interessava que es fes públic l'afer, i per això la Santa Seu decideix protegir-lo clandestinament». En aquest sentit, seria clau la visita «absolutament privada» que va fer a Barcelona el nunci Cicognani el febrer del 1939.

«Jo he fet el que a mi em toca fer com a historiador», afirma Mn. Bada al nostre setmanari, «ara correspon a l'autoritat pertinent prendre les decisions oportunes».

Mn. Manuel Pousa no va incórrer en la censura d'excomunió «*latae sententiae*»

Redacció / Barcelona

El procediment administratiu dut a terme a propòsit de les manifestacions fetes públiques pel prevere Manuel Pousa ha conclòs que l'esmentat sacerdot no ha incorregut en la censura d'excomunió *latae sententiae* per no haver concorregut en la intenció de procurar l'avortament i per no haver tingut complicitat principal en els avortaments decidits del tot i portats a terme per dues noies en situació econòmica molt precària.

D'acord amb les conclusions d'aquest procediment administratiu, i atès l'escrit del secretari de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, de 15 d'octubre de 2009, en què deia que «aquest Dicasteri, després d'haver examinat les respostes transmeses, considera que el Rvd. Pousa no sembla haver incorregut en cap pena canònica», el Sr. Cardenal ha comunicat a l'esmentat sacerdot que no ha incorregut en aquella censura *latae sententiae*, i reitera a Mn. Pousa que el seu treball que fa al servei dels més pobres i marginats de la societat el realitzi sempre d'acord amb l'ensenyament de l'Església, amb la seva doctrina social i respectant tota vida humana des de la seva concepció fins a la mort natural.

Diada de Sant Jordi solidària amb el Japó

El cardenal va presidir la tradicional benedicció de roses al Palau de la Generalitat. Posteriorment va participar en l'acte de solidaritat amb el Japó, acompanyant les primeres autoritats del país.

Redacció / Barcelona

Com cada any, la diada de Sant Jordi va començar molt d'hora al Palau de la Generalitat de Catalunya. El cardenal Lluís Martínez Sistach va presidir una celebració litúrgica a la capella de

Sant Jordi i posteriorment va fer la tradicional benedicció de roses. A continuació, juntament amb les primeres autoritats polítiques del país, va participar en l'acte de solidaritat de Catalunya amb el Japó, que es va celebrar a la Sagrada Família.

Urgell

Verge per Crist i per l'Església

Primera consagració en l'orde de les Verges a la diòcesi

Patricia Navas

Sant Julià de Lòria (Andorra)

Quan la Cristina Ribot i Poitevin va descobrir que la seva virginitat no era una vergonya sinó una gràcia, la seva vida es va capgirar. La va envair un sentiment d'alleujament, de tranquil·litat, fins i tot de certesa; certesa que Déu era amb ella, vetllava, l'estimava.

Així ho ha reconegut uns anys després, en consagrar-se en l'orde de les Verges. Del seu procés fins a arribar a prendre la decisió de donar-se totalment a Crist i al servei de l'Església, Ribot ha destacat la importància de l'espiritualitat franciscana, l'acompanyament de qui ella anomena la seva mare espiritual (la franciscana seglar Suzanne Giuseppi Testut), l'educació que va rebre de la seva família, diversos pelegrinatges i temps de silenci en llocs de gràcia i les experiències d'acompanyar en el moment de la mort el seu pare i dues amigues seves.

La cerimònia de la seva consagració en l'orde de les Verges, la primera d'aquest tipus que se celebra a la diòcesi d'Urgell, va tenir lloc a l'església parroquial de la localitat andorrana de Sant Julià de Lòria i fou presidida per Mons. Joan Enric Vives. L'arquebisbe li va dir davant dels nombrosos fidels que omplien el temple: «El Senyor t'ha cridat a donar-li la vida, completament, tal com Ell es dona, com un Espòs a qui es fa entrega del present i també del futur.»

També va destacar que l'exemple d'aquesta verge «no és un gest contrari a la vocació del matrimoni, ni a cap altra manera cristiana de viure cristianament, sinó que és un estímulo» per «seguir un camí de fe i de vida en Crist», i va aprofitar l'ocasió per demanar «la gràcia de viure les nostres vocacions amb radicalitat».

Després de les paraules de l'arquebisbe, va tenir lloc el ritu de la consagració, que va incloure

Cristina Ribot es va presentar davant del bisbe d'Urgell.

«Tot el deure, el dret, el plaer, la funció de l'esposa és ser allà on és ell, present en la seva Presència»

l'interrogatori a la Cristina Ribot i la confirmació pública del seu desig de perseverar en el propòsit de la virginitat en el servei de Crist i de l'Església i de ser consagrada com a esposa de Crist.

Els assistents van demanar l'ajuda dels sants per a la dona, que, tot seguit, va signar, a l'altar, el document que testimonia la seva voluntat de consagrar-se en l'orde de les Verges. A continuació, l'arquebisbe va resar la pregària consecradora i li va lliurar els signes de la consagració: «Rep, filla estimada, l'anell, signe de la teva consagració; guarda intacta la teva fidelitat al Crist, i no oblidis mai que t'has obligat al servei de Crist i del seu Cos, que és l'Església.» Després li va lliurar el Llibre de la Litúrgia de les Hores, tot dient: «Rep el llibre de la pregària de l'Església; tingues sempre als llavis les lloances del Pare del cel, i intercedeix per la salvació de tot el món.»

En finalitzar l'Eucaristia, Suzanne Giuseppi Testut recordà a la nova verge, amb les paraules d'un fragment del *Càntic espiritual* de sant Joan de la Creu, que «tot el deure, el dret, el plaer, la funció de l'esposa és ser allà on és ell, present en la seva Presència».

Finalment, Cristina Ribot va resumir breument el procés que l'ha dut al seu compromís. «Quantes vegades havia desitjat, des del fons del meu cor, ser l'esposa de Jesús!», confessa. Per a aquesta dona, el camí de vida d'una Verge consagrada es resumeix en quatre actituds: dir sí a l'amor de Déu, viure amb humilitat, escoltar l'altre i veure en ell la part divina que l'habita, compartir el sofriment de l'altre en la pregària i el silenci, i estar present amb l'altre perquè s'encamini cap al seu devenir.

El Concili Vaticà II va restaurar l'antiga vocació de les verges consagrades, que té els seus orígens als primers segles cristians, quan algunes dones eren consagrades a Crist pel bisbe de la seva Església local i passaven a portar una vida d'oració i servei eclesial vivint, però, al mateix domicili on residien fins aleshores. L'orde de les Verges no té normes ni estructures comunitàries. Les Verges consagrades estan presents en gairebé tots els països, exercint la seva feina amb esperit de servei i evangelització, i el seu únic superior és el bisbe.

Tortosa

Jornada a favor de Mans Unides

Víctor Manuel Cardona / Campredó

Sota el títol Jornada del Totxo, evocant els totxos amb què construïm els nostres edificis, es va celebrar a Campredó la 7a Jornada a favor de Mans Unides, campanya contra la Fam. Els objectius eren clars: sensibilitzar la població sobre les greus necessitats que hi ha al Tercer Món, fer donar que tots podem ajudar per mitjà de molts projectes a fer que aquesta pobresa i les seves causes s'eradiquin i, com a últim objectiu, recollir diners per als projectes que ha assumit aquest 2011 la Delegació diocesana de Mans Unides de Tortosa.

D'aquesta manera gent jove i gent gran, adolescent i menuts, mares i fills estan implicats i ajudant amb interès en una jornada festiva i solidària. Després de les nombroses activitats festives i dels jocs de tota mena, al voltant de les sis de la tarda va tenir lloc la conferència en una de les ales del temple parroquial que no va poder encabir tots els qui estaven interessats en el tema.

De fet no només era el tema, sinó també el conferenciant que s'ho valien: Josep

Maria Sans i Travé, director de l'Arxiu Nacional de Catalunya i gran especialista en els templers, tema de la seva xerrada. Amb claredat, senzillesa i vigor el conferenciant va fer una classe magistral, però alhora propera i entenedora, sobre l'inici de l'orde del Temple, els seus objectius i la seva manera d'organitzar-se i el seu final, del qual el proper 2012 es complirà el 700 aniversari.

«I la recaptació?», pregunta la gent, doncs més que l'any passat. El 2010 vam ratllar els 1.000 euros, el 2011 els hem superat en més de 100!

Infants i grans van compartir les diverses activitats.

Jornada per la vida a Benicarló

V.M.C. / Benicarló

L'Església estava convocada el 25 de març, solemnitat de l'Encarnació del Senyor, a celebrar una jornada per a la vida, a favor de la vida, en defensa de la vida. Molts cristians en les seves comunitats parroquials, de moviments o de vida apostòlica la van celebrar i van donar a conèixer aquesta intenció de l'Església.

A la diòcesi de Tortosa va haver-hi alguns llocs que es van unir a aquesta jornada per a la vida. A Benicarló, província de Castelló i diòcesi de Tortosa, es va fer una d'aquestes celebracions de la jornada de la vida. Començava el dia 24, a les 21h, al monestir de monges Concepcionistes que hi ha en aquesta ciutat, amb una vetlla de pregària. Mn. Joan Guerola, delegat diocesà de Pastoral Familiar, presidia la celebració i emmarcava aquesta trobada en la crida que l'Església fa a favor de la vida.

A les 22h, s'iniciava la cadena de pregària davant el Santíssim que havia de durar fins les 8.30h de l'endemà, el 25. Els membres de l'adoració nocturna local van configurar el temps de la pregària des de les 22h fins a les dues de la matinada.

Les religioses concepcionistes van ser les que van mantenir el fort de la matinada, acompanyades per alguna persona que va resistir la son, que com a Pere, Jaume i Joan els temptava en aquelles hores. A les 8.30h es va resar la pregària que l'Església resa al matí, Laudes. Aquí ja havia arribat molta gent a compartir la pregària i continuar presentant l'oració al Pare Déu per mediació de Jesús, el Fill. A les 9h va tenir lloc l'Eucaristia que, com cada dia, se celebra en aquest monestir.

Mn. Josep Antoni Fontanet, apòstol de les vocacions

La màxima del Seminari menor

Eduardo Falcó

«Estudi, oració i esport.» Aquesta era la màxima del Seminari menor impulsada per Mn. Fontanet (així era com volia que el cridàrem). Ho repetia incansablement i feia el possible per facilitar-nos, als joves seminaristes, complir-la fidelment.

Referent a l'estudi ens insistia a principi de curs: «Un estudiant, d'allò que s'ha d'examinar davant de Déu cada dia, és del rendiment del seu estudi.» Per això facilitava una habitació a cada noi amb bona il·luminació, amb una taula gran i una prestatgeria a prop. Va aconseguir crear una petita biblioteca amb diccionaris, enciclopèdies i còmics. Periòdicament parlava amb tots els tutors del col·legi i cridava els nostres pares un cop per trimestre per avaluar l'actitud de cadascú. Una vegada, fins i tot va buscar-nos un seminarista major per fer-nos classes d'informàtica i així ser els primers de la classe.

Quant a l'oració, cada matí ens feia començar el dia amb 15 minuts de pregària. Aquesta era completada per algun llibre de meditacions. Recordo el títol dels que més van destacar entre els seminaristes menors. Un era *Dios y el fútbol*, que provocava més d'una rialla, i l'altre *Paraules per al silenci*, llibre que feia meditar profundament, sobretot en època d'exàmens.

Els divendres celebrava l'Eucaristia, on insistia en la importància de la família i l'afecte cap a ella. Els recessos, un cop al mes, servien per enfortir la pietat i l'estimació a l'Església. L'esport el plantejava com un temps per fer vida en comunitat. Unes vegades era sortir a passejar per la ciutat i altres era «suar la camiseta» darrera d'una pilota. Unes vegades era veure la final d'un partit per la tele i altres participar en un campionat de ping-pong. Tot era bo si servia per crear lligams d'amistat en el grup.

Aquest era l'esperit de Mn. Fontanet com a educador i formador. Home d'idees clares i fermes posades a la pràctica. Sacerdot entregat i de Déu. Company atent i considerat entre els preveres.

Fruit del treball constant de Mn. Fontanet, la diòcesi de Tortosa s'ha florit de joves sacerdots que no hem deixat d'estudiar, de pregar ni d'esforçar-nos com ell ens va ensenyar. Qui té un bon mestre treu el millor de si per aportar-ho als altres. I així ho continuarem fent. Gràcies, Mn. Fontanet.

Víctor-Manuel Cardona

Si alguna inquietud va marcar amb força la vida de mossèn Josep Antoni Fontanet va ser la seva vocació sacerdotal i el zel per les vocacions al ministeri ordenat i la seva formació.

Nascut a la vila de Gandesa el 1943, fill d'una família cristiana, va ingressar als 11 anys al Seminari diocesà de Tortosa, on va completar la seva formació i va ser ordenat prevere el 1966 pel bisbe Manuel Moll i Salord.

Va iniciar el seu ministeri al Col·legi Diocesà de la Immaculada com a formador de la joventut i acompanyant espiritual en el creixement i maduració cristiana dels alumnes d'aquell col·legi. La seva bona capacitat intel·lectual el va portar a llicenciar-se en Filosofia a la Universitat de València i va obtenir posteriorment el doctorat en aquesta especialitat a la Universitat de Navarra amb una tesi sobre les mònades de Leibniz.

El seu ministeri parroquial el va exercir fora de la diòcesi a Torreciudad, ja que, com a membre de la Societat sacerdotal de la Santa Creu de l'Opus Dei, va passar-hi uns anys dedicat a l'ensenyament i al servei pastoral d'algunes poblacions veïnes.

De retorn a la diòcesi, va ser nomenat prefecte del col·legi diocesà de la Immaculada, on a més exerceix com a professor de filosofia als darrers cursos del Batxillerat. Allí va fomentar els grups de formació per a joves i les trobades de pregària, convivència i recés espiritual entre els alumnes del mateix centre.

L'any 1984 és nomenat vicerector del Seminari diocesà. Allí desplega amb força i vigor el seu interès per les vocacions al Seminari menor i per la formació del grup d'alumnes que sempre va tenir mentre va estar de responsable.

Els qui vam poder tenir-lo de professor i superior el recordem amb afecte: les seves xerrades setmanals, cultes i pedagògiques, el recés mensual, el seu interès per anar a cercar nous candidats al Seminari menor i formar-los bé. De fet, la gran majoria del clergat jove de la diòcesi de Tortosa vam passar pel Seminari menor, i vam aprendre d'ell l'amor a Jesucrist, a l'Eucaristia, al sacerdoci i a la Mare de Déu, que eren els fonaments de la seva vida cristiana i sacerdotal.

L'any 1993 va patir un greu accident de tràfic que el va deixar en cadira de rodes i amb greus dificultats per expressar-se, però això no li va impedir mantenir i créixer en la vida d'oració, pregant per les vocacions i animant al treball en aquest camp tan vital per a la nostra Església.

De fet, quan va quedar molt limitat

paciència encomiable la seva malaltia i les limitacions que li donava, que no li van ser mai obstacle per mantenir una actitud de fe i un esperit de superació i bon humor que mostrava a tots amb els qui es trobava.

El dia 1 d'abril es van fer les misses i el seu enterrament. La missa funeral a la residència diocesana d'ancians on residia des de feia 13 anys va ser presidida per Mn. Josep Maria Membrado, president de la Fundació de la Residència, i concelebrada per uns 40 sacerdots. La missa exequial de Gandesa va ser presidida pel bisbe diocesà, Mons. Xavier Salinas, i concelebrada pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, amb qui van ser companys al Seminari diocesà com a formadors, i per una trentena de sacerdots.

Que reposti en pau mossèn Fontanet i que ara continuï intercedint davant Déu i animant-nos a tots nosaltres a pregar i treballar amb vitalitat sempre nova per les vocacions al ministeri sacerdotal.

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

**Subscriviu-vos-hi
per 120 € l'any**

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)

Edició en català
 Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

Únic pagament de 120€
per any

Dos pagaments semestral
de 60€

Xec nominatiu que adjunto

Domiciliació bancària
(ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

□ □

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Benet XVI rep la primera dona espanyola ambaixadora davant la Santa Seu

El Papa alerta contra certes formes d'escarni de la religió a Espanya

Marta Nin
Ciutat del Vaticà

Després de cinc anys de mandat, el gallec Francisco Vázquez Vázquez va deixar el seu càrrec com a ambaixador d'Espanya davant la Santa Seu, en espera que es faci efectiu el seu nomenament com a Defensor del Poble. A Vázquez se li pot recriminar un tarannà poc pròdig vers l'Església catalana, però cal admetre que ha estat una peça clau en la distensió de les relacions entre el govern Zapatero i l'Església espanyola, així com la Santa Seu.

El succeeix la barcelonina Maria Jesús Figa López-Palop, filla del notari Lluís Figa Faura, un dels compiladors del Dret Civil Català i destacat jurista del nostre país, tasca per la qual va rebre la Creu de Sant Jordi el 1993. El 16 d'abril passat, precisament el dia de l'aniversari de Benet XVI, Maria Jesús Figa va presentar les seves cartes credencials al Papa, tot felicitant-lo en totes les llengües de l'Estat. «*Muchas felicidades, muchas felicidades, muitas felicidades, urte askotarako!*», va dir la nova ambaixadora a Benet XVI al començament del seu discurs.

En la seva al·locució, Figa va destacar el fet que el seu nomenament la satisfia especialment perquè es tractava de «la primera dona espanyola» ambaixadora davant la Santa Seu. Una ambaixada que és la més antiga de Roma i que ha comptat fins ara amb 158 ambaixadors, tots ells homes. «Avui, per primer cop, ocupa aquest lloc una dona com un exemple més de la recent evolució de la societat espanyola que ha fet de la recerca de la paritat dels deures i drets d'homes i dones un dels seus principis distintius.» Figa es va mostrar esperançada en relació amb el futur a favor d'una «efectiva igualtat enriquidora» i va al·ludir a aquest tret com un dels «signes dels temps de què va parlar el Concili Vaticà II» i també Joan Pau II en la seva carta apostòlica *Mulieris dignitatem*.

La nova ambaixadora va remarcar els «moments difícils de l'actualitat

internacional»: «El planeta travessa unes turbulències socials, polítiques i econòmiques que sembren la incertesa, el desassossec i la desconfiança vers el futur.» Davant de les dificultats planetàries, Figa va destacar el desig que Espanya continuï tenint «una influència significativa en aquest escenari internacional, en què comparteix amb l'Església espanyola un decidit compromís en la construcció d'un món millor».

En aquest sentit, la nova ambaixadora va remarcar els llaços existents des de fa segles entre Espanya i la Santa Seu, tot palesant «que una bona part de la identitat de la nostra nació respon a les seves arrels cristianes». Alhora va destacar l'aconfessionalitat de l'Estat «com el principi de col·laboració amb totes les confessions, de manera singular amb la catòlica». És aquest, segons Figa, l'eix d'una «laïcitat positiva», principi de «garantia de convivència, cohesió social i col·laboració de tothom de cara al bé comú». Figa va recordar també les visites de Benet XVI a València, Santiago i Barcelona. D'aquesta última va dir que, «com a catalana», l'havia apreciat molt. També va expressar tota la col·laboració per a la propera JMJ de Madrid i la satisfacció de poder ser present ja com a ambaixadora en la beatificació de Joan Pau II.

Vivacitat de la fe

Per la seva banda, Benet XVI va començar el seu discurs recordant la seva visita a Santiago i Barcelona, i «les moltes atencions i manifestacions de proximitat i afecte» que va percebre, així com les moltes «mostres de la vivacitat de la fe catòlica» d'unes terres que han generat molts sants i que «estan sembrades de catedrals i centres d'assistència i cultura, inspirats pel fecund arrelament i fidelitat dels seus habitants a les creences religioses». Per aquest motiu el Papa considera important que les relacions entre Espanya i la Santa Seu «procurin fomentar sempre, amb mutu respecte i col·laboració, dins de la legítima autonomia en el seu respectiu camps, tot allò que susciți el bé de les persones i el desenvolupament autèntic dels seus drets i llibertats, que inclouen l'expressió de la seva fe i de la seva consciència tant en l'esfera pública com en la privada».

Benet XVI també va al·ludir a les dificultats conjunturals internacionals, especialment a la crisi econòmica mundial «que tenalla també Espanya amb resultats veritablement preocupants, sobretot la qüestió de la desocupació». El Pontífex va subratllar com encomana els ciutadans i «tots aquells que tenen responsabilitats públiques» en aquest sentit, tot apuntant la tasca que l'Església fa en l'ajut vers els més necessitats, «característica essencial del seu ésser, potser la més visible i apreciada per molts, creients o no». Benet XVI va voler remarcar com el cristianisme no és una mera filantropia; «l'Església ofereix el que li és connatural», és a dir, el Crist.

Hostilitat contra la fe

Pel que fa a l'Estat espanyol, el Papa no va deixar d'esmentar, tot citant el seu missatge per a la celebració de la Jornada de la Pau d'enguany, que a vegades hi ha formes «d'hostilitat contra la fe» i en alguns ambients «es tendeix a considerar la religió com un factor socialment insignificant, i fins i tot molest», cosa que «no justifica tractar de marginar-la, a vegades amb la denigració, l'escarni, la discriminació i fins i tot la indiferència davant d'episodis de clara profanació, ja que així es viola el dret fonamental a la llibertat

religiosa inherent a la dignitat de la persona humana».

El Papa també va demanar un diàleg franc i «sense reduccions», alhora que subratllava com l'Església vetlla «pel dret a la vida humana des del seu començament a la seva fi natural, perquè la vida és sagrada i ningú no en pot disposar arbitràriament» i també vetlla «per la protecció i ajut a la família», «per una educació que integri els valors morals i religiosos segons les conviccions dels pares» i «que inclogui l'ensenyament de la religió catòlica en tots els centres per a qui l'esculli».

Benet XVI va acabar el seu discurs fent referència a la propera visita a Madrid per a la XXVI Jornada Mundial de la Juventut, amb el desig que sigui una trobada fecunda per als joves.

Després de la presentació de les cartes credencials, a les quals l'ambaixadora es va presentar amb mantellina i *peineta* segons la tradició espanyola, va tenir lloc a la seu de l'ambaixada espanyola de la Santa Seu un vi d'honor amb motiu d'aquest relleu a la diplomàcia espanyola. Parlant informalment amb un grup de periodistes, la nova ambaixadora va explicar que el Papa, en saber que ella era catalana, li havia parlat de seguida de la gran impressió que li havia causat la Sagrada Família i del seu interès per la figura de Gaudí i del modernisme en general.

PERFIL BIOGRÀFIC

Maria Jesús Figa López-Palop (Barcelona, 1951) està casada i té dos fills. Llicenciada en Dret, va obtenir el diploma en Ciències Internacionals a l'Escola Diplomàtica. Als 27 anys va emprendre la carrera diplomàtica cobrint el càrrec de directora de Departament al Ministeri d'Afers Estrangers. Aquell mateix any, el 1978, va ser nomenada secretària d'ambaixada a la Costa d'Ivori, on va viure dos anys. Posteriorment, va tornar com a directora de Departament al Ministeri d'Afers Estrangers fins al 1984, quan va ser nomenada secretària d'ambaixada a Mèxic durant quatre anys. El 1988 va tornar a Madrid com a cap de gabinet del Ministeri d'Afers Estrangers, càrrec que va desenvolupar fins al 1990, quan es va desplaçar a Lisboa com a consellera d'ambaixada durant quatre anys, per tornar a Mèxic, sempre com a consellera d'ambaixada.

Del 1988 al 2000 va ser vocal-assessora de la Direcció General del Ministeri d'Afers Estrangers i del 2000 al 2002, vocal-assessora al gabinet del president del Govern. Posteriorment, del 2002 al 2005 va ser nomenada ambaixadora a la República Dominicana. I el 2005, ambaixadora en missió especial per a les cimera iberoamericanes i els afers multilaterals. Del 2005 al 2007 va ser directora general per als Afers Econòmics del Ministeri d'Afers Estrangers i, finalment, sotsecretària del mateix Ministeri (2007-2010).

Suspès per malaltia

EP
Estudis Pastorals
Catalanes

MN. JOSEP M. BALLARÍN

dues sessions amb el tema:

Gaudí i la Sagrada Família

dies 3 i 4 de maig - de 7 a 8 del vespre
Preu 18 euros

CEP Rivadeneyra, 6, 3r - 08002 Barcelona
Tel. 933 174 858 - a/e: cep@cepastorals.cat

«A Edith Stein la sento com a amiga i inspiradora en el camí de la meua vida»

Carmela Martínez acaba d'editar un CD amb cançons inspirades en Edith Stein

Samuel Gutiérrez

Sota el patrocini de la Universitat de la Mística i la Fundació CITEs, el 2 d'abril passat es presentava a Àvila *Busca la Verdad*, el primer treball discogràfic de Carmela Martínez. A través de dotze cançons amarades d'espiritualitat, aquesta jove artista murciana, per a la qual la música és instrument privilegiat d'evangelització, ens proposa un apassionant viatge iniciàtic per la figura i el missatge d'Edith Stein.

Com va entrar en la seva vida Edith Stein?

Hi havia a casa un llibre seu, jo era adolescent i la meua mare insistia perquè el llegís, però jo ho postergava, ja se sap que a aquestes edats som rebels per sistema... Amb 22 anys vaig decidir llegir-lo i quan el vaig acabar vaig quedar fulminada davant d'aquesta dona tan especial, aquesta santa fascinant, d'origen jueu, doctora en filosofia, convertida al catolicisme, que va acabar professant com a carmelita descalça i morint màrtir a Auschwitz el 9 d'agost del 1942. Vaig començar a interessar-me per ella, a esbrinar més sobre la seva vida i obres, i vaig sentir també la seva intercessió en la meua vida, i em vaig identificar amb certes experiències que ella va viure.

És aquest mateix apassionament el que la porta a musicar alguns dels seus textos?

Com que toco una mica la guitarra, va ser inevitable per a mi acabar posant música a algun dels seus pensaments, poemes o paraules escrites en la seva correspondència epistolar. Totes aquestes cançons eren un homenatge privat, sense cap pretensió per part meua de treure-les a la llum. Jo les cantava només per a ella.

El que és cert és que, al final, el que es va iniciar com a senzill homenatge personal ha acabat sent un projecte discogràfic ben seriós...

En la meua recerca de formació sobre Edith Stein, vaig trobar per internet la web de la Universitat de la Mística, a Àvila, del Centre Internacional Teresià Sanjoanista (CITEs). Allà vaig descobrir que el director, Javier Sancho, carmelita descalç, impartia unes classes sobre la seva figura i la d'altres santes carmelites del segle XX. No m'ho vaig pensar dos cops i el juny del 2009 me'n vaig anar una setmana a Àvila. Una tarda, mentre cantava algunes de les cançons a la capella, un pare carmelita m'escoltava sense que jo me'n adonés. Al cap d'una bona estona, em va interrompre i em va demanar que cantés alguna de les cançons a la missa l'endemà. Al començament m'hi vaig resistir una mica perquè em feia vergonya, però al final vaig cedir. Tot va ser molt bonic. Per a la comunitat va ser una gran alegria sentir les paraules d'Edith fetes cançó. Abans de tornar novament a Cartagena, la meua terra, la Fundació CITEs em va proposar presentar un projecte de 12 cançons. Tan sols vaig haver de compondre'n 4 més, perquè ja en tenia 8 de fetes, tot i que vaig retocar-ne alguna. Quan tornava amb el tren pensava en com la mà de Déu

hi havia intervingut, com Déu volia que tot sortís a la llum, i llavors vaig experimentar de primera mà que el que no es dona, es perd, i que poca cosa feia per l'Església, Edith i el Carmel Descalç si cantava només entre les quatre parets de la meua habitació. A Edith la sento, per tant, com a amiga, inspiradora i intercessora, sens dubte, en el camí de la meua vida.

Aquest és el seu primer treball professional en l'àmbit de la música religiosa, però intueixo que la seva afició artística ve de lluny...

La meua mare diu que abans de parlar ja cantava. El Senyor m'ha beneït amb la meua família, vaig rebre la fe dels meus pares i l'he viscuda a casa des de petita. Ja la meua besàvia, quan tenia 3 o 4 anys, em portava a missa. Sempre he viscut la meua fe a la parròquia, he cantat al cor... També he compost cançons per a festivals diocesans quan algun grup de joves d'alguna altra parròquia l'ha necessitada per poder participar-hi. Durant un temps, vaig formar part del cor de la meua diòcesi, la de Cartagena (Múrcia), i els seus components i amics són els que m'han acompanyat a l'estrena a Àvila amb les seves veus, tan boniques, així com Javier Marín a la guitarra, director del cor. La veritat és que mai no havia pensat enregistrar un CD. Crec que això no és meu, sinó d'Edith i de Déu, que és qui ho fa tot possible.

Com ha estat el procés creatiu d'aquest disc?

Pot sonar estrany, però el procés creatiu ha estat purament inspiracional, sense cap esforç per part meua. Vull dir que les cançons no han estat forçades a néixer, no m'he assegut da-

Martínez Aranda, amic i excel·lent professional de la música, són tan bonics i ha sabut, com a cristià que és, interpretar tan bé el sentit de cada tema, que els diferents estils musicals que sonen ens poden ajudar en qualsevol moment i situació: tant en moments de pregària contemplativa, com en moments de la vida quotidiana. Estic segura que cada persona que l'escolta, sigui en la pregària, sigui en acció, Edith la porta al Senyor i li dona una llum per a aquella necessitat concreta de la seva ànima.

Creu que, malgrat la densitat del seu pensament, santa Beneta de la Creu continua sent una gran desconeguda?

Sempre he pensat que Edith és la gran desconeguda del Carmel, però, precisament, per la densitat del seu pensament. Sovint només pensem en Edith com a filòsofa sàvia, i oblidem que va ser una dona que inicialment va tenir els seus plans i somnis com qualsevol noia de la seva edat; que va ser educadora i conferenciant; que quan va arribar al Carmel va renunciar a tota la fama i reconeixement que el món li havia donat com a part de la intel·lectualitat alemanya; que va mantenir una nombrosa correspondència epistolar amb amics, família, altres religiosos o sacerdots; que va ser autora d'una obra espiritual de valor immens, així com de poemes i altres obres dins del Carmel... En definitiva, que a part de la filòsofa brillant de pensament dens, va ser una persona que va deixar-ho tot, es va abaixar, es va fer senzilla i humil, amb les seves febleses, dubtes, defectes, amb els seus moments bons i dolents, però sempre de la mà del Senyor a la qual s'agafava amb força. Edith era i és una gran mestra de confiança en el Senyor i una incansable cercadora de la Veritat que, al final, i de la mà de santa Teresa, va descobrir en Jesucrist.

A vostè, personalment, què li ha suposat aquesta aventura musical?

Un regal de Déu immerescut. Poder portar als altres Déu a través d'Edith Stein constitueix per a mi un privilegi. L'Evangeli diu que el que s'ha rebut de franc cal donar-lo de franc. Per això aquests dons que Ell m'ha donat els poso al servei de l'evangelització. No oblidem que la música és un instrument poderós d'evangelització. Una cançó que parla de Déu i ens toca el cor pot provocar una trobada amb el Senyor. Edith deia que tothom que s'acostava a ella, sentia l'impuls irremeiable de portar-lo al Senyor. Jo crec que ella ho continuarà fent a través del CD. Jo tan sols em sento com un dels instruments que Déu hi ha disposat. Per això, en la mesura que sigui possible, aniré amb el cor diocesà per fer concerts-pregària allà on se'ns sol·liciti, perquè tothom canti i pregui amb Edith, i ella continuï portant altres al Senyor, que és el que sempre volia.

vant d'un escriptori amb paper i llapis amb el propòsit de fer-li a Edith una cançó, sinó que les cançons han anat brollant, les he anat sentint dins meu i m'he limitat a exterioritzar-les. Sens dubte aquí hi ha intervingut totalment el do de la inspiració de l'Esperit Sant... Anava pel carrer, pensant en les meves coses, o conduint, o en qualsevol altre lloc i circumstància, i de sobte aquelles paraules d'Edith ressonaven en mi en el moment menys esperat. Llavors agafava el mòbil i enregistrava ràpidament la melodia per no oblidar-la... Gairebé sense voler-ho, ja havia nascut la cançó. Amb Javier Marín a la guitarra vam enregistrar la maqueta i, posteriorment, Paco M. Aranda va fer uns magnífics arranjaments musicals. Han estat molts els amics que han col·laborat en el procés creatiu. Ells han estat instruments que Déu ha anat fent partícips d'aquesta obra i en la qual cadascú ha posat els seus dons tal com Ell els ha regalat. A tots els agraeixo enormement el seu temps, esforç i generositat.

Pesa la responsabilitat de posar veu i música a una mística com Stein?

Sens dubte, però és un pes lleuger portat amb una joia immensa, un honor, un regal inesperat de Déu. És inevitable sentir la responsabilitat quan aquestes no són cançons «meves». No són els meus pensaments ni sentiments els que canto, sinó les paraules d'una santa que tant ha de dir als homes i dones d'avui. Per tant, quan canto, canto a Edith i, en definitiva, canto i projecto l'espiritualitat del Carmel Descalç, un orde decisiu en la vida espiritual, bressol dels místics, de les fonts del qual es nodreixen i n'han begut milions d'homes i dones de fe d'arreu del món. L'adaptació ha estat de la música a les paraules d'Edith i no al contrari. He respectat al màxim la literalitat de les seves paraules, perquè el missatge arribés íntegrament a tots els qui escolten les cançons i ser fidels al que ella expressava.

Són cançons pensades sobretot per a la pregària?

Sí, sobretot per a la pregària, però els arranjaments realitzats per Paco

Per a concerts o sol·licitar vetlles de pregària amenitzades amb aquests cants podeu escriure a: carmela.edith@gmail.com. Les comandes del CD, els beneficis del qual es destinaran a beques per a estudiants necessitats, podeu fer-les a través de www.citesavila.org o pedidos@citesavila.org.

Alpicat acull l'exposició «Mater Dolorosa»

S'hi va mostrar el patrimoni artístic i religiós de la Congregació dels Dolors

Redacció

Fotos: Jordi Curcó
Alpicat

Des del Divendres de Dolors i fins al Dimecres Sant, la Congregació dels Dolors d'Alpicat va exposar el seu patrimoni cultural, artístic i religiós en una exposició instal·lada a la Sala de la Unió de la població, sota el títol de *Mater Dolorosa*.

Entre altres peces singulars, la Congregació va exposar la imatge de la Dolorosa d'Alpicat, vestida amb un mantell brodat a mà en fil d'or a la ciutat de Còrdova i que el Divendres Sant va sortir en la processó del Sant Enterrament. S'hi van exposar també els set estendards de les Sibil·les, pintats a mà per Carme Flo de Azcue, la desapareguda religiosa carmelita del monestir del Sagrat Cor de Lleida; una antiga talla de la Pietat del segle XVIII i altres talles de la Mare de Déu dels Dolors, guions i estendards, així com tres maquetes de passos de Setmana Santa realitzats per la presidenta de la Congregació.

Elements antics i actuals

Mater Dolorosa va ser coordinada per Carme Berlabé i Núria Giral, historiadores i conservadores del Museu de Lleida, que van aportar a l'exposició un estil propi, on compaginaven a la perfecció els elements antics i tradicionals de la devoció a la Mare de Déu dels Dolors amb els més actuals. Els visitants van poder gaudir així del patrimoni material i alhora de l'immaterial de la Congregació dels Dolors, i valorar-lo individualment, peça a peça, i en tot el seu conjunt. «Aquest ha estat l'objectiu de l'exposició: posar en valor tot aquest patrimoni cultural, artístic i religiós», va dir Montserrat Macià,

Conferència sobre els Set Dolors

L'acte inaugural es va completar amb la conferència *Els Set Dolors i Alpicat*, a càrrec de l'historiador i periodista Jordi Curcó, corresponsal a Lleida de *Catalunya Cristiana*. Curcó, que va parlar també des de la seva condició de congregant dels Dolors de Lleida, va desgranar les referències històriques d'aquesta devoció a Catalunya i el naixement de les nombroses Congregacions dels Dolors, presents encara avui arreu del territori. Tenen els seus orígens en el naixement de l'Orde Servita, l'any 1233 a Florència.

En la seva intervenció, va dir que actualment a Catalunya hi ha prop de setanta congregacions de la Mare de Déu dels Dolors, una vintena d'elles a les Terres de Lleida, de les quals destaquen per la seva importància i activitat les de Bellpuig i Lleida, aquesta darrera fundada el 1717, conegudes per les seves antigues processons. Bellpuig la celebra el Divendres de Dolors, com ho fan també les congregacions dels Dolors de Besalú o Badalona. La Congregació dels Dolors de Lleida fa la seva processó en honor de la Mare de Déu dels Dolors el vespre del Diumenge

de Rams, així com també la Congregació de Vic.

El nostre corresponsal va fer esment de les congregacions dels Dolors amb més vida i incidència social i religiosa que hi ha en aquests moments a Catalunya: les de Mataró, Badalona, Vic, Sitges, Banyoles, Amer, Girona, Besalú, Valls i Caldes de Montbui. Curcó va explicar que en aquesta darrera població va tenir lloc el 13 de març la trobada anual de les Congregacions dels Dolors de tot Catalunya, que se celebra des del 1977. La primera es va celebrar a Montserrat, en un intent reeixit de conèixer-se i organitzar-se entre elles.

Jordi Curcó va destacar que la darrera fundació d'una nova Congregació dels Dolors que s'ha fet a tot Catalunya ha estat la d'Alpicat, nascuda el 1988 i que té garantida la seva continuïtat, amb prop de 200 congregants. Va cloure la seva conferència convidant a «reconèixer i agrair a la Congregació tot el bé que fa a Alpicat» i va demanar que «s'obri més al poble, com ho ha fet amb aquesta exposició, per tal que sigui una institució arrelada i estimada per tothom».

directora del Museu de Lleida.

A l'acte inaugural hi van assistir l'alcalde d'Alpicat, Pau Cabré; la presidenta i fundadora de la Confraria dels Dolors, Conxita Castellà; el secretari general del bisbat de Lleida, Mn. Daniel Turmo; el rector d'Alpicat, Mn. Julio de León; el delegat honorari de Patrimoni Artístic del bisbat de Lleida i ex-director del Museu Diocesà, Mn. Jesús Tarragona, i l'actual directora del Museu de Lleida, Montserrat Macià.

Tots ells van manifestar la seva satisfacció per l'exposició. Van elogiar-ne la bona presentació i van destacar la importància que té els Dolors d'Alpicat. En aquest sentit, Mn. Jesús Tarragona va afirmar que *Mater Dolorosa* és molt més que una exposició: «És també una catequesi que pot fer arribar els misteris de la nostra fe a molta gent.»

Castelló recupera el seu temple més antic

Guillem Farré / Castelló

La ciutat de Castelló de la Plana ha recuperat l'esplendor del seu temple més antic, després que durant la guerra civil es destruís l'arxiprestal de Santa Maria, actual concatedral del bisbat de Sagorb-Castelló. Es tracta de l'església de Sant Vicenç Ferrer, que formava part del convent dels Dominics i que actualment fa servei de parròquia, tot i que és propietat de la Diputació. Aquesta institució ha estat precisament la que ha culminat la restauració de l'edifici, que s'ha allargat en diverses intervencions durant deu anys. L'última etapa es va beneir el 25 de març passat. S'ha treballat en la façana, l'entrada, la instal·lació elèctrica, l'altar major i quatre capelles laterals, en particular la del Roser, amb uns frescos de gran qualitat pictòrica. Aquest procés ha obligat la parròquia a deixar l'església durant pràcticament un any.

L'església de Sant Vicenç es va construir entre els anys 1600 i 1648, dins del convent del Dominics, que s'havia establert a la ciutat el 1579 a la vora del vell camí del mar. Després de la desamortització, només es va conservar el claustre del segle XVII, construït per Joan Ibáñez, seguint el model del col·legi del Patriarca de Sant Joan de Ribera, de València. El temple també va ser el lloc de culte de la beneficència de les germanes de la Consolació, que durant cent anys van acollir els orfes de la ciutat.

L'actual comunitat parroquial és una realitat viva i dinàmica que ha aprofitat l'any «d'exili» per reforçar-ne la identitat. Actualment compta amb setanta nens i nenes en diverses etapes de catequesi, un grup d'escoltes, un equip de Càritas parroquial, les Conferències de Sant Vicenç de Paül, Vida Ascendente i Acció Catòlica. És la seu diocesana de la Pastoral del Sord, amb una eucaristia dominical en llengua de signes.

Anàlisi

El recent decret de reforma dels estudis eclesiàstics de Filosofia

Dr. Joan Martínez Porcell
 Degà de la Facultat Eclesiàstica de Catalunya

El dimarts 22 de març, en roda de premsa, el cardenal Zenón Grocholewski, prefecte de la Congregació per a l'Educació Catòlica, presentava el nou decret que reforma els estudis de Filosofia per als estudis eclesiàstics. En aquesta roda de premsa es va donar a conèixer l'itinerari de preparació del document des de l'any 2004 fins a la seva signatura definitiva pel papa Benet XVI el 28 de gener del 2011.

Aquest decret ha estat acollit amb gran interès. Des de feia temps, especialment les facultats eclesiàstiques de Filosofia de l'Estat espanyol (la Facultat de Filosofia de Catalunya, la de San Dámaso, a Madrid, la de la Universitat Pontifícia de Comillas, la de la Universitat de Navarra i la de la Universitat Pontifícia de Salamanca), però també facultats de Teologia i seminaris en general esperant aquest decret.

Missió important

L'Església ha confiat a les facultats i universitat eclesiàstiques la missió important de preparar amb especial cura els seus mateixos alumnes per al ministeri sacerdotal. Avui hi ha arreu del món prop de 50 facultats eclesiàstiques de Filosofia i més de 400 de Teologia. Les facultats eclesiàstiques de Filosofia tenen com a finalitat «investigar amb mètode científic els problemes filosòfics i, basant-se en el patrimoni filosòfic perennement vàlid, buscar la seva solució a la llum natural de la raó, i demostrar la seva coherència amb la visió cristiana del món, de l'home i de Déu, posant en relleu les relacions de la filosofia amb la teologia» (S. Chr 79,1).

Aquesta missió no és gens fàcil en els temps actuals. És cert que el decret arriba en un moment molt oportú, perquè ja feia temps que l'anomenat procés de Bolonya demanava amb urgència els canvis necessaris per adaptar-se al nou Espai Universitari Europeu d'Instrucció Superior. És sabut per tothom que la Santa Seu es va adherir a la Declaració de Bolonya el 19 de setembre del 2003. Des d'aleshores tots els centres superiors d'estudis eclesiàstics han patit un lent però clar procés de renovació. Procés que té llums i ombres en l'Estat espanyol.

D'altra banda, cal reconèixer els indubtables efectes positius de l'espai comú europeu almenys en quatre grans qüestions: la reordenació dels estudis per afavorir l'assimilació dels diversos sistemes universitaris europeus pel que fa a cicles i titulacions, el creditatge dels estudis segons l'European Credit Transfer System (ECTS), el suplement al diploma com a protocol que adjunta una informació detallada sobre les característiques dels estudis cursats per l'alumne i el control de qualitat dels estudis.

Algunes ombres

Però hi ha també ombres que d'una manera o d'una altra s'han anat de-

Estudiants a la biblioteca del Seminari Conciliar de Barcelona.

nunciant en els darrers mesos. En concret, l'escassa consideració envers els àmbits de la Filosofia i les Humanitats en els plans d'estudi vigents, la disminució universitària i el més gran control dels governs sobre el disseny dels continguts i matèries acadèmiques i, finalment, un sistema d'acreditació i avaluació dels professionals que té en excessiva consideració els aspectes purament formals de la seva docència o investigació.

En qualsevol cas, i pel que explícitament afecta l'aplicació del decret en el cas de les facultats eclesiàstiques i seminaris, la reforma afecta tres punts: el nombre d'anys dels estudis, el currículum dels estudis i el cos docent.

Pel que fa al cos docent, el document demana que sigui estable, format almenys de set docents que hauran d'aplicar-se a les matèries fonamentals, amb dedicació a temps complert, i àmpliament qualificat.

Aspecte innovador

Pel que fa a la durada dels estudis eclesiàstics, el decret disposa un pla de cinc anys (300 ECTS) distribuïts en dos cicles: el primer cicle de tres anys (batxillerat) i el segon cicle de dos (llicenciatura). Aquest és l'aspecte més innovador del decret, ja que no només planteja una disminució sinó un augment dels estudis en Filosofia, passant de quatre a cinc els anys necessaris per aconseguir la llicenciatura.

Pel que fa al ventall de les «disciplines obligatòries» (art. 60, 1), al marge de les ja conegudes com «filosofia del coneixement, filosofia de la natura, filosofia de l'home, metafísica o filosofia de l'ésser (juntament amb la teologia natural) i filosofia moral», el document afegeix ara una disciplina que és estructuradora de la raó: la lògica. I subratlla de manera particular

la importància de la metafísica.

Així, doncs, l'anomenat «bienni en filosofia» es continua presentant com a «propedèutica a la teologia» (S. Chr 72) i, tot i que el nombre d'anys es manté en dos, el decret adverteix de la necessitat que «les disciplines estrictament filosòfiques (ord., art. 60, 1a) hauran de tenir almenys el 60% del nombre de crèdits dels dos primers anys» (ord., art. 51, 1). Així, doncs, la Congregació és molt favorable al fet que els dos primers anys siguin principalment dedicats a la filosofia i subratlla la importància de les matèries sistemàtiques.

Objectiu de la reforma

És clar el propòsit de la reforma: enfortir els estudis de Filosofia com a necessària propedèutica a una teologia segura i, al mateix temps, un nou estímul perquè la filosofia pugui exercir el seu servei a la fe cristiana en

un ambient cada vegada més deshumanitzador. Ja l'encíclica *Fides et ratio* advertia que «la teologia ha tingut sempre i continua tenint necessitat de l'aportació filosòfica» (FR 77).

Així, doncs, «l'estudi de la filosofia té un caràcter fonamental i imprescindible en l'estructura dels estudis teològics i en la formació dels candidats al sacerdoti. No és casual que el currículum dels estudis teològics vagi precedit per un període de temps en el qual es preveu una dedicació especial a l'estudi de la filosofia» (FR 62). Igualment l'exhortació apostòlica *Pastores dabo vobis* del 1992 subratlla que «la preparació filosòfica és un moment essencial de la formació intel·lectual dels futurs sacerdots».

El document (preàmbul n. 12) atorga un lloc preminent a la filosofia de sant

Tomàs d'Aquino, en el sentit que li reconeix la seva exemplaritat. És veritat que no hi ha «una filosofia oficial de l'Església, ja que la fe com a tal no és una filosofia» (FR 76), però no totes les filosofies són compatibles amb la fe i amb una raó adient a la veritat. Hi ha punts essencials obligats que el document assenjala, com ara la filosofia de l'ésser, la capacitat de la raó per descobrir una veritat objectiva i universal i un coneixement metafísic vàlid; la unitat d'ànima i cos en l'home; la dignitat de tota persona; la importància de la llei natural i de les fonts de la moralitat, etc. (preàmbul n. 11)

Pont de diàleg

En el decurs de la roda de premsa on va ser presentat el document, el cardenal prefecte va anar desgranant afirmacions molt conegudes per tothom, però no per això menys urgents: la necessitat d'una articulació harmònica entre fe i raó, la necessitat de la fonamentació de la dignitat de la persona en una antropologia coherent amb la fe o la valoració creixent de la llei natural com a pont de diàleg en un món cada vegada més positivista i plural.

Des de la Facultat eclesiàstica de Filosofia de Catalunya hem rebut amb cor agraït aquesta reforma que, una vegada més, i en coherència amb la història i la tradició que acumula ja la nostra institució, situa la filosofia cristiana com un repte i al mateix temps un servei. Repte intel·lectual en un món cada vegada més necessitat de veritats sòlides que inspirin i engresquin una presentació raonable de la fe, i un servei a la reflexió teològica des d'una raó oberta al missatge evangèlic. Tant de bo que les seves propostes ens duguin a una més gran seriositat i una renovació permanent de tan digne encàrrec.

«L'estudi de la filosofia té un caràcter fonamental i imprescindible en l'estructura dels estudis teològics i en la formació dels candidats al sacerdoti»

Llibres

Un pastís deliciós

L'Aina està molt emocionada perquè s'acosta el Diumenge de Resurrecció, el dia que tradicionalment els padrins regalen als fillols la típica mona de Pasqua. A l'escola han fet una mona amb xocolata, guarnida amb pollets i plomes. L'Aina n'està molt satisfeta. Fins i tot se n'ha endut un tros a casa. Això no obstant, espera amb impaciència l'arribada del seu padrí, que sempre per aquestes dates l'obsequia amb la mona.

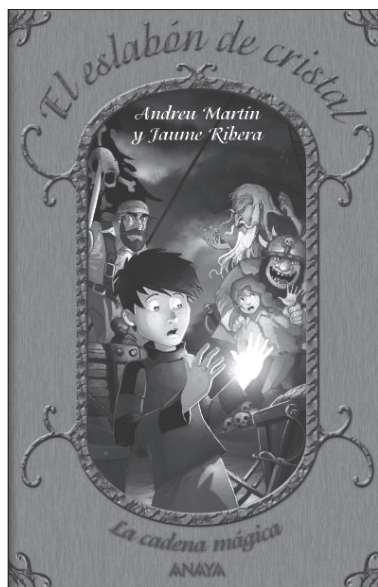
AA.DD., (text) i Màriam Ben-Arab (il·lustracions), El meu primer llibre de la mona. Editorial Estrella Polar, 2011, 12 pàg.

El món del motor

Benvinguts a Bujías City! Avui és el dia de la gran cursa! Tots els cotxes es preparen per a l'emocionant competició. Enzo és el favorit, però no és l'únic que vol guanyar la Copa de Bujías City. Llamurada Red té el motor a punt i Cobra, un cotxe que no respecta mai les regles, farà tot el possible per vèncer. Si t'agraden els cotxes i t'encanten les emocions de gran cilindrada, t'ho passaràs de meravella amb aquesta aventura plena d'acció.

Diane i Christyan Fox (text i il·lustracions), Enzo, el coche de carreras. Editorial Beascoa, 2011, 32 pàg.

Aventura fantàstica

Dos mons en conflicte comparteixen una mateixa terra fins que el gran mag del Forat crea el «món nou» i, amb ell, la cadena màgica de vidre capaç d'obrir-ne la porta. Héctor i Bijou descobreixen el món de les tenebres i, trobant-s'hi atrapatats, s'han d'enfrontar a pirates, bruixes i guerrers que volen passar al «món nou» per dominar-lo. Héctor i Bijou tracten d'evitar-ho i trobar les baules de la cadena màgica que els permetrà tornar a casa.

Andreu Martín i Jaume Ribera (text) i Juan M. Moreno (il·lustracions), El eslabón de cristal. Editorial Anaya, 2010, 144 pàg.

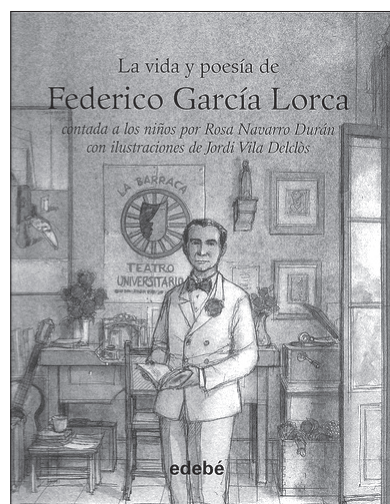
La meva joguina preferida

Editorial Base acaba de publicar una col·lecció de contes adreçats a nens de menys de dos anys que té els barrufets com a protagonistes principals. Aquesta vegada, el bebè barrufet s'ho vol passar bé i jugar amb el seu joguet preferit: l'osset de peluix. Però no el troba enlloc i es posa molt trist. Busca entre les seves joguines, rere la cortina, sota la cadira, damunt de la taula... i res de res. On deu ser el seu osset de peluix?

AA.DD. (text i il·lustracions), L'osset de peluix. Editorial Base, Col·lecció El Bebè Barrufet, 2011, 12 pàg.

Poesies immortals

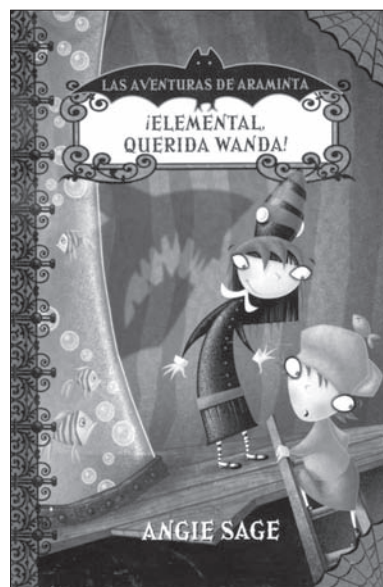
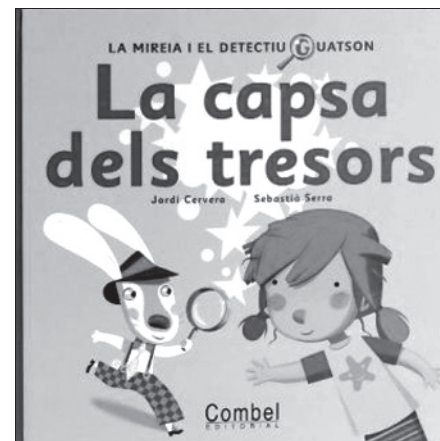
«Van abatre un esparver preciós, però abans, en el seu vol, havia escrit obres meravelloses. Havia creat música i bellesa: coses que no es poden matar perquè són immortals.» Amb aquestes paraules, els autors d'aquest llibre volen donar a conèixer als joves lectors la vida i l'obra d'un dels poetes més grans en llengua castellana: Federico García Lorca. *Romancero gitano*, *Yerma* o *La casa de Bernarda Alba* són algunes de les seves obres immortals.

Rosa Navarro Durán (text) i Jordi Vila Delclòs (il·lustracions), La vida y poesía de Federico García Lorca. Edebé, 2011, 44 pàg.

Història detectivesca

Aquest llibre presenta una història detectivesca en forma d'espectaculars *pop-up*. El cas es presenta força difícil: la Mireia, una nena de 4 anys, ha perdut la caixa dels tresors i demana ajuda desesperadament per trobar-la. El Conill Guatson, un expert detectiu, l'ajudarà a recuperar-la després de buscar per totes les habitacions de la casa amb constància i una bona dosi de paciència. El llibre inclou al final una caixa dels tresors per muntar.

Jordi Cervera (text) i Sebastià Serra (il·lustracions), La Mireia i el detectiu Guatson. La capsa dels tresors. Combel Editorial, 2011, 14 pàg.

Un cas estrany

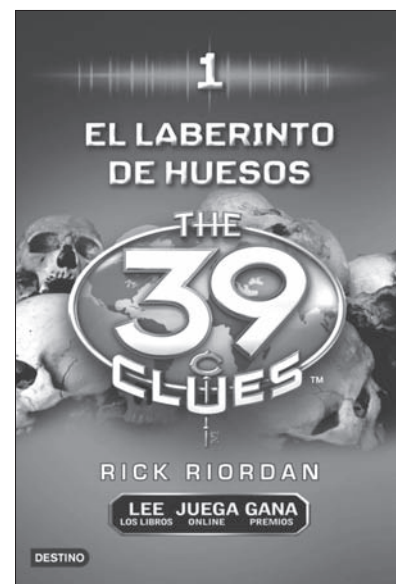
Araminta és una nena molt peculiar. Normalment, se les carrega quan alguna cosa «estranya» o «sospitosa» passa a la mansió Black, una casa encantada. I gairebé sempre, amb una mica de raó... No obstant això, aquesta vegada ella no té res a veure amb la desaparició de les granotes acróbates de Barry Wizzard, el pare de la seva bona amiga Wanda. Araminta està disposada a tot per netejar el seu bon nom. Fins i tot a obrir l'Agència de Detectius Black!

Angie Sage (text) i Jimmy Pickering (il·lustracions), ¡Elemental, querida Wanda! Editorial Montena, Col·lecció Las Aventuras de Araminta, 2011, 144 pàg.

Fenomen interactiu

Què passaria si descobrissis que la teva família és una de les més poderoses de tota la història de la humanitat? I si et diguessin que la font de poder de la família està amagada arreu del món, sota la forma de 39 pistes? I si, a més, et deixessin triar entre tenir un milió de dòlars... o aconseguir la primera de les pistes? Si fossis Amy i Dan Chaill, triaries la pista i començaries una cursa molt perillosa! Tot un fenomen literari interactiu.

Rick Riordan (text), El laberinto de huesos. Ediciones Destino, Col·lecció The 39 Clues, 2011, 224 pàg.

Crítica literària

La burgesia catalana al descobert

Pere Fàbregues
 Llibreter

Són molts els lectors que gaudeixen de la lectura de novel·les històriques properes, jo entre ells. És interessant recórrer de la mà de l'autor carrers i places que coneixem i trepitgem cada dia i fer-ho envoltats per una història i uns misteris, per això és novel·la, que et fa avançar pàgina a pàgina amb l'interès de la trama i amb el coneixement dels llocs. En aquest cas l'autora, ben coneguda pel món juvenil, ens obre, a més de moments reals, històrics, comprovats i comprovables, trets importants de la vida dins del convulsiu món de la burgesia catalana.

És una obra treballada, estudiada i documentada, en la qual la vida dels protagonistes es barregen amb els personatges reals dels diferents moments que transcorren com és ara la Setmana Tràgica, la dictadura de Primo de Rivera, la guerra civil en què es demostra que de civil no en va tenir gran cosa, i també fets ciutadans on hi ressalta l'incendi dels magatzems El Siglo, de les Rambles, que marca molt el transcurs de tota l'obra en la qual trobem escrits del proppassat any 2010 que la fa actual.

CARE SANTOS
Habitacions tancades
Planeta, 2011, 537 pàg.

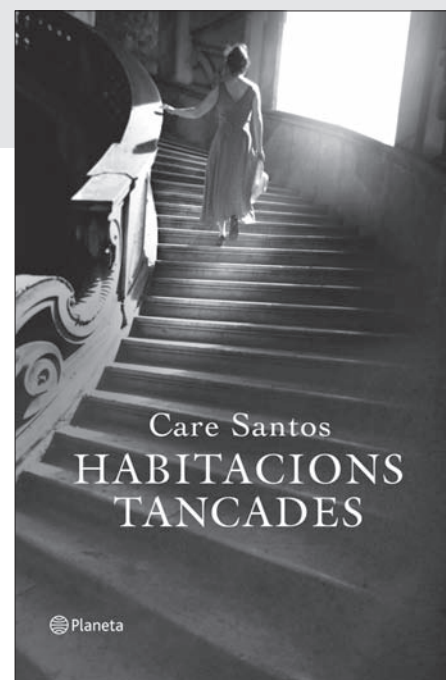
La família Lax és el nexa i són les seves aventures i quotidianitat el que ens manté l'interès. Família d'un gran poder econòmic que viu l'esplendor d'una època industrial i comercial que li permet luxes com ara l'estrena del primer Rolls Royce i que ens mostra com era aquella època en què la senyora de la casa, personatge que és tota una troballa, compra amb desmesura i en presumeix sense cap rubor. Dic que és una troballa perquè és ella qui enllaça amb l'espiritisme en els seus inicis a Barcelona i tot el seu misteri.

La vida d'amor, un personatge gelós, i una part del que en podríem dir novel·la negra amb assassinat inclòs, el descobriment del qual deixo sense esbrinar ja que penso que això és feina del lector i part de la seva intriga, conformen un tot que fa la lectura atractiva i això és que es pot demanar sempre

a l'autor: que ens faci voler avançar en el misteriós camí que ens obre amb el seu enginy i en aquest cas l'autora ho aconsegueix plenament.

Al final del llibre l'autora hi posa el que ella anomena un *Dramatis personae* on, per ordre alfabètic ens explica qui és cada personatge de la novel·la i si és real o de ficció. S'agraeix i, a més, en fa palès el vessant històric sense amagar la ficció dins del camp novel·lístic de l'obra. Ho trobo molt adient i honest.

Viureu els carrers del voltant de les Rambles, Xuclà, plaça Bonsuccés, el Passeig de Gràcia, el Passatge Domingo on hi tenen la casa senyorial i entrareu dins la casa on hi ha amagat el misteri de les *Habitacions tancades* i, fins i tot, tapiades. I no us dic res més perquè encara us acabaria xerrant el que no he de xerrar. El misteri final.

Crítica cinematogràfica

El retorn a l'educació de la consciència

Peio Sánchez
 Director del Departament
 de Cinema de l'arquebisbat
 de Barcelona

EN UN MUNDO MEJOR
DIRECTORA: Susanne Bier.
INTÈRPRETS: Mikael Persbrandt, Trine Dyrholm, Ulrich Thomsen, William Johnk Nielsen, Markus Rygaardes.
 Drama. 110 minuts.
 Dinamarca, Suècia, 2011

El personalisme en el cinema no està gens desfasat. La directora Susanne Bier continua la seva pista mostrant la consciència personal com el lloc prioritari per a la resolució dels grans conflictes mundials. Tot i que ara ja no es tracta d'una pel·lícula petita i barata del grup Dogma on va fer les primeres passes, sinó d'una pel·lícula feta amb amplitud de mires i guanyadora de l'Oscar a la millor pel·lícula estrangera d'enguany.

El punt de partida és el conflicte interior que viuen dos preadolescents, Christian i Elías. El seu origen rau en la impotència per superar les dificultats greus a les quals s'enfronten. Christian (William Johnk Nielsen) no accepta la mort de la seva mare i culpa el seu pare Claus —discret Ulrich Thomsen— de la dissolució de la llar. El seu interior és un polvori de violència. Elías (Markus Rygaardes), un bon jan maltractat per l'assetjament escolar d'un company i dels seus amics, veu que la seva família es trenca per la separació d'Antón, el seu pare idealitzat —magnífic Mikael Persbrandt— i Marianne —correcta Trine Dyrholm—, la seva mare angoixada per la responsabilitat familiar i laboral i insatisfeta per la distància del seu marit, absent com a metge cooperador a l'Àfrica.

El més interessant d'*En un mundo mejor* és que tot el que passa a petita escala en el drama de les relacions personals i familiars després es tradueix a escala global en les relacions socials. Per això la narració es planteja

en un doble registre geogràfic, com ja la directora va assajar a *Después de la boda* (2006), en aquell cas entre l'Índia i Dinamarca. Així la gènesi de la violència a l'Àfrica que destrueix la bellesa i les relacions té el mateix origen que els conflictes solucionats violentament a Dinamarca. Per això la pel·lícula comença i acaba amb les imatges d'infants al camp de refugiats a l'Àfrica, on Antón treballa de metge cooperador. Una mirada al futur per al qual la pel·lícula proposa una actitud ètica.

Alguns crítics han qüestionat la pel·lícula per moralista i tenen raó. El més curiós és que per a aquests

crítics la presa de posició ètica que fa la directora resulta sospitosa per manipuladora. Com si el cinema hagués d'aixecar acta de la realitat sense pretendre pendre-hi posició. En la proposta de Bier, la figura d'Antón representa l'opció ètica de reconèixer, tenir cura i esperar dels altres. A Dinamarca en dues seqüències resisteix una agressió desproporcionada i violenta d'un veí que es nega a canviar. A l'Àfrica guareix una persona que sap positivament que és una assassina. Aquesta postura, des dels seus límits i a pesar de les seves culpes, es converteix en orientadora per als joves, però només després d'aprendre d'ells en la seva pròpia experiència el cost de les accions violentes.

En una situació conflictiva en l'àmbit econòmic, polític i social com la que vivim, al cinema es multipliquen les històries sobre el perdó com propostes per obrir un futur enmig dels conflictes. Un perdó que té l'entraña en les decisions de cadascú i en el qual els joves haurien de fer el seu aprenentatge per desmuntar la violència dels mateixos conflictes interiors. Que el cinema aposti pel compromís és un signe d'esperança. No tot està perdut sempre que cada persona pugui canviar. La marca Dogma, ja molt endolcida per una tendència més plàstica i espectacular, apareix en les restes d'una càmera inestable, la violència del zoom o un muntatge amb talls ràpids que amenacen la serena continuïtat narrativa. La qual cosa es posa al servei de provocar inestabilitat i intriga a la narració. Una estranyesa a la pel·lícula és l'excentricitat de buscar el cel. Els dos primers plans contraposen una fusta corcada i un cel africà preciós. En els moments de més conflictes tant a l'Àfrica com a Dinamarca hi apareix el cel. I en algunes transicions el cel s'acompanya d'una banda sonora coral i contemplativa. Els darrers plans són ara de l'escorça d'un arbre viu i d'un sol destacat que irromp al cel. Certament, un cel estrany aquest, com diu d'Antón el seu company el doctor africà: «Ets un home estrany.» Estrany i transcendent, justament direm nosaltres.

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Armillas fetes de seda de teranyines?

No sé si heu captat bé el que hem posat per títol. Es tracta d'una notícia que ens ha arribat d'un assumpte que, diuen, és sobre la taula al departament de Defensa dels Estats Units: fabricar armilles antibales amb seda feta de les teranyines que l'aranya de l'espècie *Nephila clavipes* teixeix. Com hom sap, el fil que segrega una aranya per construir teranyines és una autèntica seda, però finíssima, és clar. Segons les espècies, totes les aranyes tenen un nombre determinat, fins a sis, de glàndules secretores sericíferes (així s'anomenen, o sigui portadores de seda) que els proporcionen el teixit que els permet fabricar trampes per caçar insectes, construir nius o fer-ne un capoll per embolcar la posta. Per molt fins que siguin aquests fils (els de l'aranya de jardí, *Aiope bruennichi*, tenen un gruix que no arriba a les tres mil·lèsimes d'un mil·límetre) tenen una enorme fortalesa. Potser no us ho creureu, però consultant un tractat competent ho podeu comprovar: un fil de teranyina és més fort que l'acer, més elàstic que el niló i deu vegades més resistent que la cel·lulosa. Aquestes propietats han fet que ja hi hagi hagut

«Nephila clavipes».

intents d'aprofitar aquesta seda per part de la humanitat. A principis del segle XVIII hi ha Xavier Saint-Hilaire de Montpellier que el 1709 presentava a la consideració pública uns guants i unes mitges

fetes de fil d'aranya. La cosa no li havia estat fàcil: per obtenir una lliura de seda havia necessitat 27.648 aranyes de l'espècie *Araneus diadematus*. I al 1865 B. G. Weiler ja presentava un debanador de la seda secretada per l'aranya *Nephila pumipes* que podia enrotllar-ne 140 metres per hora. Però això resultava més aviat car i caigué en l'oblit. El que ara els americans sembla que vulguin aconseguir és molt diferent. Ho explica Paul Hillyard, arcnòleg de Londres en *The Book of the Spider*: la *Nephila clavipes* és una aranya, més aviat dòcil, del Panamà, que produeix una seda de gran qualitat i el que es vol fer és clonar els gens que codifiquen la tela que fa per transferir-los a bacteris que la produïrien en gran quantitat. Una aventura biològica molt atrevida que no és pas que tingui gaires probabilitats d'èxit. Aquesta és la cosa. Nosaltres els desitgem bona sort però sense gaires esperances que arribin a teixir les armilles antibales que volen aconseguir amb aquesta tela.

L'univers de les galàxies

26. Les galàxies del «grup local»

Les galàxies són moltíssimes, probablement més que estrelles a la nostra galàxia que en té uns 200.000 milions. Però no es troben disperses uniformement pels espais còsmics a distàncies similars les unes de les altres, sinó que, en un 85% almenys, s'agrupen dins d'unes estructures que s'anomenen «cúmul de galàxies», els quals en poden contenir desenes o centenars i fins i tot milers. El cúmul de la constel·lació de Virgo, a uns 36 milions d'anys llum, és el més gran dels fins ara coneguts. El constitueixen unes 3.000 galàxies. I, dins de cada cúmul, les distàncies entre galàxies són proporcionalment petites. Hem dit «proporcionalment», perquè ho diem comparant amb la seva grandària i amb les distàncies entre estels d'una mateixa galàxia. Les estrelles entre elles, a la nostra galàxia, tenen una distància d'uns 5 anys llum de mitjana. Recordem que l'estrella més propera al nostre Sol és la «Proxima Centauri» que és a 4,2 anys llum. Totes les altres són més lluny. Ara bé, el diàmetre del Sol és de 1.392.530 km (=4,64 segons llum), i si comparem això amb 5 anys llum resulta que entre estrella i estrella hi ha de distància més de trenta milions de vegades el diàmetre d'una d'elles mitjaneta com el Sol. En canvi les separacions entre galàxia i galàxia d'un mateix cúmul, com que són de tan sols d'alguns centenars de milers d'anys llum, només resulten ser com de 5 a 10 vegades el diàmetre d'una galàxia mitjaneta. Els diàmetres galàctics, ja ho sabem, se'n van a unes quantes desenes de milers d'anys llum. La nostra el té de gairebé 90.000 i moltes superen els 100.000. No és estrany, doncs, que visualment es vegin properes entre elles. Afegim-hi, però, que entre cúmul i cúmul, la separació sí que arriba ja a uns quants milions d'anys llum.

La nostra galàxia també pertany a un cúmul. És un cúmul dels petits: només conté 20 galàxies, la nostra i 19 més.

S'anomena «grup local». Dins d'ell no hi ha expansió còsmica. De l'expansió de les galàxies descoberta per Hubble pròpiament se n'hauria de dir «expansió dels cúmul de galàxies», perquè dins de cada cúmul no hi ha expansió sinó, al contrari, tendència a condensar-se. Del grup local nostre formen part els dos «núvols de Magallanes» i la galàxia d'Andròmeda. Tenen la seva història, que és prou interessant de conèixer:

Els «núvols de Magallanes»

Quan el navegant Fernando de Magallanes (cognom portuguès equivalent al castellà Magallanes) estava fent la seva cèlebre circumnavegació al nostre planeta va observar el 1520 que des de l'hemisferi sud es veien al cel dues nebulositats relativament brillants i força extenses, i les va descriure al seu diari de bord. Com que només es poden veure des de l'hemisferi austral van trigar a ser estudiades pels astrònoms. No va ser fins dos segles més tard que es va construir el primer observatori astronòmic en aquell hemisferi. De moment reberen els noms de «Gran Núvol de Magallanes» i «Petit Núvol de Magallanes» i quan els professionals de l'astronomia es decidiren a fer-ne l'estudi veieren que no eren simples «núvols» o nebuloses sinó concentracions d'estrelles. I que no fossin de la Galàxia, sinó més lluny no es veié fins al segle XIX. És a dir, són, ara ho sabem, galàxies en la nomenclatura actual. Pel que fa a la distància, el càlcul fet amb les variables cefeides, la correcció de Badae i un afinament posterior, l'ha fixada amb una seguretat molt alta de 170.000 anys llum per al «Gran» i 200.000 per al «Petit». Això els fa ser les galàxies més properes que tenim. Tan properes que s'ha pogut comprovar que són autèntics satèl·lits de la nostra galàxia.

El «Gran Núvol» es troba a la constel·lació del Dorado i s'estén uns 3° pel cel,

cosa que equival a una extensió visual de sis diàmetres lunars. Fa com una forma de S de traç gruixut. A simple vista sembla una galàxia irregular i així la classificà Hubble (que només en veié fotografies) i és com la trobareu classificada en llibres d'astronomia de fa més de vint anys, però amb un bon telescopi es veu que és una galàxia espiral del tipus Sb, com la nostra si bé més petita. Els seus braços, poc lluminosos, només es veuen amb un instrument ben potent. Té un diàmetre d'uns 23.000 anys llum. Té estrelles de totes menes i també nebuloses, una de les quals s'anomena nebulosa Taràntula per la seva forma.

El «Petit Núvol», que és a la constel·lació de Tucan, té el diàmetre de 13.000 anys llum i aquesta sí que és una lr, irregular de debò.

Recentment s'ha observat que aquestes dues galàxies estan unides a la nostra per uns corrents d'hidrogen, cosa que demostra que ella els està xuclant matèria a causa de ser molt més gran. S'ha calculat que d'aquí a uns 20.000 milions d'anys les pot haver absorbit del tot. Els comptes fets per Douglas Lin, Burton Jones i Arnold Klemola ho demostren.

Entre les restants sobresurt la galàxia d'Andròmeda

És la «nebulosa extragalàctica» M 31 del catàleg de Messier i la 224 del NGC. És la més semblant a la nostra de totes les galàxies que es poden observar amb detall amb el telescopi. Una mica més gran però també del tipus Sb. Es troba a poc més de dos milions d'anys llum de nosaltres. El valor més aproximat d'aquesta distància, calculat recentment, és de 2.250.000, unes 25 vegades el diàmetre de la nostra, i se'ns acosta a una velocitat d'uns 200 km/seg; ho fa perquè encara forma part del grup local. A ull nu es veu com un piquet borrós de 5a magnitud a la constel·lació que li dona nom. Amb el

telescopi es veu molt més extensa: ocupa una regió del cel que arriba a uns 4°, o sigui vuit diàmetres lunars, però només si se'n fa una fotografia amb llarga exposició; en una visió òptica ordinària es veu de tan sols un grau. El que passa és que els seus braços més externs tenen una lluminositat molt feble.

Quan el 1885 hi va aparèixer una supernova no hi va haver cap observatori que l'estudiés. Va ser una llàstima, i és que aleshores no se sospitava la llunyania d'aquesta galàxia i no se suscità prou interès pel fenomen. Ara només en sabem que va brillar com 100.000 milions de sols, perquè s'enregistrà com de 6a magnitud i fent el càlcul, per la distància, resulta que va ser aquesta la seva brillantor intrínseca.

El que avui dia també en sabem és que té un enorme forat negre en el nucli, cosa que, ja ho vam dir, també li passa a la nostra galàxia. Les determinacions que s'hi ha fet ja no deixen lloc al dubte. Fins fa poc era només una suposició.

Com la nostra té també com a satèl·lits dues galàxies més petites al seu entorn: una és M 32 del catàleg de Messier, l'altra, no observada per Messier és la NGC 205. Totes dues són del tipus el·líptic, la M 32 és una E2 i l'altra una E6.

Fins ara hem citat sis galàxies del grup local, comptant les que són satèl·lits de les dues més grans. De les 14 restants hem de dir que una ja la va observar Messier, és la M 33, que es troba a la constel·lació del Triangle, i és del tipus espiral amb un diàmetre de 46.000 anys llum. I les altres, totes més petites, són dues irregulars i la resta el·líptiques, amb uns diàmetres compresos entre 10.000 i 1.000 anys llum. No ens entretenim a detallar-les. Aquest grup local avui dia ha estat ben estudiat. Les vint galàxies que l'integren es mantenen unides per la gravetat i formen una unitat dins de l'univers. Amb el temps poden convertir-se en una massa única.

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA

“Grup Avant” TERRASSA

64.169 PARTICIPANTS

XXVI CONCURS BÍBLIC
XXII CONCURS BÍBLIC DE REDACCIÓ
XII CONCURS BÍBLIC DE DIBUIX
III CONCURS BÍBLIC INFORMÀTIC
Tema: “LA BÍBLIA, FONT DE VALORS
HUMANS I SOCIALS”

VEREDICTE

A través d'aquesta nota, queda oficialment notificat.

Enguany, com ja dèiem a les bases, els premis es lliuraran a cada bisbat.

Volem agrair a CATALUNYA CRISTIANA tot el suport i la bona acollida i difusió que ha realitzat a través de les seves pàgines. Els centres premiats rebran de forma gratuïta aquest exemplar de CATALUNYA CRISTIANA amb els resultats del concurs

LLOCS DE LLIURAMENT DE PREMIS

Dia: 19 de maig (dijous) a les 6 de la tarda

Bisbat de **LLEIDA**: Acadèmia Mariana Casa de l'Església c/ Acadèmia, s/n. LLEIDA

Dia: 21 de maig (dissabte) a les 11 del matí

Arquebisbat de **BARCELONA** – Bisbat de **TERRASSA**: Centre Cultural UNNIM de la Caixa Terrassa Rambla d'Egara, 340 TERRASSA

Bisbat de **TORTOSA**: Seminari Carretera d'accés al Seminari, s/n TORTOSA

Bisbat de **GIRONA**: Casal del Bisbe Cartanyà Antic Roca, 38 GIRONA

Bisbat de **VIC**: Col·legi La Salle Av. de la Pau, s/n MANRESA

Bisbat de **S. FELIU DE LLOBREGAT**: Casa de l'Església (Bisbat) Plaça de Catalunya, 4-8 S. FELIU LLOB.

Arquebisbat de **TARRAGONA**: Col·legi La Salle Av. Països Catalans TARRAGONA

Bisbat de **SOLSONA**: Col·legi Arrels de Secundària Av. Cardenal Tarancón, 49 SOLSONA

Dia: 21 de maig (dissabte) a les 10.30 del matí

Bisbat de **LA SEU D'URGELL**: Casa del Bisbat d'Urgell Pati de Palau, n 1-5 SEU D'URGELL

PREMIATS ARQUEBISBAT BARCELONA

PREMI	CAT.	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	PRIMERA	Franceska Rodriguez Càceres	Col·legi Mare Alfonsa Cavín	Barcelona
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	SEGONA	Ariadna Lopez Valverde	Col·legi Sant Josep Obrer	L'Hospitalet de LL.
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	TERCERA	Elena Farrés Granados	Col·legi Sta. Teresa de Jesús	Barcelona
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	Ester Cabré Martínez	Col·legi Anna Ravell	Barcelona
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	Gemma Marquéz Rosell	Col·legi Tecla Sala	L'Hospitalet de LL.
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	Sofia Puvill Balcells	Escola Infant Jesús	Barcelona
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	Maria Herrero Almarcha	Col·legi Lestonac	Barcelona
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	David Lucena Peris	Col·legi Sant Josep-Teresianes (Gracia)	Barcelona
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	Marc Orfila Lopez	Col·legi Escolàpies-La Immaculada	El Masnou
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		Sergi Martínez Aranda	Col·legi Urgell	Barcelona
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		Valentina Soto	Ceip La Farigola del Clot	Barcelona
PREMIS PER ESCOLES	PRIMER PREMI		Col·legi Sagrat Cor de Jesús	Barcelona
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 1ª CAT		Col·legi Sant Medir	Barcelona
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 2ª CAT		CEIP Planes i Casals	Badalona
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 3ª CAT		Col·legi Salesians Sant Josep	Barcelona
PREMIS PARRÒQUIES	PRIMER PREMI		Catequesi Pares Carmelites	Badalona
PREMI INDIVIDUAL	CATEQUESI	Berta Cascante Hosta	Parròquia Mare de Déu de la Salut	Barcelona
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 1ª CAT	Ricard Torres Montoya	Col·legi -Sagrada Família-Horta	Barcelona
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 2ª CAT	Alba Bacardit Riulas	Col·legi Sant Josep Teresianes	Barcelona
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 3ª CAT	Ariadna Sanchis Magallón	Col·legi Mare de Déu de la Mercè	Barcelona
XII CONCURS DE DIBUIX	CATEQUESI	Carlos Trias Calpe	Parròquia S. Joan Baptista Maria Vianney	Barcelona
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	Judith Mainer	Col·legi Mare de Déu dels Àngels	Barcelona
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	Júlia Miró Omella	Col·legi Pare Manyanet	Barcelona
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	Paula Cledera Parrilla	Col·legi Escolàpies La Immaculada	El Masnou
XII CONCURS DE DIBUIX	ACC. CATEQUESI	DESERT	DESERT	DESERT
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI Compartit- Grup 0	Guillem Birba	Col·legi Escolàpies-La Immaculada	El Masnou
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI Compartit- Grup 0	Maria Jordana	Col·legi Escolàpies-La Immaculada	El Masnou
III CONCURS INFORMÀTIC	1er PREMI Grup A	Angela Solís Sayago	Col·legi Cor de Maria	Mataró
III CONCURS INFORMÀTIC	ACCÈSSIT- Grup A	Laura Calise García	Col·legi Cor de Maria	Mataró
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI-Grup B	DESERT	DESERT	DESERT
XXIIè CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	1r PREMI-Grup A	Josep Papaseit Alcaraz	Col·legi Sant Josep Obrer	L'Hospitalet de LL.
XXIIè CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	Accèssit GRUP A	Lourdes Fiorella Pérez Rodriguez	Col·legi Sant Josep Obrer	L'Hospitalet de LL.
XXIIè CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	1r PREMI-Grup B	DESERT	DESERT	DESERT

PREMIATS ARQUEBISBAT TARRAGONA

PREMI	CAT.	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	PRIMERA	Patricia Fonseca Barbosa	CEIP Mare de Déu de la Roca	Mont-roig del Camp
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	SEGONA	Judit Aragones Abella	CEIP Antoni Vilanova	Falset
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	TERCERA	Clara Creus Culubret	Col·legi La Salle	Tarragona
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	Pau Nolasco Mestre	Col·legi Sant Pau Apòstol	Tarragona
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	Arnau Vidal Escudé	Col·legi Sagrat Cor	El Vendrell
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	José Crespo Molina	Col·legi M ^{re} Rosa Molas	Reus
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	Clara Esteban Alvarez	Col·legi Sagrat Cor de Jesús	Tarragona
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	Agnes Racionero Gassull	IES Joan Puig i Ferrater	La Selva del Camp
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	Judit Campdepados Barrios	Col·legi Mare de Déu de la Serra	Montblanc
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		Robert Ferrer Saiz	CEIP de Pràctiques	Tarragona
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		Mireia Ferrez Lopez	CEIP de Pràctiques	Tarragona
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		Vida Pallejà Sanchiz	Col·legi Sant Rafel	La Selva del Camp
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		Jordi Rofes Baiget	Col·legi Sant Rafel	La Selva del Camp

Continua

PREMIATS BISBAT LLEIDA

PREMI	CAT.	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	PRIMERA	Miriam Maldonado Liebana	Col·legi Episcopal	Lleida
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	SEGONA	Xènia Rudon Flores	CEDAC L'Anunciata-Dominiques	Lleida
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	TERCERA	Nerea Alvarez Bueno	Col·legi Santa Anna	Lleida
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	Xavier Aranda Franco	CEIP Magranes	Lleida
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	Laura Tarragó Sola	Col·legi Sagrada Família	Lleida
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	Nuria Nasarre Puyuelo	Col·legi Lestonac	Lleida
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	Judit Perez Roca	CEIP Sant Jaume	La Granja d'Escarp
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	Eloi Moreno Segura	Col·legi Mare de Déu de Montserrat	Les Borges Blanques
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	Moisés Gorreta Padillo	IES Joan Oró	Lleida
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		Estela Perez Toribio	CEIP Joc de la Bola	Lleida
PREMIS PER ESCOLES	PRIMER PREMI		CEIP Frederic Godàs	Lleida
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 1ª CAT		CEIP Joc de la Bola	Lleida
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 2ª CAT		CEIP Carrasumada	Torres de Segre
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 3ª CAT		IES Alcarràs	Alcarràs
PREMIS PARRÒQUIES	PRIMER PREMI		Parròquia Mare de Déu del carme	Lleida
PREMI INDIVIDUAL	CATEQUESI	DESERT	DESERT	DESERT
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 1ª CAT	Jordi Garrié Amigó	CEIP Teresa Bergadà	Alguaire
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 2ª CAT	Ainoha Aranega Baños	CEIP Joc de la Bola	Lleida
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 3ª CAT	Lorena Arévalo	IES Escola del Treball	Lleida
XII CONCURS DE DIBUIX	CATEQUESI	DESERT	DESERT	DESERT
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	Paula Cortés Henares	CEIP Joc de la Bola	Lleida
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	Pol Criado Martínez	CEIP Frederic Godàs	Lleida
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	Esteban Baiget Manzanares	IES Maria Rubies	Lleida
XII CONCURS DE DIBUIX	ACC·CATEQUESI	DESERT	DESERT	DESERT
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI-Grup 0	Judith Moreno Magallon	FEDAC L'Anunciata-Dominiques	Lleida
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI Compartit-Grup A	Raquel Aragonés	FEDAC L'Anunciata-Dominiques	Lleida
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI Compartit-Grup A	Magda Cardona	FEDAC L'Anunciata-Dominiques	Lleida
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI Compartit-Grup A	Laura Salmerón	FEDAC L'Anunciata-Dominiques	Lleida
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI-Grup B	DESERT	DESERT	DESERT
XXIIè CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	1r PREMI-Grup A	Santi Xuclà Castro	IES Escola del Treball	Lleida
XXIIè CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	1r PREMI-Grup B	DESERT	DESERT	Lleida

PREMIATS BISBAT SANT FELIU DE LLOBREGAT

PREMI	CAT.	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	PRIMERA	Núria Punyet Valls	Col·legi Mare del Diví Pastor	Capellades
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	SEGONA	Elena Montes Alaejos	Col·legi Bon Salvador	Sant Feliu de Llobregat
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	TERCERA	Maria Elisa Delgado Tejedor	Col·legi Sagrada Família	Gavà
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	Cristina Català Granado	CEIP Àngela Roca	Viladecans
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	Claudia Aguila Gimenez	CEIP Àngel Guimerà	Sant Andreu de la Barca
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	Anna Cordente Ranz	Col·legi La Mercè	Martorell
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	Laura Garcia Ibañez	CEIP Josep Masclans	Vallbona d'Anoia
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	Julia Jarne Ferrer	Col·legi Mare de Déu del Carme	El Prat de Llobregat
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	Albert Castellón Fernandez	IES Vall d'Arús	Vallirana
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		Mariona Gonzalez Reis	Col·legi Sant Bonaventura	Vilanova i la Geltrú
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		Eric Gomez Vituri	CEIP Sant Josep	Sant Vicenç dels Horts
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		Alba Màrquez	CEIP Eramprunyà	Gavà
PREMIS PER ESCOLES	PRIMER PREMI		CEIP Jaume Balmes	Corbera de Llobregat
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 1ª CAT		CEIP Avinyonet del Penedès	Avinyó Nou
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 2ª CAT		CEIP Sant Jaume	El Prat de Llobregat
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 3ª CAT		IES El Palau	Sant Andreu de la Barca
PREMIS PARRÒQUIES	PRIMER PREMI		Parròquia de Sant Pere i Sant Pau	El Prat de Llobregat
PREMI INDIVIDUAL	CATEQUESI	Naomi Arteaga Valle	Parròquia de Sant Joan Baptista	Sant Joan Despí
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 1ª CAT	Ariadna Mas Garcia	CEIP Àngel Guimerà	Sant Andreu de la Barca
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 2ª CAT	Anna Navarro Ansaldo	Mare del Diví Pastor	Capellades
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 3ª CAT	Dahiana Benitez	IES Can Margarit	Corbera de Llobregat
XII CONCURS DE DIBUIX	CATEQUESI	Joao Marcos P. da Silva	Parròquia St. Pere Apòstol	San Boi de Llobregat
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	Laura Ruiz Montero	Col·legi Bon Salvador	Sant Feliu de Llobregat
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	Blanca Galdón Pulido	Col·legi Sgda. Família	Viladecans
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	Antonio Mora Cabrerizo	IES Vall d'Arús	Vallirana
XII CONCURS DE DIBUIX	ACC·CATEQUESI	Jordi Vendrell Gallart	Parròquia de St. Esteve	Ordal
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI Compartit-Grup 0	Àlex Miquel	Parròquia de Santa Maria de la Salut	Castelldefels
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI Compartit-Grup 0	Pau Ferran	Parròquia de Santa Maria de la Salut	Castelldefels
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI Compartit-Grup 0	Roger Cubedo	Parròquia de Santa Maria de la Salut	Castelldefels
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI Compartit-Grup A	Maria del Mar Ferran	Parròquia de Santa Maria de la Salut	Castelldefels
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI Compartit-Grup A	Carla Sandoval	Parròquia de Santa Maria de la Salut	Castelldefels
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI Compartit-Grup A	Ramón Gimenez Fernández	Col·legi Bon Salvador	Sant Feliu de Llobregat
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI Compartit-Grup B	Cristian López Tribaldos	Col·legi Bon Salvador	Sant Feliu de Llobregat
XXIIè CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	1r PREMI-Grup A	Patricia de Torres Gimeno	Col·legi Bon Salvador	Sant Feliu de Llobregat
XXIIè CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	Accèssit GRUP A	Maria Teresa Guarro Carreras	Escola Acadèmia Apiària	Piera
XXIIè CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	1r PREMI-Grup B	Oleguer Casas Lascorts	Col·legi Bon Salvador	Sant Feliu de Llobregat
XXIIè CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	ACCÈSSIT-Grup B	Joana Lladó Bordas	Col·legi Bon Salvador	Sant Feliu de Llobregat

PREMIATS BISBAT SOLSONA

PREMI	CAT.	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	PRIMERA	Claudia Guillem Ruiz	Col·legi Fundació Privada El Carme	Mollerussa
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	SEGONA	Marta Nasarre Rosell	Escola Vedruna	Berga
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	TERCERA	Claudia Cases Prat	Escola Arrels Secundària	Solsona
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	Laia Rodriguez Gonzalez	Escola Arrels de Primària	Solsona
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	Ester Bacardit Vilaseca	CEIP Mare de Déu del Patrocini	Cardona
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	Clara Martí Quesada	CEIP Jaume Balmes	Cervera
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	Eva Vilarades Riu	CEIP Sta. Maria	Avià
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	Sergi Canal Aguilera	Escola Xarxa	Berga
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	Domènec Caus Enriquez	IES Alfons Costafreda	Tàrraga
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		Aina Baró Llumà	Escola Arrels I	Solsona
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		Joel Baró Llumà	Escola Arrels I	Solsona
PREMIS PER ESCOLES	PRIMER PREMI		Col·legi Sagrat Cor de Jesús	Súria
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 1ª CAT		CEIP Francesc Macià	Súria
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 2ª CAT		Col·legi Mare de Déu del Carme	Cardona
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 3ª CAT		IES Lo Pla d'Urgell	Bellpuig
PREMIS PARRÒQUIES	PRIMER PREMI		Parròquia La Assumpció	Deltebre
PREMI INDIVIDUAL	CATEQUESI	Marcel Casas Marmi	Parròquia Ntra. Sra. Dels Àngels	Casserres
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 1ª CAT	Genis Miquel Bergadà	Col·legi El Carme	Mollerussa
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 2ª CAT	Pau Aguilera Gualdo	Escola Arrels Primària	Solsona
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 3ª CAT	Mireia Garells Sendrós	IES Alfons Costafreda	Tàrraga
XII CONCURS DE DIBUIX	CATEQUESI	Elia Paris Comenge	Parròquia de Sta. Maria de l'Alba	Tàrraga
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	Juan José Roldán Querol	CEIP Sant Gil	Torà
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	Àngels Garcia Solà	CEIP Francesc Macià	Súria
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	Aina Verdés Font	IES Guissona	Guissona
XII CONCURS DE DIBUIX	ACC·CATEQUESI	Aleix Lopez Simón	Parròquia de Sant Cristòfol	Súria
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI-Grup 0	DESERT	DESERT	DESERT
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI-Grup A	DESERT	DESERT	DESERT
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI-Grup B	DESERT	DESERT	DESERT
XXIIè CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	1r PREMI-Grup A	DESERT	DESERT	DESERT
XXIIè CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	1r PREMI-Grup B	DESERT	DESERT	DESERT

PREMIATS BISBAT TERRASSA

PREMI	CAT.	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	PRIMERA	Natalia Cabello Juidias	CEIP Bernat de Mogoda	Sta. Perpètua de Mogoda
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	SEGONA	Meritxell Cruz Aniento	Col·legi Claret	Sabadell
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	TERCERA	Laura Navarrete Clos	IES El Vern	Lliçà de Vall
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	Manel Molina Peña	CEIP Bertí	L'Ametlla del Vallès
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	Andrea Fresno	CEIP Pau Vila i Dinarés	Terrassa
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	Oriol Panadés Catarineu	Col·legi Cor de Maria	Sant Celoni
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	David Morton Vizcay	Europa Internacional School	Sant Cugat del Vallès
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	Anna Perez Dominguez	Col. Sant Josep de Calassanç-Escolàpies	Sabadell
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	Ariadna Cuadras Martinez	Col·legi Mare del Divi Pastor	Sabadell
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		Daniel Martinez Cortés	Col·legi El Pinar de Ntra· Sra·	Valldoreix
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		Cristian Arco Fernandez	CEIP Germans Amat	Terrassa
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		Sergi Ordi Pujol	CEIP El Vallès	Terrassa
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		Raul Gutierrez Casquero	CEIP El Vallès	Terrassa
PREMIS PER ESCOLES	PRIMER PREMI		Centre d'estudis Gresol	Terrassa
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 1ª CAT		Col·legi Sta· Teresa de Jesús	Terrassa
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 2ª CAT		Escola Vedruna c/· Vall	Terrassa
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 3ª CAT		Col·legi El Pinar de Ntra· Sra·	Valldoreix
PREMIS PARRÒQUIES	PRIMER PREMI		Parròquia del Sant Esperit	Terrassa
PREMI INDIVIDUAL	CATEQUESI	Daniel Rubio Arrufat	Parròquia de Sant Cristòfol	Terrassa
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 1ª CAT	Judith Gordillo Ullés	CEIP Pau Vila Dinarés	Terrassa
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 2ª CAT	Maria Vaillo Solé	Col·legi Sagrada Familia	Sabadell
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 3ª CAT	Ivet Armengol Tapiolas	IES Matadepera	Matadepera
XII CONCURS DE DIBUIX	CATEQUESI	DESERT	DESERT	DESERT
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	Natalia Jimenez Cot	Col·legi Airina	Terrassa
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	Matthew Sarret Ronksley	Col·legio Cor Immaculat de Maria	Sentmenat
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	Oriol Oms Moragues	IES Polinyà	Polinyà
XII CONCURS DE DIBUIX	ACC· CATEQUESI	DESERT	DESERT	DESERT
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI Compartit-Grup 0	Júlia Fumas	IES de Lliçà	Lliçà de Munt
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI Compartit-Grup 0	Ariadna Roca	IES de Lliçà	Lliçà de Munt
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI Compartit-Grup 0	Lara Pérez	IES de Lliçà	Lliçà de Munt
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI-Grup A	Miquel Alcón Doganoc	Col·legi La Salle	Montcada i Reixac
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI-Grup B	DESERT	DESERT	DESERT
XXIIè CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	1r PREMI-Grup A	Andrea Ventrua Martinez	Col·legi El Pinar de Ntra. Sra.	Valldoreix
XXIIè CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	Accèssit GRUP A	Judith Miguel Pàez	Col·legi La Salle Montcada	Montcada i Reixac
XXIIè CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	1r PREMI-Grup B	Carla Sebastián Pegolo	Col·legi El Pinar de Ntra. Sra.	Valldoreix

PREMIATS BISBAT TORTOSA

PREMI	CAT.	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	PRIMERA	Lara Lopez Muñoz	CEIP Jaime Sanz	Peníscola
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	SEGONA	Jordi Ortega Vidiella	CEIP Llorenç Vallespi Vidiella	Benifallet
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	TERCERA	Julia Bel Bel	Col·legi Ntra. Sra. de la Consolació	Tortosa
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	Laura Chavarria Solé	CEIP Daniel Magrané	Jesús
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	Joan Boix Berengué	CEIP El Temple	Tortosa
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	Bernat Llop Sabaté	CEIP Pamies	Ginestar
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	Martina Peiró Alfara	Col·legi Ntra. Sra. de la Consolació	Vinaròs
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	Marta Montaña Loscos	Col·legi Sta. Teresa	Móra d'Ebre
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	Naiara Lopez Alcazar	IES Els Alfacs	Sant Carles de la Ràpita
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		Vanessa Alameda Ripoll	CEIP Marcel·li Domingo	Tivissa
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		Alba Serrat	CEIP Jaime Sanz	Peníscola
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		Marta Herrera Garrido	CEIP Marquès de Benicarló	Benicarló
PREMIS PER ESCOLES	PRIMER PREMI		Col·legi Teresià	Tortosa
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 1ª CAT		Col·legi Sta· Teresa de Jesús	Mora Ebre
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 2ª CAT		IES Mare de Déu del Portal	Batea
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 3ª CAT		Col·legi La Salle	Benicarló
PREMIS PARRÒQUIES	PRIMER PREMI		Parròquia Mare de Déu del Roser	Masdenverge
PREMI INDIVIDUAL	CATEQUESI	Alba Arayo Bonfill	Parròquia Sagrat Cor de Jesús	Amposta
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 1ª CAT	Paula Ramirez Arenós	CEIP Jaume Sanz	Peníscola
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 2ª CAT	Màrius Sala	CEIP Pamies	Ginestar
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 3ª CAT	Marta Santo Tomás Fernandez	Col·legi Teresià	Tortosa
XII CONCURS DE DIBUIX	CATEQUESI	DESERT	DESERT	DESERT
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	Miguel Matamoros Millàn	CEIP Joan Baptista Serra	Alcanar
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	Ainoa Margalef	CEIP Llorenç Vallespi Vidiella	Benifallet
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	Mar Caballer Castells	IES Els Alfacs	Sant Carles de la Ràpita
XII CONCURS DE DIBUIX	ACC· CATEQUESI	DESERT	DESERT	DESERT
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI Compartit-Grup 0	Edgar Puertas	CEIP Sant Miquel	Ascó
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI Compartit- Grup 0	Noé Montaña	CEIP Sant Miquel	Ascó
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI-Grup A	Àlex Sánchez Aduna	IES Joan Coromines	Benicarló
III CONCURS INFORMÀTIC	ACCÈSSIT- Grup A	Mihai Copil	IES Manuel Sales i Ferré	Ulldecona
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI Compartit-Grup B	Bernat Molina Gil	IES Joan Coromines	Benicarló
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI Compartit-Grup B	Guillermo Soriano Blasco	IES Joan Coromines	Benicarló
XXIIè CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	1r PREMI-Grup A	DESERT	DESERT	DESERT
XXIIè CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	1r PREMI-Grup B	Franc Homedes Palau	IES Joan Coromines	Benicarló

PREMIATS BISBAT VIC

PREMI	CAT.	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	PRIMERA	Martina Garcia Otero	CEIP Josep Orriols i Roca	Moià
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	SEGONA	Adrià León Lopez	Col·legi Presentació de la Mare de Déu	Prats de Lluçanès
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	TERCERA	Nerea Olivares Herrera	Escola Paidos	Sant Fruitós de Bages
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	Laura Vilaseca Corderroure	CEIP Llevant	Oristà
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	Thomas Boateng	Col·legi Sta. Caterina de Siena	Vic
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	Olga Solà Montrabeta	CEIP Montbou	Sta. Margarida de Mont.
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	Maria Bigas Comas	Col·legi Sagrats Cors	Sant Hipolit de Voltregà
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	Julián Sanchez Paez	Escola Vedruna	Ripoll
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	Júlia Traveria Solà	Col·legi Sant Miquel dels Sants	Vic
PREMIS PER ESCOLES	PRIMER PREMI		Col·legi Pare Coll	Vic
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 1ª CAT		CEIP Garcia Fossas	Igualada
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 2ª CAT		CEIP Jorba	Jorba
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 3ª CAT		IES Almatà	Balaguer
PREMIS PARRÒQUIES	PRIMER PREMI		Parròquia Sta· Maria de la Seu	Manresa
PREMI INDIVIDUAL	CATEQUESI	Isabel Benitez Galindo	Parròquia de Sant Josep	Manresa
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 1ª CAT	Raul Gomez Perez	Escola Vedruna	Ripoll
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 2ª CAT	Vicent Lamarca Diaz	CEIP La Vall	Osor
XII CONCURS DE DIBUIX	PREMI 3ª CAT	Nuria Cuatrecases Font	Col·legi Sagrats Cors	Torelló
XII CONCURS DE DIBUIX	CATEQUESI	Pere Requena Sucarrats	Parròquia de Sant Joan	Avinyó
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	Alba Ambrós Roig	Col·legi Mare de Déu del Roser	Sant Vicenç de Castellet
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	Marina Toledo Muñoz	CEIP Castell d'Odena	Odena
XII CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	Alba Masnou Barnils	Col·legi Sagrat Cor de Jesús	Vic
XII CONCURS DE DIBUIX	ACC· CATEQUESI	Vanessa Lopez Santiago	Parròquia de Sant Joan	Sant Joan de Vilatorrada
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI - Grup 0	Isabel Arana Muñoz	Col·legi La Salle	Manresa
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI - Grup A	Mohamed Bouzagou i Ouali	Col·legi La Salle	Manlleu
III CONCURS INFORMÀTIC	1r PREMI - Grup B	DESERT	DESERT	DESERT
XXIIè CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	1r PREMI-Grup A	DESERT	DESERT	DESERT
XXIIè CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	1r PREMI-Grup B	DESERT	DESERT	DESERT

Joan Armengol, una trajectòria brillant i activa

Enric Frigola
Coordinador de Ràdio Estel

El 7 d'abril passat es van lliurar els premis Ràdio Associació de Catalunya 2011, altament valorats pels professionals de la ràdio en català. Amb ells es vol recordar la tasca desenvolupada per la primera emissora que va emetre íntegrament en català abans de l'any 1936, i que en pocs anys va aconseguir incidir d'una manera extraordinària en la societat catalana de l'època.

En entrar les tropes franquistes a Barcelona Ràdio Associació de Catalunya, que havia esdevingut la veu oficial de la Generalitat durant la guerra civil, fou arrabassada als seus propietaris i amb un altre nom continuà funcionant com si res no hagués passat. Sortosament encara hi ha gent que pot explicar aquell espoli, com la gironina Francina Boris, que va ser testimoni dels anys daurats de l'emissora abans de ser sotmesa al règim franquista.

Una de les persones que va veure reconeguda la seva trajectòria en l'acte d'atorgament dels guardons és el nostre company Joan Armengol, que realitza el programa *Amb llum pròpia* cada divendres a les deu de la nit.

Joan Armengol és un dels professionals més brillants de la història de la ràdio catalana. Durant molts anys totes les activitats més importants de caire econòmic, cultural i social passaven per ell. I moltes vegades, si l'Armengol no se'n feia ressò, simplement no eren notícia. Des de l'escenari de Ràdio Barcelona va ser testimoni de molts moments històrics de la segona meitat del segle XX.

Després va passar de la ràdio a la televisió, concretament al centre català de TVE, on va continuar aportant el seu talent. Antològics són els seus programes dedicats a Montserrat Caballé i a Pau Casals; sobretot aquest últim, que ha esdevingut un document excepcional per la rellevància del personatge.

Des de fa anys Joan Armengol forma part del quadre de col·laboradors de Ràdio Estel amb un programa d'una hora per on van passant els personatges més destacats de la vida catalana, els protagonistes de la història més recent. Tot un luxe per a la nostra ràdio.

En recollir el guardó que li va ser atorgat pel Jurat dels Premis Ràdio Associació, Joan Armengol va parlar d'una possible retirada, però el fort aplaudiment amb el qual va ser rebut i acomiadat segur que el deuen haver fet repensar la seva intenció, si és que realment la tenia. A la gent com ell li costa estar inactiva.

Esperem tenir-lo amb nosaltres durant molts anys encara.

Joan Armengol dirigeix i presenta «Amb llum pròpia», els divendres a les 22h.

Graella de Ràdio Estel

Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari
0.00	Completes des de Sta. Maria de Solius l'Evangeli							0.00
							De matinada	
1.00	Dietaris de música i músics							1.00
2.00	Informació							2.00
3.00	Informació							3.00
4.00	Informació							4.00
5.00	Informació							5.00
6.00	L'albada					La cantata del diumenge		6.00
7.00	Titulars							7.00
	El Rosari l'Evangeli							
7.30	Laudes des del monestir de Montserrat							7.30
8.00	El primer cafè					Una raó per viure	El Campanar	8.00
8.30						Església viva	Església d'Urgell	8.30
9.00						Serveis (Temps)		9.00
						Sons de la terra	Tot sardana	
10.00	Informatiu					Santoral		10.00
10.30	Santoral					A tota costa	Avui és festa La taula de l'Evangeli	10.30
11.00	Informatiu					Microestel	Missa Conventual des de Montserrat	11.00
11.30	Microestel					Trotamundos		
12.00	Angelus							12.00
	Titulars							
12.30	Microestel					Trotamundos	Petit concert de migdia	12.30
						Fundacions		
13.00	Cant de la Salve des del monestir de Montserrat					Microestel		13.00
13.30	Microestel					Tenim un problema	Rutes per Catalunya	
14.00	Informatiu							
14.30	Microestel					Fora d'àrea		
15.00	Informatiu					Escolta'm	Gent jazz	
15.30	Microestel							
16.00	Informatiu					Microestel		16.00
16.30	Comentari General							16.30
17.00	Informació							17.00
17.30	Microestel					Microestel		17.30
18.00	Informatiu					Gent Gran	La taula de l'Evangeli	18.00
18.30	l'Evangeli							18.30
18.45	Vespres des del monestir de Montserrat							19.00
19.00								Avui és el dia del Senyor
19.30						Microestel		19.30
20.00	Nits estel					Plusvàlua (r)	Cantate Domino	20.00
21.00	Informatiu					Microestel		21.00
	Valors a peu de carrer	De cap i de nou	Plusvàlua	Mètode Guardiola	Catalunya sense barreres	De cap i de nou (r)	Missatge en una ampolla (r)	
22.00	Andorra actualitat					Microestel		22.00
	Missatge en una ampolla	Buscant la llum	Punt ORG	Paraules d'Amor	Amb llum pròpia	Catalunya sense barreres (r)	Arsènic per compassió	
23.00	Microestel							23.00
	Kosmos	Peces úniques	Gent jazz	Escolta'm	El club del country	En concert	Tenim un problema (r)	
Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari

□ Espais de radiofórmula

Si ets de la comarca d'Osona pots sintonitzar Ràdio Estel al 98.4 de la FM i també a www.radioestel.cat

MAIG ÉS EL MES DE MARIA, MARE DEL BELL AMOR

INTERNET

• **ADORATRIUS.**— La congregació de religioses Adoratrius Esclaves del Santíssim Sagrament i de la Caritat a Almeria estrenen pàgina web (www.adoratricesalmeria.org), on presenten els seus projectes de treballs adreçats a dones que exerceixen la prostitució i són víctimes de l'exploració sexual.

ALTRES BISBATS

• **TORRECIUTAT.**— El 8 de maig, XI Trobada dels pobles d'Amèrica al santuari de Torreciutat. Més informació: tel. 687 554 451 (Fernando Barrachina) i 932 122 143 (Amanda de Mir).

• **NOVAHUMANITAS.**— Sessió *Descobreix-te a tu mateix*, dirigida per Josep Font, a València, els caps de setmana del 20 al 22 de maig, i del 27 al 29. Informació i inscripcions: tel. 616 164 006, www.novahumanitas.org.

BARCELONA

• **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà el diumenge 1 de maig, a la missa de les 10.30, ofertori: *Angelus Domini* de Palestrina; comunió: *Ave verum* de Mozart; sortida: *Regina caeli* de Victoria; el dilluns 2, a les 19.00, ofertori: *Nigra sum* de Palestrina; comunió: *Diffusa est gratia* de Nanino; el dimarts 3, a les 19.00, ofertori: *O crux* de Ferran Sors; comunió: *Crux fidelis* del rei Joan IV de Portugal; el dimecres 4, a les 19.00, ofertori: *Senyor sant Jordi* de F. Vila; comunió: *Ave verum corpus* de Byrd.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Aula d'extensió universitària de la gent gran: el dilluns 2 de maig, a les 17.00, *Finances ètiques per un món millor*, a càrrec d'Arcadi Oliveres (economista, UAB); a les 18.30, celebració de l'eucaristia. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, associaciocic@terra.es, www.iccic.edu/acic.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El dilluns 2 de maig, a les 19.00, els «Dilluns dels drets humans» sobre *L'impacte de les grans cadenes hoteleres internacionals sobre els drets humans*. Més informació i inscripcions: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, info@fespinal.com, www.fespinal.com.

• **ORATORI DE SANT FELIP NERI DE GRÀCIA.**— Adoració continuada al Santíssim: el dilluns 2 de maig i dimarts 3, de 8.00 a 21.00, i el dimecres 4, de 8.00 a 20.00. C/ Sol, 8 - Barcelona.

• **BIBLIOTECA BALMES.**— Organitza el dimarts 3 de maig una jornada acadèmica per commemorar el bicentenari de Jaume Balmes. Hi intervernen: P. Fernando Lasala (Universitat Gregoriana), Dr. Josep M. Fradera (UPF) i P. Hilari Ragner (abadia de Montserrat). Taula rodona moderada per la Dra. Misericòrdia Anglès (UB) amb la participació dels conferenciantes. A les 12.30, inauguració a càrrec de Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic; a les 20.00 cloenda a càrrec d'Anna Erra i Solà, regidora de Cultura de l'ajuntament de Vic. Serà a la Fundació Balmesiana, c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona.

• **FAMÍLIA FRANCISCANA.**— El dimarts 3 de maig, a les 19.30, recés de Pasqua: taller de pregària, de la família franciscana de Barcelona. Pl. Universitat, 2 - Barcelona, tel. 934 543 469.

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— El dimarts 3 de maig i el dimecres 4, de

19.00 a 20.00, sessions d'estudi amb Mn. Josep M. Ballarín sobre *Gaudí i la Sagrada Família*. C/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858, cep@cepastorals.cat.

• **RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA. GRUP KOINONIA.**— El dimarts 3 de maig comença el seminari de preparació per rebre l'efusió de l'Esperit Sant, al santuari la Mare de Déu del Perpetu Socors (c/ Balmes, 100 - Barcelona). Seran tots els dimarts, de 19.30 a 20.45, fins al 14 de juny. Més informació: tel. 934 541 018 i 932 154 902.

• **ASSOCIACIÓ AMICS DELS ÀNGELS.**— El dimecres 4 de maig, a les 19.00, cinefòrum *Buscando a Eric*, amb Peio Sánchez (director del Departament de cinema de l'arquebisbat de Barcelona). Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231.

• **CASAL LOIOLA.**— Els dimecres del 4 de maig a l'1 de juny, de 19.30 a 21.00, dansa contemplativa amb Jordi Martí i Laia de Ahumada; els dijous del 5 de maig al 23 de juny, d'11.00 a 12.30, *Introducció a la filosofia III* amb Anna Ortín. Més informació: tel. 934 156 434, info@casaloiola.org, www.casaloiola.org.

• **PARRÒQUIA DEL REMEI.**— Adoració continuada al Santíssim el dijous 5 de maig, de 9.30 a 19.00. Pl. Concòrdia, 1 - Barcelona.

• **VIDA CREIXENT.**— El dijous 5 de maig, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Feliços els perseguits pel fet de ser justos i quan us perseguiran per causa de l'Evangeli, el regne de Déu és per a vosaltres*. C/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El dijous 5 de maig, a les 19.00, conferència de Mons. Ramon Buxarrais, bisbe emèrit de Màlaga i capellà de presons a Melilla, sobre *Relacions entre cristians i musulmans en el context de les revoltes en el món àrab*. Presideix l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach. S'inclouran els testimonis de Mimo Al-Baragui i Asmaa Bounane. Sala d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231.

• **PARRÒQUIA DE SANT JORDI.**— Adoració continuada al Santíssim: comença a les 9.00 del dijous 5 de maig i acaba el divendres 6, amb una missa solemne a les 20.00 (nit del dijous inclosa). Viaducte de Vallcarca, 7 - Barcelona.

• **GERMANETES DELS POBRES.**— Adoració continuada al Santíssim el divendres 6 de maig, de 13.00 a 19.00. Pl. Tetuan, 45 - Barcelona.

• **ESCLAVES DEL SAGRAT COR DE JESÚS.**— Adoració continuada al Santíssim Sagrament el dissabte 7 de maig, a continuació de la missa de les 9.00, fins a les 12.30 i de 18.00 a 20.30. C/ Mallorca, 234 - Barcelona.

• **SANT JERONI DE LA MURTRA.**— El dissabte 7 de maig, a les 19.00, recital de cant líric (Marta Arbonés) i guitarra (Rosario Caselles) amb obres de Granados, Turina, Halffeer, Villalobos... Més informació: tel. 933 951 911, www.lamurtra.cat.

• **CONCERT.**— El dissabte 7 de maig, a les 20.00, dins del XIV Cicle de concerts de cors i orquestres universitàries, actuació del Cor Blanquerna, dirigit per Murat Khoupov i Ramon Vilar. Parròquia de Sant Josep i Santa Mònica, rambla Santa Mònica, 9 - Barcelona.

• **ORATORI DE LUMEN DEI.**— Adoració continuada de les 13.30 del dissabte 7 de maig fins a les 5.30 del dilluns 9. C/ Xuclà, 19 - Barcelona.

• **VERITABLE VIDA EN DÉU.**— El diumenge 8 de maig, a les 18.00, trobada del grup a la capella de les Carmelites Missioneres (c/ Puiggarí, 1 - Barcelona). Més informació: Mercè Ferrer, tel. 935 304 806.

• **PARES TEATINS.**— El diumenge 8 de maig, a les 18.00, concert de Michael Andreas Haëring (piano, 9 anys), amb obres de Scarlatti, Listz, Beethoven, Chopin, Mendelssohn i composicions pròpies. Concert solidari pro Colòmbia; del dilluns 29 d'agost al dimarts 6 de setembre, viatge a Polònia seguint les petjades de Joan Pau II. Més informació: església de Sant Gaietà, c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona, tel. 600 250 929.

• **UNIVERSITAT RAMON LLULL.**— Celebració del seu 20è aniversari el dimarts 10 de maig, a les 18.00, a l'Auditori Cardenal Narcís Jubany de la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna (c/ Cister, 24 - 34 - Barcelona). Cal confirmar l'assistència: tel. 936 022 239, 20aniversari@url.edu.

• **AMICS DE SANT FRANCESC.**— El dijous 12 de maig, a les 20.00, pregària. Convent dels frares franciscans, c/ Santaló, 80 - Barcelona.

GIRONA

• **MN. JOSEP CASELLAS.**— El dilluns 2 de maig, a les 19.00, presentació del llibre *Una teologia atenta a l'actualitat. Lloc i funció de l'actualitat en el mètode teològic d'Henri Bourgeois*, de Mn. Josep Casellas. Hi intervinen Ramon Prat, Enric Frigola i Mons. Francesc Pardo. Serà a la Casa de Cultura de Girona.

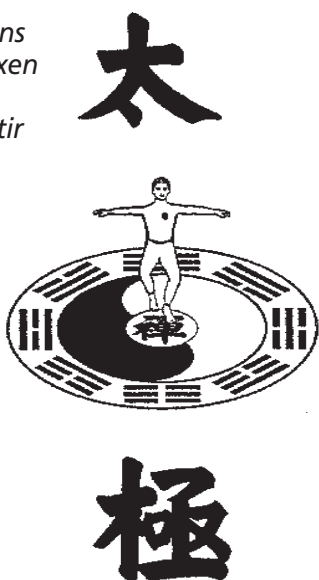
• **FAMÍLIA.**— El dimarts 3 de maig, a les 20.00, conferència *La Iglesia ante las transformaciones contemporáneas de la familia. Una experiencia concreta*, a càrrec del bisbe emèrit de Sant Sebastià, Mons. Juan M. Uriarte. Serà al Casal Bisbe Cartaà de Girona.

而不害安平太
執大象天下往往

Cap aquell que porta a dins la gran imatge convergeixen totes les coses. Hi convergeixen sense patir cap mal, hi troben la serenitat i la pau.

MOVIMENT I TERTÚLIA
AMB PETER YANG

Dissabte 21 de maig,
a les 18.30 h, tertúlia.
Diumenge 22, a les 12 h.
missa.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ
«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 242 787

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.
Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

Des del carrer

EL PINTOR XAVIER CARBONELL DEDICA UNA TRENTENA D'OBRES A L'ESGLÉSIA DE SANT ESTEVE D'OLOT

«L'església de Sant Esteve és un tema ideal per a la meua pintura»

Víctor Gay

El més internacional dels actuals pintors d'Olot és, sens dubte, Xavier Carbonell. Nascut, crescut i resident a la capital de la Garrotxa, confessa que es va sentir angoixat per tot el seguit d'esdeveniments que, malauradament, han posat Olot a les pàgines de la premsa d'arreu del món: «Preparava una exposició per a Zuric, quan la propietària de la galeria em va trucar per saber detalls dels fets i assegurar-se que no m'havia passat res. I va ser en aquell mateix moment quan vaig considerar que em calia fer alguna cosa, alguna obra a favor d'Olot.»

Per quin motiu ha escollit pintar l'església de Sant Esteve com a llegat a favor de la ciutat d'Olot?

Perquè és la meua parròquia. Un dels meus besavis, Pere Carbonell, n'era el que en podríem dir l'ecònom i també el xantre. El meu pare, juntament amb altres olotins, en esclatar la guerra civil, va fer el que calia per salvar els elements artístics més valuosos i, senzillament, perquè presideix la ciutat, és un punt de referència del conjunt urbà, per la seva situació física i artísticament encaixa amb el meu estil.

Xavier Carbonell ha pintat ciutats de mig món, especialment Nova York, Roma, Venècia... Exposada arreu. Aquest any, després de Zuric, una mostra a Amsterdam i novament a Olot, justament en una galeria a l'ombra de Sant Esteve...

Vaig pintar uns primers olis de Sant Esteve pensant en la mostra d'Olot i els vaig portar a l'exposició de Suïssa. Van tenir sortida. Ara en preparo uns altres per a l'exposició d'Holanda. Però la mostra principal serà a Olot, amb un trentena d'obres totes dedicades a la parròquia.

Quin atractiu té el temple?

És un conjunt sobri, però molt ben construït. Se n'aprecia l'estil castrense auster, amb domini de línies rectes. Defuig, absolutament, el que en podríem dir, paisatgisme olotí o de la Garrotxa. Permet fer el que anomeno sèries. És a dir, un seguit de peces de mides diferents, però amb el comú denominador de la nostra parròquia. La meua primera exposició individual a Olot va ser l'any 1973 i ara fa força anys que no ho faig, però sempre amb pocs temes locals. Sant Esteve és un tema ideal per a la meua pintura i, el més important, calia fer-ho.

Pràcticament des de l'estudi es domina el temple parroquial...

És cert. Les obres les realitzo com sempre: primer prenc uns apunts al na-

tural, a diferents hores del dia. La llum és molt important, i després les culmino a l'estudi, des d'on, certament, si cal, puc donar un cop d'ull al temple. L'exposició inclourà algunes peces de gran format, com a mínim d'un metre per un metre, juntament amb altres de més petites.

Com sorgeix la inspiració per preparar aquesta exposició d'homenatge a la parròquia?

Senzillament quan el teu sentiment t'ho demana. En rebre aquella trucada des de Suïssa, immediatament em vaig posar a pensar que calia fer alguna cosa per Olot, per la seva gent que és la meua gent i penso que la parròquia i el temple de Sant Esteve simbolitzen l'Olot de sempre, de tota la vida. La meua parròquia ho sintetitza.

Pensant-ho millor

Jesús Renau
Jesuïta

D'anada i tornada, si us plau

No ens serveix l'anada sense la tornada. Tampoc Déu no vol que anem a Ell sense tornar a la realitat d'aquest món amb la ment i el cor plens de l'amor que ens ofereix.

Els que van a Déu sense bitllet de tornada són aquelles persones «espiritualistes» que pensen que cal apartar-se del món pervers i refugiar-se en l'aïllament total per assolir un cert nirvana interior en soledat absoluta. Desitgen complir bé la primera part del mandat bíblic, estimar Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces. I volen estalviar-se la segona part. Interpreten Déu segons els convé.

Els que voldrien tornar sense haver-hi anat estan demanant la lluna en un cove. Com han de tornar si no han fet el viatge? Pensen que en tenen prou actuant, servint i treballant pels altres sense omplir abans l'esperit. Busquen potser sentir-se bé amb la seva consciència, o, vés a saber, tapar amb una suma de treballs el desassossec ocult que va minant la raó de fer les coses. Una fugida virtual cap endavant que no respon a la realitat que no hi ha retorn sense anada. Díficilment perseveraran molt de temps sense una dedicació interior a l'esperit. Una mirada atenta a Jesús ens mostra que aquest sí que va anar i tornar. El Pare era la meta del seu cor, el seu descans, el seu amor, la seva força apassionant. Els malalts, captaires i maltractats eren Déu en el camí de tornada des de la mística a la realitat.

Ja deia santa Teresa d'Àvila que a cops hem de deixar Déu per Déu. De fet no el deixem ni ens deixa. Va i ve amb nosaltres, ens acompanya, ens inspira, ens emociona, ens guareix i ens envia a trobar-lo a la missió.

Bitllet d'anada: oració, silenci interior, recés, pau, harmonia en la confiança total.

Bitllet de tornada: treball professional, rigor científic, entrega absoluta a la persona malalta, treball constant per la justícia, la fraternitat i la dignitat; dedicació generosa cap als més abandonats; incansable lluita per unes estructures socials més humanes...

Si us plau, per a aquest viatge, un bitllet d'anada i tornada. Gràcies.

Rauxa

El santuari de Lord

Al peu del massís del Port del Comte, en una mola rocosa a 1.200 metres d'alçada, hi ha el santuari de Lord. En aquest lloc de referència de la part més muntanyosa del bisbat de Solsona es venera la Mare de Déu de Lord, una bonica imatge gòtica de pell bruna. El paisatge, d'una bellesa aclaparadora, i el silenci que s'hi respira a tothora, fan d'aquest santuari un indret privilegiat per fer silenci, posar-se davant de Déu i obrir el cor per escoltar-lo. Qui hi vulgui fer aquesta experiència hi trobarà la petita però activa comunitat de Lord, que des de fa 40 anys té cura del santuari i acull amb una hospitalitat càlida i fra-

terna els pelegrins i totes les persones que, per un motiu o altre, hi pugen. L'hostatgeria, confortable i molt ben renovada, facilita al màxim l'estada, alhora que manté l'esperit d'austeritat propi de la regla de sant Benet. La comunitat espera acabar properament la restauració de l'església del santuari, que serà inaugurada el 13 de juny, dia de Pentecosta, amb una missa presidida per Mons. Xavier Novell, bisbe de Solsona. D'aquesta manera la casa de la Mare de Déu lluirà de nou amb tota la seva esplendor il·luminant tots els fidels de la Vall de Lord i de tota la diòcesi.

Eduard Brufau

